

Ιωάννης Α. Σταυρίδης

Γεύσεις Ζωής

Μυθιστόρημα

Θεσσαλονίκη 2006

Ιωάννης Α. Σταυρίδης
«Γεύσεις ζωής» @
Θεσσαλονίκη
2006

*Αφιερωμένο
στη γυναίκα μου*

Το ξύπνημα

Κάθε μέρα, κάθε πρωί, μόλις ακούσω το ξυπνητήρι μου να κουδουνίζει, σηκώνομαι από το κρεβάτι, κρεμάω τα πόδια μου στο πάτωμα φοράω τις παντόφλες μου, που με περιμένουν υπομονετικά εκεί όλη τη νύχτα, αφήνω να περάσουν λίγα δευτερόλεπτα και σηκώνομαι όρθιος.

Τώρα πια, τα μάτια μου έχουν συνηθίσει το σκοτάδι, κάνω έξι βήματα και φθάνω στην άκρη του δωματίου μου.

Εκεί, έχω πάντα το ξυπνητήρι μου, επάνω σε ένα μικρό τραπεζάκι με μακριά πόδια, δίπλα ακριβώς από την πόρτα του W.C. Πατάω το κουμπάκι και εκείνος ο διαπεραστικός όσο και εκνευριστικός ήχος που κάνει, σταματά.

Ανάβω στη συνέχεια το φως του W.C., και μπαίνω μέσα. Η παραμονή μου εκεί για τουαλέτα, ξύρισμα, ντους, βούρτσισμα δοντιών, διαρκεί περίπου 15 λεπτά. Αν τώρα προσθέσουμε ακόμα 5 λεπτά για ντύσιμο, έχουμε συνολικά 20 λεπτά και είμαι έτοιμος να ξεκινήσω τη μέρα μου, δηλαδή να πάω στη δουλειά μου. Τώρα θα μου πείτε, γιατί δεν βάζω το ξυπνητήρι δίπλα μου, στο κομοδίνο ή έστω κάτω στο πάτωμα ώστε να έχω άμεση πρόσβαση;

Α! Όλα κι όλα! Τέτοια «αστειάκια» δεν τα επιτρέπω στον εαυτό μου.

Γιατί; Γιατί αν υποθέσουμε ότι έχω τόσο κοντά μου το ξυπνητήρι, προσέξτε τι θα συμβεί:

Όταν κουδουνίσει το ξυπνητήρι, θα απλώσω το χέρι μου, με κλειστά μάτια που λένε, και θα το κλείσω αμέσως.

Το πιο πιθανό είναι ότι θα γυρίσω από την άλλη, για να επιστρέψω στην αγκαλιά του Μορφέα.

Και, εάν είμαι τυχερός, ίσως δω εκείνο το όνειρο που παράτησα. Ωραία μέχρι εδώ; Ωραία!

Πείτε μου όμως τώρα εσείς, πώς θα ξυπνήσω; Πώς και πότε θα σηκωθώ από το κρεβάτι, αφού είμαι εργένης και ζω μόνος μου; Πώς;

Θα απαντήσω ο ίδιος στην ερώτησή μου.

Ας πούμε, ότι δεν κατάφερε ο Μορφέας να με κρατήσει για πολύ ώρα στο κρεβάτι, ούτε και η θαλπωρή του φιλόξενου κατά τα άλλα κρεβατιού μου.

Ακόμα και στην περίπτωση αυτή, η «ζημιά» θα έχει γίνει. Η ώρα έχει περάσει! Πέρασε τόσο, που, για να ετοιμαστώ γρήγορα πρέπει να μην επισκεφθώ το W.C. που, είναι φυσικό και φυσιολογικό, παρά να πλύνω λίγο το πρόσωπό μου, να ντυθώ πολύ βιαστικά και να φύγω για τη δουλειά μου σαν κυνηγημένος.

Έτσι; Έτσι!

Φθάνω λοιπόν καταϊδρωμένος στο γραφείο, σε χρόνο ρεκόρ ας πούμε, χτυπάω την πόρτα και μπαίνω μέσα. Τους καλημερίζω!

Ο κύριος διευθυντής, βγάζει τα γυαλιά του, ρίχνει ένα βλέμμα προς την είσοδο του γραφείου και βλέπει τον κύριο Γιάννη (εμένα δηλαδή), να στέκει εκεί, αμήχανος. Ένοχα αμήχανος.

Με κοιτάζει από πάνω ως κάτω, μου δείχνει το ρολόι του τοίχου (κι εκείνο το άτιμο δεν πάει πίσω ποτέ) και λέει, με στεντόρεια φωνή: «Η ώρα είναι οκτώ και μισή.....!» «Τι ώρα είναι αυτή που έρχεστε στη δουλειά σας;» «Γιατί αργήσατε τόσο πολύ κύριε Γιάννη....;» «Μήπως σας πλάκωσε κανένα πάπλωμα ας πούμε;»

Αραδιάζει και άλλα ειρωνικά σχόλια, ο κύριος διευθυντής. Εγώ, απλά έχω κατεβάσει το κεφάλι μου κι έχω αφήσει το βλέμμα μου, να πέσει μαλακά κάτω στο πάτωμα!

Α! Όχι!

Όχι, δεν θέλω ούτε να το σκέφτομαι.

Ξέρω πώς αντιδρά στις αργοπορίες των υπαλλήλων του ο κύριος διευθυντής!

Γι αυτό σας λέω, αφήστε με! Θα ζυπνάω το πρωί όπως ξέρω εγώ!!!

Όταν επέστρεψα από το W.C., εκείνο το πρωί, έριξα μια ματιά στην ώρα. Είχαν περάσει δώδεκα λεπτά. Στο κάτω

μέρος του ηλεκτρονικού ρολογιού έγραφε: «Σάββατο 1 Νοεμβρίου!» Μη...βιάζεστε! Ξέρω τι θα μου πείτε!

Θα μου πείτε ό,τι αφού είναι αργία γιατί σηκώθηκα νωρίς! Το γνωρίζω ότι είναι αργία, αλλά το ξυπνητήρι μου δεν κουδούνισε στις εφτά όπως τις εργάσιμες ημέρες, αλλά στις εφτά και μισή!

Είχα λοιπόν έτσι, στη διάθεσή μου, ολόκληρη μισή ώρα για...χουζούρεμα στο κρεβάτι. Δεν είμαι πλεονέκτης, η μισή ώρα επιπλέον, είναι ότι πρέπει. Δε θέλω να ξεφεύγω πολύ από το καθημερινό πρόγραμμά μου για να μην κακομαθαίνω!

Τηλεφώνημα για δουλειά

Σάββατο 1 Νοεμβρίου σήμερα λοιπόν! Μάλιστα!

Άνοιξα τις περσίδες του εντοιχισμένου μαγειρείου μου, πήρα την καφετιέρα μου, έβαλα νερό και καφέ, (σήμερα είπα να τον φτιάξω ελαφρύ) και άνοιξα τον διακόπτη.

Όταν ετοιμάστηκε ο καφές, έβαλα λίγη ζάχαρη σε μια κούπα, πήρα από το ντουλάπι μου ένα κουλουράκι σπιτικό σε μια χαρτοπετσέτα, γέμισα ένα ποτήρι με κρύο νερό, τα έβαλα όλα μέσα σε ένα δίσκο, για να τα μεταφέρω στο πίσω μπαλκονάκι μου με σκοπό να απολαύσω εκεί τον καφέ μου. Ήσυχα, όμορφα και με...θέα, (το μπαλκονάκι μου «βλέπει» σε...πρασιά παρακαλώ!).

Δεν πρόλαβα όμως!

Άρχισε να κουδουνίζει το τηλέφωνο!

«Ποιος να είναι πρωί-πρωί;» αναρωτήθηκα! Οι γονείς μου; Μα, αφού τους είπα ότι θα «ανέβω» στο χωριό σήμερα!...

Σήκωσα το ακουστικό στο τρίτο ακριβώς κουδούνισμα.

-Παρακαλώ, λέγεται!

-Κύριε Γιάννη καλημέρα! Τι κάνετε; Μήπως σας ξύπνησα;

Στάθηκα αμίλητος για μερικά δευτερόλεπτα ώσπου αναγνώρισα τη φωνή.

Ήταν ο διευθυντής μου...

-Ω! Κύριε διευθυντά, καλημέρα σας!

-Μήπως σας ξύπνησα;

-Όχι, δεν με ξυπνήσατε κύριε διευθυντά, έχω ξυπνήσει εδώ και ώρα....!

-Ναι, αλλά Σάββατο είναι σήμερα, αργία. Ίσως να θέλατε να μείνετε περισσότερο στο κρεβάτι! Ίσως σας ενοχλώ!

-Κύριε διευθυντά, σας διαβεβαιώνω ότι δεν με ενοχλείτε, πείτε μου σε τι οφείλω την τιμή!

-Θα σας πω! Είμαι στο γραφείο και προσπαθώ, εδώ και ώρα να ξεκαθαρίσω κάποιες δουλειές και σκέφθηκα εάν μπορείτε και εάν φυσικά δεν σας βγάζω από το πρόγραμμά σας, να έρθετε κι εσείς στο γραφείο, να με βοηθήσετε...!

-Πολύ ευχαρίστως κύριε διευθυντά. Είχα σκοπό σήμερα να πεταχτώ μέχρι το χωριό να δω λίγο τους γονείς μου, αλλά δεν πειράζει, θα τους τηλεφωνήσω ότι θα πάω αύριο.

-Πολύ καλά! Θα σας περιμένω στο γραφείο! Να πούμε κατά τις δέκα, είναι καλά;

-Ε, όχι κύριε διευθυντά! Του απαντώ τονίζοντας τις λέξεις, έτσι, για να του πω κι εγώ μια φορά ένα «όχι».

-Όχι, κύριε διευθυντά, επανέλαβα στο ίδιο τόνο, και πριν προλάβει να συνέλθει από τη βέβαιη έκπληξη του λέω:

-Τώρα θα έρθω! Τώρα αμέσως! Σε δεκαπέντε λεπτά θα είμαι στο γραφείο!...

Ήμουν σίγουρος, πως, όταν κατέβαζε το ακουστικό του, κάτι σαν χαμόγελο πρέπει να διαγράφηκε στα χείλη του!

Αχ! Έπρεπε να είμαι μπροστά. Δεν τον έχω δει ποτέ να χαμογελάει. Πάντως, τώρα που το σκέφτομαι, θυμάμαι, ότι όταν-πριν από μερικά χρόνια-τόλμησα να του ζητήσω μια μικρή προκαταβολή από το μισθό μου, για να καλύψω κάποιες άμεσες ανάγκες, μου αρνήθηκε χαμογελώντας!

Ναι! Τότε ήταν η πρώτη κι ίσως η μοναδική φορά, που τον είδα να χαμογελάει!

Παράτησα τον καφέ, ντύθηκα βιαστικά και σε δύο λεπτά ξεκινούσα με το αυτοκίνητό μου για το γραφείο.

Βλέπετε, εδώ, σ' αυτή την πόλη των 9.500 κατοίκων που ζω και εργάζομαι, είναι μάλλον απόλαυση να τη διασχίζεις με αυτοκίνητο κατά τις αργίες.

Στους δρόμους της, τα κάθε είδους αυτοκίνητα είναι λίγα, τα περισσότερα καταστήματα είναι κλειστά, οι χώροι στάθμευσης είναι αρκετοί. Βρίσκεις θέση για να σταθμεύσεις με μεγάλη ευκολία και μάλιστα κοντά στον προορισμό σου, ενώ κατά τις εργάσιμες ημέρες και ώρες είναι τελείως διαφορετικά τα πράγματα...

Βρήκα λοιπόν εύκολα μια καλή θέση, απέναντι σχεδόν από το γραφείο. «Θα βλέπω και το αυτοκινητάκι μου από το παράθυρο του γραφείου», είπα μέσα μου, ανεβαίνοντας στον 3^ο όροφο, στα γραφεία 2-3-4, όπου εργάζομαι.

Χτύπησα την πόρτα μπήκα μέσα και καλημέρισα ευγενικά όπως πάντα τον διευθυντή μου, του ευχήθηκα καλό μήνα και κάθισα στο γραφείο μου.

Εκείνος, μου ανταπέδωσε τις ευχές και μου έφερε ένα πρόχειρο σημείωμα με τις δουλειές που έπρεπε να κάνω.

Στρώθηκα αμέσως στη δουλειά με ένα κρυφό χαμόγελο στα χείλη μου. Ήμουν α σίγουρος πως μου δινόταν η ευκαιρία για να μιλήσω στο διευθυντή μου για εκείνη τη ρημάδα την αύξηση που δεν μου είχε γίνει ποτέ μέχρι σήμερα τουλάχιστον. Άλλωστε είδα για δεύτερη φορά τον κύριο διευθυντή να μου χαμογελάει κι αυτή τη φορά είχα την αίσθηση πως το χαμόγελό του, δεν ήτανε προσποιητό!

Δεν είναι δα και λίγο!...

Είχε πολύ ησυχία στον όροφό μας κι έτσι η δουλειά προχωρούσε καλά. Μαζί της προχωρούσε και η ώρα.

Περασμένες 12 πια και τις δουλειές που μου είχε αναθέσει τις τελείωσα με αναπάντεχη όρεξη και με καταπληκτική ταχύτητα. Είχα χρόνο και διάθεση να τελειώσω και τις υπόλοιπες.

Ο διευθυντής μου, χαμένος στην μεγάλη και αναπαυτική πολυθρόνα του, πίσω από το επιβλητικό του γραφείο μιλούσε

στο τηλέφωνο, έγραφε, έβλεπε κάποια τιμολόγια και γενικά εργαζότανε πυρετωδώς.

Α! Όλα κι όλα! Κακά τα ψέματα, είναι πολύ εργατικός και πολύ καλός στη δουλειά του. Ναι! Έτσι είναι! Αυτό το αναγνωρίζουν όλοι! Το αναγνωρίζουν οι πελάτες του, οι συνεργάτες του, εμείς οι υπάλληλοι! Όλοι!

Κάποια στιγμή σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας του γραφείου του και είπε:

-Καλά κάναμε και ήρθαμε σήμερα στο γραφείο, κύριε Γιάννη. Θα τελειώσουμε πολλές δουλειές! Λοιπόν, εσύ, πως τα πάς κύριε Γιάννη; Δε σήκωσες κεφάλι!

«Όπα!» είπα μέσα μου. «Καλά πάμε! Την αύξηση θα τη ζητήσω οπωσδήποτε».

-Καλά κύριε Διευθυντά, πολύ καλά, όμως δεν έχω τελειώσει ακόμα πάντως κοντεύω...!

Φανερά ικανοποιημένος, από την αποδοτικότητα τόσο της δικής μου όσο και της δικής του δουλειάς, ο κύριος διευθυντής έβγαλε από τη τσέπη του την πίπα του, τη γέμισε με καπνό, ήρθε μπροστά στο γραφείο μου, πήρε τον αναπτήρα μου και άναψε τη πίπα του.

«Τράβηξε» δυο ρουφηξιές και μου λέει φανερά ικανοποιημένος:

-Ωραία κύριε Γιάννη, πολύ ωραία! Πάντοτε υπολόγιζα σε εσάς, είσαστε καλός υπάλληλος! Μπράβο! Θα έχω να το λέω! Η εργατικότητα σας, η αποδοτικότητά σας και γενικά το ενδιαφέρον σας για τη δουλειά είναι υποδειγματικά! Αρκέστηκα του πω ένα απλό «ευχαριστώ κύριε διευθυντά» πριν επιστρέψει στο γραφείο του. Πιστεύω όμως ότι μετά και από αυτά τα

θετικά σχόλια που μόλις έκανε ο διευθυντής μου, να μη θεωρηθεί υπερβολή αν θα αρχίσω να σκέφτομαι την ...αύξηση!

Βέβαια δεν έχω αποφασίσει το τι ακριβώς θα του πω και τότε θα του το πω! Θα δούμε!

Θα έρθει κι εκείνη η στιγμή!

Θα ήταν φρόνιμο πάντως να αναφέρω πως παίρνω την αύξηση που δικαιούμαι (όπως και όλοι οι άλλοι υπάλληλοι), κάθε χρόνο. Επίσης να πω ότι τακτοποιεί πάντα στην ώρα τους τα δώρα, τα ένσημα, τις άδειες. Σε όλες τις οικονομικές υποχρεώσεις του είναι συνεπής!

Αλλά, πώς να το κάνουμε, η ζωή έχει τις απαιτήσεις της, ακριβαίνει, οι ανάγκες αυξάνονται κι έτσι μοιραία κάθε εργαζόμενος αποβλέπει σε αύξηση των αποδοχών του για να καλυτερεύσει τη ζωή του.

Σήμερα όμως, (για να επιστρέψω στα προσωπικά), μήπως μου δίνεται η μεγάλη ευκαιρία που ψάχνω τόσα χρόνια για να του μιλήσω για μεγαλύτερη αύξηση πέρα από εκείνη που δικαιούμαι; Αυτή η χρονική στιγμή είναι, ίσως η ιδανικότερη!

Όμως, πάλι.... Δεν είναι καθόλου σωστό να εκμεταλλευόμαστε τέτοιες στιγμές. Όχι! Υπάρχουν και όρια, που νομίζω δεν πρέπει να υπερβαίνουμε. Όχι! «Όχι, κύριε Γιάννη», είπα μέσα μου, «κατηγορηματικά όχι!» «Όχι σήμερα! Όχι τώρα! Δεν θα εκμεταλλευτείς την οποιαδήποτε ανάγκη του διευθυντή σου!»

Συνέχισα τη δουλειά μου για αρκετή ακόμα ώρα. Η αλήθεια είναι πως άρχισα να πεινάω, δεν πρόλαβα βλέπετε να πιω κι εκείνο το καφεδάκι που ετοίμασα στο σπίτι. Πάντως δεν ένοιωθα καθόλου κουρασμένος. Εκείνα τα «μπράβο» και τα «κύριε Γιάννη είσαι ο πιο καλός υπάλληλος» με είχαν δώσει...φτερά! Πετούσα! Πετούσα στα σύννεφα!!!

-Λοιπόν, λοιπόν! Πώς πάμε; Προχωράμε;

Τρόμαξα! Ξαφνικά μπροστά μου ο κύριος διευθυντής! «Ημαρτον Θεέ μου! Πότε σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, πότε διέσχισε το γραφείο, πότε ήρθε και στάθηκε μπροστά μου, ούτε που το κατάλαβα...!»

-Καλά, πολύ καλά κύριε διευθυντά. Συγγνώμη, όμως, αλλά, με τρομάζατε λιγάκι!

-Σε τρόμαξα, έεε!;

-Το βρίσκω πολύ φυσικό γιατί το μυαλό σου εσένα και η προσοχή σου είναι πάντοτε στη δουλειά! μου είπε και χαμογέλασε πάλι.

Ναι! Αλήθεια σας λέω, μου χαμογέλασε!

Πήρε μια βαθιά ανάσα και...

-Ξέρεις, κύριε Γιάννη, όλα καλά, αλλά πρέπει να φύγω!

Κάποια προβλήματα στο σπίτι... Όχι υγείας πάντως!

-Όπως θέλετε κύριε διευθυντά, μόνο να τελειώσω τη δουλειά που ξεκίνησα. Είναι πιστεύω σημαντική. Ορίστε, κοιτάξτε! Δεν αργώ όμως θα τα τελειώσω γρήγορα αλλά πάλι θα μείνουν κι άλλες δουλειές σε εκκρεμότητα. Μπορώ να έρθω το απόγευμα να τις τελειώσω, εάν θέλετε...

-Όχι, κύριε Γιάννη, δεν χρειάζεται, αυτά θα τα τελειώσω εγώ. Μάλλον αύριο...

Σε λίγο, τακτοποίησα κάπως πρόχειρα το γραφείο μου, έκλεισα τον υπολογιστή τον χαιρέτησα και βγήκα από το γραφείο.

Πριν κλείσω την πόρτα τον άκουσα που έσπευδε στο γραφείο του γιατί κουδούνισε το τηλέφωνό του...

Το κοστούμι

Κατέβηκα στην είσοδο και κατευθύνθηκα προς το σημείο που είχα παρκάρει το αυτοκινητάκι μου. Στάθηκα σε μια βιτρίνα. Ένα μπλε σκούρο κοστούμι, είχε τραβήξει την προσοχή μου.

Άρχισα να το περιεργάζομαι, να προσέχω την κάθε του λεπτομέρεια. Κάποια στιγμή μάλιστα φαντάστηκα τον εαυτό μου μέσα στο κοστούμι αντί για την «κούκλα».

Τα χείλη μου σούφρωσαν για λίγο, για να καταλήξουν σε χαμόγελο. Καμάρωνα εκείνο το σκουρόχρωμο ένδυμα. Μου άρεσε πολύ. Έβαλα κι ένα όμορφο κατάσπρω ανθάκι με τη φαντασία μου στο όμορφο καλοσιδερωμένο πέτο του κουστουμιού και να! Έτοιμος ο γαμπρός! Όσο για την

«προπέλα», ήταν στη θέση της, είχε φροντίσει γι αυτήν ο διακοσμητής της βιτρίνας...

«Γαμπρός έ; Ναι, γαμπρός, γιατί όχι;»

«Εγώ δηλαδή δεν θα παντρευτώ; Σε τρεις μήνες θα «κλείσω» τα 34 παρακαλώ...!»

Ακόμα κι εκείνο το κατάσπρο με χρυσαφί μπορντούρα τετραγωνισμένο χαρτάκι, με τις στρογγυλεμένες άκρες που κρεμόταν από το κάτω κουμπί του σακακιού, ακόμα κι εκείνο μου άρεσε!

«Πρέπει να μάθω την τιμή του!»

«Είναι άραγε πολύ ακριβό;»

«Πάντως φαίνεται να είναι πολύ καλό ύφασμα!»

Πλησίασα κι άλλο τη βιτρίνα.

«Α! Μάλιστα, τώρα βλέπω καθαρά την τιμή. Τι; Πόσο γράφει; Μήπως δεν είναι τιμή αυτός ο αριθμός; Μήπως είναι κάποιος κωδικός;»

Όμως, από κάτω έγραφε «τοίς μετρητοίς».

Άρα, αυτή είναι η τιμή του!

Απομακρύνθηκα βιαστικά μουρμουρίζοντας:

«Καλά, ότι θέλουν γράφουν;»

«Δεν είμαστε καλά! Δεν είμαστε καθόλου καλά....»

Έφτασα στο σημείο που είχα παρκάρει το αυτοκινητάκι μου το ξεκλείδωσα μπήκα μέσα και κάθισα στη θέση του οδηγού. Πριν προλάβω καλά-καλά να φορέσω τη ζώνη ασφαλείας αντιλαμβάνομαι να πλησιάζει κάποιος και να μου κάνει νόημα για να του ανοίξω την πόρτα του συνοδηγού.

«Ποιος να είναι αυτός μωρέ; Τι να θέλει;» μουρμούρισα ενοχλημένος...! Ήταν ο κύριος διευθυντής. «Μα, καλά... πώς;» «Δεν έφυγε ακόμα;»

Ανοίγω την πόρτα του συνοδηγού μπαίνει μέσα, κάθεται και μου λέει:

-Βιάζεσαι κύριε Γιάννη; Εμ, βέβαια θα πείνασες!

-Η αλήθεια είναι πως ναι, πείνασα λίγο, (δεν πρόλαβα να πιω κι εκείνο το καφεδάκι στο σπίτι και...).

-Ξέρεις, μόλις έφυγες πήρα ένα τηλεφώνημα. Δεν θα χρειαστεί να φύγω από το γραφείο. Θα μείνω για να τελειώσω και τις υπόλοιπες δουλειές.

-Αλλά αφού σας πρόλαβα... Τι λέτε, πάμε να φάμε μαζί; Να σας κάνω το τραπέζι δηλαδή...!

-Σας ευχαριστώ πολύ κύριε διευθυντά. Θα δεχτώ ευχαρίστως την προσφορά σας αλλά με όρους!

-Όρους; Τι όρους, δηλαδή κύριε Γιάννη;

-Θα πάμε να φάμε κάτι ελαφρύ, μια σαλάτα ας πούμε ή ένα τοστ, θα πιούμε οπωσδήποτε καφέ και θα επιστρέψουμε μαζί στο γραφείο για να τελειώσουμε μαζί τις εκκρεμότητες που αφήσαμε...!

-Πολύ σωστά! Έχεις δίκιο!

-Το φαγητό θα μας φέρει υπνηλία ένα ελαφρύ γεύμα θα ήταν προτιμότερο. Ο καφές πάλι θα έλεγα πως είναι απαραίτητος, όσο για τον τρίτο όρο, την προσφορά σου δηλαδή, τη δέχομαι και σε ευχαριστώ!

-Λοιπόν, πού λες να πάμε;

-Να, εδώ παρακάτω υπάρχει μια καφετέρια είναι ένα πολύ καθαρό μαγαζί.

-Θέλετε να πάμε εκεί;

Βγήκαμε και οι δυο από το αυτοκινητάκι μου και μαζί κατευθυνθήκαμε προς την καφετέρια.

Στο δρόμο σκεφτόμουν τον «ενικό» που άρχισε να χρησιμοποιεί ο διευθυντής και μου καλοάρεσε.

Αφού φάγαμε από ένα τοστ και ήπιαμε τα καφεδάκια με την ησυχία μας, επιστρέψαμε στο γραφείο!

Σκύψαμε και οι δυο, αμέσως επάνω στα χαρτιά μας και δουλέψαμε με περισσότερη άνεση εκείνο το απόγευμα, μέχρι που σκοτείνιασε για τα καλά.

Όταν φύγαμε από το γραφείο ήταν όλα εντάξει, δεν είχε μείνει ούτε μία εκκρεμότητα.

Φεύγοντας, άκουσα με έκπληξη τον διευθυντή μου, να μου λέει ότι «αν δεν μου ήτανε μεγάλος κόπος, να τον πάω στο σπίτι του» με το αυτοκινητάκι μου.

Το έκανα ευχαρίστως, αφού έτσι κι αλλιώς, προς την ίδια κατεύθυνση ήταν και το δικό μου σπίτι.

Όταν φτάσαμε έξω από το σπίτι του, σταμάτησα και κατέβηκε.

Με ευχαρίστησε ευγενέστατα και με καληνύχτισε με ένα πλατύ χαμόγελο, «σε ευχαριστώ Γιάννη, καληνύχτα, χαιρετίσματα στους γονείς σου!»

Ταξιδάκι στο χωριό, στο πατρικό μου σπίτι

Γύρισα στο σπίτι μου. Τακτοποίησα το δίσκο με τον καφέ μου που είχα «εγκαταλείψει» το πρωί και ξάπλωσα επάνω στο κρεβάτι μου έτσι όπως ήμουν. Με τα ρούχα. Για λίγο όμως. Σηκώθηκα, ήπια ένα ποτήρι γάλα, έπλυνα τα δόντια μου, φόρεσα τις πυτζάμες μου, έσβησα το φως και ξάπλωσα με ένα σωρό σκέψεις! «Ο διευθυντής λοιπόν, δεν έχει δικό του μέσο μεταφοράς; Πάρα πολύ περίεργο! Η όλη συμπεριφορά του πάλι; Τα χαμόγελά του; Δεν ξέρω, τι να πω και τι να υποθέσω!» Αμ, το άλλο; «Χαιρετίσματα στους γονείς σου....;»

Με τις σκέψεις αυτές να πηγαινοέρχονται στο μυαλό μου και παρόλο που ένοιωθα κουρασμένος δεν έλεγε να μου «κολλήσει» ύπνος. Αποκοιμήθηκα τελικά, μάλλον μετά τα μεσάνυχτα. Αργά! Πολύ αργά! Φυσικά έξω από το πρόγραμμά μου!...

Την επόμενη μέρα ξύπνησα αργά, μετά τις εννέα κι αν δεν χτυπούσε το κουδούνι της εξώπορτας τόσο επίμονα, ακόμα θα κοιμόμουν. Σηκώθηκα, χασμουρήθηκα και με μισόκλειστα μάτια άνοιξα την εξώπορτα.

-Καλημέρα κύριε Γιάννη! Είστε καλά;

Το τρομαγμένο ύφος της κυρίας Ελένης, που μένει με τον άντρα της και τα δυο τους κορίτσια (μαθήτριες γυμνασίου και οι δυο), με ξάφνιασε!

Το μυαλό μου, χωρίς να το θέλω, πήγε στο κακό.

-Τι συμβαίνει κυρία Ελένη; Καλά είμαι!

-Οι γονείς σας κύριε Γιάννη, σας ψάχνουν από το πρωί!

-Γιατί; Τι πάθανε; Είναι καλά στην υγεία τους; Πέστε μου κυρία Ελένη! Μην με τρομάζετε!

-Οι γονείς σας είναι μια χαρά. Με εσάς τι συμβαίνει! Από τις οκτώ το πρωί, σας καλούν στο τηλέφωνο, αλλά εσείς δεν απαντάτε! Τρόμαζαν οι άνθρωποι και πήραν εμένα για να έρθω να δω τι συμβαίνει! Κατέβηκα πέντε φορές ως τώρα. Χτυπούσα το κουδούνι, χτυπούσα την πόρτα, αλλά πού να με ακούσετε εσείς! Τηλεφωνήστε τους τώρα αμέσως για να τους καθησυχάσετε.... Ανησυχούν οι άνθρωποι. Άντε, φεύγω κι εγώ!

-Ευχαριστώ κυρία Ελένη! Σας ευχαριστώ, πολύ!

Έκλεισα την εξώπορτα κι έριξα λίγο νερό στο πρόσωπό μου. «Ήμαρτον Θεέ μου. Δεν άκουσα τίποτα! Μην χειρότερα! Τι να πω, τόσο βαριά κοιμήθηκα;» Κάλεσα στο τηλέφωνο τους γονείς μου. Μόλις άκουσε τη φωνή μου η μητέρα μου, έβαλε τα κλάματα...

Πήρε το ακουστικό ο πατέρας μου.

-Έλα, αγόρι μου! Τι κάνεις, είσαι καλά; Ανησυχήσαμε!

-Δεν απαντούσες στο τηλέφωνο και...

-Καλά είμαι.

-Εχθές, δούλενα όλη μέρα, μέχρι αργά το απόγευμα, κουράστηκα πολύ. Κοιμήθηκα πολύ και... Τέλος πάντων, θα

τα

πούμε από κοντά. Ετοιμάζομαι τώρα και σε λίγο θα ξεκινήσω για το χωριό. Σας φιλώ!

Η αλήθεια είναι ότι τρόμαξα πολύ, νομίζοντας ότι κάτι κακό συμβαίνει...

Άρχισα να ετοιμάζομαι για το μικρό ταξίδι ως το χωριό μου, όταν, χωρίς να το επιδιώξω, έφερα μέσα στη σκέψη μου τον διευθυντή μου, την καφετέρια, την κυρία Ελένη, το κοστούμι της βιτρίνας....!

Μυστήρια πράγματα! Πραγματικά μυστήρια! Προσπάθησα να επικεντρώσω την προσοχή μου στο ταξιδάκι που θα ακολουθούσε...

«Λοιπόν, κύριε Γιάννη» είπα, κοιτάζοντας το είδωλό μου στο καθρέφτη. «Είμαστε έτοιμοι;» Έριξα μια τελευταία ματιά τριγύρω, έσβησα το φως, βγήκα στο πλατύσκαλο, κλείδωσα την εξώπορτα και κατέβηκα από τις λιγοστές σκάλες στην είσοδο της πολυκατοικίας μου.

Στον πίσω δρόμο είχα αφήσει το αυτοκινητάκι μου. Πήγα μέχρι εκεί. Το ξεκλείδωσα, μπήκα μέσα έκανα το σταυρό μου, όπως συνήθιζα και ξεκίνησα. Εκείνη την ώρα, δεν είχε καθόλου κίνηση. Λιγοστά αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν στους δρόμους. Έστριψα δεξιά σε ένα στενό και μακρύ δρόμο, που οδηγεί στη βορειοδυτική έξοδο της πόλης.

Μετά από ένα χιλιόμετρο βγήκα από τον περιφερειακό και πήρα τον επαρχιακό δρόμο. Προς τα Βόρεια!

Οδηγήσα περίπου για σαράντα λεπτά, με προσοχή χωρίς να υπερβαίνω το όριο ταχύτητας μέχρι την πινακίδα που έγραφε: ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ 39.

Από εκεί και μέχρι το επόμενο σταυροδρόμι, οδήγησα με κανονική ταχύτητα, σύμφωνα πάντα με τα όρια ταχύτητας σε επαρχιακούς δρόμους και για είκοσι περίπου λεπτά.

Αργότερα αποφάσισα να κατεβάσω σημαντικά την ταχύτητα για να δώσω την ευκαιρία στον εαυτό μου να απολαύσει την ήσυχη διαδρομή.

Άδειος ο σχετικά ανηφορικός δρόμος, από εκείνο το σημείο ως το χωριό.

Ο καιρός είναι πολύ καλός, ανοιξιάτικος θαρρείς. Οι ζεστές ακτίνες του ήλιου διαπερνούν τις φυλλωσιές των δέντρων και των θάμνων κι έφθαναν ως κάτω στη γη, όπου άπλωναν με χάρη τη φωτεινότητά τους, τονίζοντας ακόμα πιο πολύ το χρυσοπράσινο της έρπουσας βλάστησης! «Τι ομορφιά Θεέ μου! Πόσο αχάριστοι όμως είμαστε που δεν εκτιμούμε όλα

εκείνα που απλόχερα μάς χαρίζεις! Πόσο αδιάφορα προσπερνάμε όλες εκείνες τις χαρές που μας προσφέρεις...!»

Πλησιάζω αργά την τελευταία πινακίδα που πληροφορεί τον ταξιδιώτη για το υπόλοιπο της απόστασης μέχρι το χωριό: ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ 6. Από εδώ και μέχρι το χωριό μου ο δρόμος είναι πιο ανηφορικός και με αρκετές στροφές. Βέβαια για μένα είναι γνώριμος δρόμος. Τόσα χρόνια τον έχω μάθει «από έξω και ανακατωτά» που λένε.

Συνέχισα την πορεία μου. «Τί ώρα πήγε;» Αναρωτήθηκα! Το ρολόι του αυτοκινήτου μου έδειχνε 12:00. «Μπα, τότε πήγε δώδεκα η ώρα; Αποκλείεται, μάλλον χάλασε...!» «Νωρίς είναι ακόμα, άλλωστε όπου να είναι θα δω μπροστά μου το γεφυράκι».

Το πέτρινο γεφυράκι είχε φτιαχτεί επάνω από το ποταμάκι πολύ παλιά.

Είχε φτιαχτεί όμως με πολύ μεράκι από έμπειρους μαστόρους.

Στο σημείο εκείνο δεν έχει πολύ νερό τα τελευταία χρόνια, αλλά η ήρεμη ροή του προς τη μακρινή θάλασσα σε συνδυασμό και με τους δύο μικρούς δεντροφυτεμένους λόφους, λίγο πιο πάνω και πίσω, συνθέτουν μια εικόνα τέτοια που δεν αφήνει αδιάφορους κάποιους που σπεύδουν να τη φωτογραφίσουν ή και να τη ζωγραφίσουν ακόμα.

Πέρασα το γεφυράκι. Τα πρώτα σπίτια άρχισαν να προβάλλουν μπροστά μου. Πλησιάζα...

Έφτασα στην πλατεία και σταμάτησα το αυτοκίνητάκι μου έξω από την εκκλησία. Είχε και άλλα αυτοκίνητα σταθμευμένα εκεί.

Θέλησα να ανάψω ένα κεράκι στον Αϊ-Γιώργη πριν πάω στο πατρικό μου σπίτι.

Η εκκλησία είχε πολλούς συγχωριανούς μου. Κάποια βάφτιση μάλλον! Άναψα ένα κερί και μπήκα μέσα.

Ναι, βάφτιση είναι!

Μπροστά στην εικόνα του Αγίου, όρθιοι ήταν οι γονείς μου! Τους πλησίασα από πίσω! Αθόρυβα σχεδόν! Έσκυψα ανάμεσα στους ώμους τους και τους καλημέρισα χαμηλόφωνα....

Η μητέρα μου, γύρισε απότομα, με αγκάλιασε σφιχτά, με φίλησε σταυρωτά και είπε βουρκωμένη:

-Ηρθες παιδί μου; Δόξα σοι ο Θεός!

Εκείνη τη στιγμή ένοιωσα, την απεραντοσύνη της αγάπης, την τρυφερότητα και τη στοργή της μάνας! Έκανα το σταυρό μου, ασπάστηκα την εικόνα του Αγίου, έκανα δυο βήματα προς τα πίσω και γύρισα για να βγω από την εκκλησία.

Δεν πρόλαβα όμως. Με άρπαξε ο πατέρας μου με έσφιξε στην αγκαλιά του και με φίλησε...

Τα μάτια μου βούρκωσαν. Βγήκα στο προαύλιο της εκκλησίας με θολωμένο από δάκρυα βλέμμα.

Αμέσως μετά βγήκαν οι γονείς μου, με αγκάλιασαν πάλι και οι δυο μαζί. Πήγαμε και οι τρεις μέχρι το αυτοκίνητο. Ο πατέρας μου άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού, για να καθίσει εκεί η μητέρα μου. Δίπλα στο μοναχογιό της. Εκείνος έκατσε στο πίσω κάθισμα. Όταν φτάσαμε στο πατρικό σπίτι πρόσεξα κάποια «υγρασία» κάτω από τα μάτια του πατέρα μου. Δεν είχε προλάβει φαίνεται να σκουπίσει καλά τα δάκρυά του. Συνέχισα να τον κοιτάζω! Δεν τον είχα δει ποτέ μου δακρυσμένο.

Έβγαλε ένα μεγάλο μαντήλι από την τσέπη του σακακιού του. Φύσηξε τη μύτη του...

-Ε! Τί είναι; Τί με κοιτάς; Κρυολόγησα λίγο! Δεν είναι τίποτα, θα μου περάσει μη νοιάζεσαι. Άντε, πάμε μέσα...!

Μπήκαμε στο σπίτι. Στη μεγάλη σάλα!

Γύρω από αυτόν τον μεγάλο χώρο, είναι τα δωμάτια. Δύο από αριστερά και δύο από δεξιά. Το πρώτο μπροστινό δωμάτιο δεξιά είναι το δικό μου, το άλλο στη σειρά έχει ένα μονό ξύλινο κρεβάτι, μια μικρή βιβλιοθήκη που φιλοξενεί αρκετά αξιόλογα λογοτεχνικά βιβλία, έγγραφα, μια

εγκυκλοπαίδεια σε τεύχη, (δε «δέθηκε» ποτέ σε τόμους, την χρησιμοποιούσα κατά τη διάρκεια των μαθητικών μου χρόνων).

Στο κάτω μέρος είναι το ντουλάπι. Οι δυο μικρές πόρτες αποκαλύπτουν τρία ράφια. Φορτωμένα κι αυτά με βιβλία!

Έχει σχολικά βιβλία και τετράδια από το δημοτικό σχολείο ακόμα, πολύ καλά διατηρημένα.

Τα φύλαζαν μέσα σ' εκείνο το ντουλάπι οι γονείς μου. Δεν άντεξε τότε η καρδιά τους να τα πετάζουν ή να τα κάψουν γιατί μαζί με τα τετράδια θα καίγανε τα «δεκάρια», τα «άριστα», και τους «επαίνους» των δασκάλων μου που πάντοτε σφράγιζαν με την υπογραφή τους.

Έχει ακόμα δυο καθίσματα, γύρω από ένα γερό τετράγωνο τραπέζι όχι πολύ μεγάλο που χρησιμοποιούμε ακόμα και σήμερα κυρίως σαν αναγνωστήριο.

Πόσες αναμνήσεις έχω από αυτό το δωμάτιο!

Το χρησιμοποιούσα και μετά το Λύκειο μέχρι που τέλειωσα και τις σπουδές μου, κάτω στην πόλη.

Αψυχα έπιπλα-ζωντανές αναμνήσεις!

Στη συνέχεια βρίσκεται το W.C. Είναι αρκετά μεγάλο, με όλες τις σύγχρονες ανέσεις. Απέναντι από το δικό μου δωμάτιο, είναι το υπνοδωμάτιο των γονιών μου, λιτό κι αυτό αλλά πολύ ευρύχωρο και λειτουργικό. Δίπλα ακριβώς είναι το δωμάτιο που προοριζόταν για το δεύτερο παιδί, που, ποτέ δεν απόκτησαν. Εδώ και χρόνια έχει μετατραπεί σε κουζίνα που μέχρι τότε ήταν ενσωματωμένη με τη μεγάλη σάλα.

Μετά την κουζίνα υπάρχει ακόμα ένα χώρος, μικρός, για αποθήκευση τροφίμων.

Στο γεροχτισμένο πέτρινο σπίτι, ο πατέρας μου κατάφερε να κατασκευάσει μια πόρτα στην κουζίνα που ανοίγει προς τα έξω, για να υπάρχει πρόσβαση στην πίσω αυλή του σπιτιού.

Δηλαδή τί αυλή! Μια έκταση πάνω από τέσσερα στρέμματα με πολλά καρποφόρα δέντρα, με ένα μικρό αμπέλι, με ζαρζαβατικά. Με στεγασμένους χώρους για τις κότες, τις

πάπιες, για τις δυο κασίδες μας, την «Ασήμω» και τη «Μυρτώ» και φυσικά για την «Αρχόντω», την αγελάδα μας.

Βέβαια όλα αυτά τα «ζωντανά» που διαβιώνουν εδώ είναι κάτω από το άγρυπνο βλέμμα και την προστασία του «Φλοξ», του σκύλου μας. Α! Ναι, παραλίγο να το ξεχάσω. Έχουμε και τον «Κύρο», τον γάτο μας.

Βέβαια! Ο γάτος μας είναι ο μέγας κυνηγός όλων των ανεπιθύμητων τρωκτικών!.

Το πατρικό σπίτι το έφτιαξε ο πατέρας μου με τον παππού μου το Γιάννη.

Κληρονόμησε και χωράφια ο πατέρας μου, που, μαζί με τη μητέρα μου δούλεψαν σκληρά και κατάφεραν να τα αυγατίσουν και να αποκτήσουν τελικά μια σημαντική περιουσία σε στρέμματα γης.

Πολλές φορές οι γονείς μου προσπάθησαν να με... «κρατήσουν» στο χωριό.

«Θα έχεις εσύ Γιάννη το «κουμάντο» στα χωράφια», μου έλεγαν και οι δυο.

Μείνε εδώ στο χωριό κι έτσι θα μας ξεκουράσεις κι εμάς λιγάκι και θα σε έχουμε κοντά μας!»

Εγώ όμως είχα άλλα σχέδια, οπότε, μετά από τις σπουδές μου και τη θητεία μου στο στρατό, κατέβηκα στην πόλη, βρήκα τη δουλειά που κάνω μέχρι σήμερα και σιγά-σιγά αγόρασα δικό μου διαμέρισμα, μικρό βέβαια αλλά δικό μου, με ενίσχυσαν όμως και οι γονείς μου...

-Έτοιμα τα καφεδάκια! Είπε η μητέρα μου μέσα από την κουζίνα.

-Πού να τα σερβίρω;

-Εδώ Δέσποινα, στη σάλα, εδώ καθίσαμε!

Έφερε τους καφέδες η μητέρα μου, μέσα στον «καλό» δίσκο, (δώρο από το γάμο της ακόμα), έδωσε πρώτα στον πατέρα μου μετά σ' εμένα μαζί με ένα κουλουράκι, πήρε και το δικό της καφέ και κάθισε δίπλα μου.

Βούτηξα το κουλουράκι, (τα φτιάχνει τακτικά η μητέρα μου), στον καφέ μου και το έφαγα με τρεις μπουκιές. Το ίδιο έκανε και ο πατέρας μου.

-Λοιπόν Γιάννη; Τί κάνεις; Πώς τα περνάς; Γιατί δεν ήρθες εχθές; Ήσουν άρρωστος; Σε περιμέναμε ξέρεις κι ανησυχήσαμε πολύ!

-Σιγά! Σιγά, Δέσποινα! Θα το πνίξεις το παιδί!

-Ας απολαύσουμε πρώτα τα καφεδάκια μας και θα τα πούμε, συμπληρώνει ο πατέρας μου δίνοντάς μου ένα τσιγάρο.

Εγώ, δίστασα...!

-Έλα, παιδί μου που σου λέω άναψέ το, αφού καπνίζεις! Δεν το ξέρω;

Η αλήθεια είναι πως δεν έκρυψα από τους γονείς μου ό,τι από το στρατό άρχισα το κάπνισμα! Δεν είμαι βέβαια, φανατικός καπνιστής, αλλά να, με τον καφέ ή μετά από ένα καλό φαγητό το θέλω το τσιγαράκι μου. Όμως πόλι, μπροστά στους γονείς...!

Τελικά, το άναψα το τσιγάρο και συνεχίζοντας τον καφέ μου τους εξιστόρησα, με πολλές λεπτομέρειες, τί συνέβη την προηγούμενη ημέρα...

-Δεν θέλω να στεναχωριέστε!, τους είπα στο τέλος. Δεν είμαι μικρό παιδί, προσέχω την υγεία μου, στη δουλειά μου είμαι τακτικός.

-Με το αφεντικό μου, όπως σας είπα, τα πάω καλά, έρχομαι τακτικά στο χωριό για να σας δω και να σας συμβουλευτώ...

-Δεν θέλω να στενοχωριέστε με το παραμικρό, και χωρίς λόγο...!

-Μα, παιδί μου εμείς, ξέρεις...από ενδιαφέρον...!

-Εντάξει μητέρα, γνωρίζω το ενδιαφέρον σας, αναγνωρίζω τη μεγάλη συμπαράσταση και τη βοήθεια που μου προσφέρετε. Κάθε φορά επιστρέφω στην πόλη φορτωμένος με «του κόσμου τα καλά», φαγητά, φρούτα, γλυκά και ζυμωτό ψωμί ακόμα. Ε! Αυτό τί είναι; Δεν είναι ενδιαφέρον; Ξέρω πολύ

καλά, πόσο με αγαπάτε! Το διαβάζω στα μάτια σας κάθε φορά που έρχομαι στο χωριό!

-Παινήματα θέλετε τώρα...;

Αφού ήπιαμε τα καφεδάκια, μου πρότεινε ο πατέρας μου να πάμε μια βόλτα στην πλατεία.

Βόλτα στην πλατεία του χωριού

-Δέσποινα, τί λες κι εσύ; Λέμε να πάμε μια βόλτα μέχρι την πλατεία, θα έρθεις μαζί μας;»

-Όχι, θα μεσημεριάσουμε εκεί κάτω κι εγώ πρέπει να ετοιμάσω το φαγητό... Πηγαίνετε εσείς! Ωρα καλή!

Για να πάει κανείς, από το πατρικό μου μέχρι την πλατεία πεζή, έτσι σαν βόλτα, ήθελε 15 περίπου λεπτά. Κατηφορίσαμε χαιρετώντας τους χωριανούς που συναντούσαμε, αλλάζοντας και δυο τρεις κουβέντες μαζί τους, γενικού πάντα ενδιαφέροντος. Για την καινούρια ασφάλτο του κεντρικού δρόμου ας πούμε, που έγινε τον περασμένο μήνα...

-Ωρα καλή, κουμπάρε! Βόλτα με το γιο; Κοπιάστε να σας τρατάρουμε κάτι...!

-Γεια σου Πόπη, μια άλλη φορά. Πηγαίνουμε μια βόλτα μέχρι την πλατεία...

-Καλή σας ημέρα κυρία Πόπη! είπα κι εγώ. Είσαστε καλά; Η Μαρία τί κάνει; Να της δώσετε χαιρετίσματα!

Η Μαρία, βαφτιστικά της μητέρας μου, έχει το όνομα της συχωρεμένης της γιαγιάς μου, είναι πολύ ευγενικό και σεμνό κορίτσι, με πολύ καλή ανατροφή. Τώρα, σπουδάζει! Νομίζω πηγαίνει σε σχολή γραμματέων ή κάτι τέτοιο...!

-Αυτό το σπίτι με τις πολλές γλάστρες είναι το καινούριο σπίτι του Γραμματέα, μου λέει ο πατέρας μου, μερακλής άνθρωπος κι αυτός και η γυναίκα του και, πάνω από όλα, ικανός άνθρωπος και πολύ εξυπηρετικός!

Συναντήσαμε κι άλλους γνωστούς στην πορεία μας για την πλατεία.

Χωριό βλέπετε!

Μικρή κοινωνία, σα μια μεγάλη οικογένεια.

Οι νοικοκυρές, τις Κυριακές, μετά από την επίσκεψή τους στην εκκλησία-έχει δεν έχει λειτουργία-πηγαίνουν μια στο ένα σπίτι, μια στο άλλο, για το καθιερωμένο καφεδάκι, που πάντα συνοδεύεται από ένα σπιτικό κουλουράκι μικρό κι από ένα μεγάλο...κους-κους!

Επιστρέφει γρήγορα όμως, η καθεμιά στο σπίτι της για να ετοιμάσει το φαγητό. Πρέπει να είναι έτοιμο το μεσημέρι που μαζεύεται όλη οικογένεια.

Οι άντρες, θα πιούνε το καφεδάκι τους στα καφενεία της πλατείας του χωριού, θα παίξουν τάβλι, θα μιλήσουν για τα χωράφια τους, για τα ζωντανά τους και γιατί όχι και για τα πολιτικά δρώμενα.

Οι νεώτεροι βέβαια του χωριού, δεν θα τους ακολουθήσουν. Εκείνοι έχουν τα δικά τους στέκια.

Προτιμούν την ανεξαρτησία τους. Εκείνοι θέλουν τηλεόραση με μεγάλη οθόνη και φυσικά με δορυφορική λήψη κι έτσι καταφεύγουν στις μοντέρνες καφετέριες που είναι χώροι αποκλειστικά σχεδόν για τη νεολαία και που συναντά κανείς ακόμα και στο χωριό αυτό, των χιλίων εκατό περίπου κατοίκων.

Όταν φτάσαμε στην πλατεία πήγαμε στο καφενείο και καθίσαμε σε ένα τραπεζάκι. Έξω! Κάτω από τη τέντα!

Ο καιρός το επέτρεπε!

-Θέλεις να πιούμε από ένα ούζο; Ρώτησε ο πατέρας μου.

-Να πιείτε! Όχι μόνο ένα! Να πιείτε και δυο και τρία! Να πιείτε όσα θέλετε! Και με μεζέ! Κερνάω εγώ...!

Η φωνή που έρχεται από ένα ακριανό τραπεζάκι, ανήκει στον μπάρμπα-Φώτη, έναν πολύ καλό οικογενειακό μας φίλο.

-Μπάρμπα-Φώτη, μετά χαράς, λέει ο πατέρας μου, αλλά θα κάτσεις να πεις κι εσύ μαζί μας.

Όταν μας πλησίασε ο μπάρμπα-Φώτης, αγκαλιαστήκανε και φιληθήκανε με τον πατέρα μου.

Εγώ έσκυσα και του φίλησα το χέρι!

-Κάθισε μπάρμπα-Φώτη...

-Όχι, Σταύρο! Όχι!...

-Πρέπει να πηγαίνω σιγά-σιγά για το σπίτι, για φαγητό...

-Μα, νωρίς είναι ακόμα για φαγητό, κάθισε μαζί μας!

-Όχι, όχι! επανέλαβε ο μπάρμπα-Φώτης. Δεν έχω τα δικά σου τα πόδια εγώ! Μέχρι να πάω σιγά-σιγά στο σπίτι, θα κοντέψει και η ώρα του μεσημεριανού φαγητού. Το απόγευμα όμως αν θέλετε, θα έρθουμε ίσαμε το σπίτι σας με τη Φιλιώ. Έχουμε καιρό να τα πούμε...!

-Μετά χαράς! Καλό δρόμο! του λέει ο πατέρας μου. Το απόγευμα θα σας περιμένουμε...!

«Καλός και συνετός άνθρωπος! Τον αγαπάμε σαν να είναι αδερφός μας», είπε ο πατέρας μου.

Ήπιαμε τα ουζάκια μας, συζητώντας περί «ανέμων και υδάτων» και με άλλους συγχωριανούς μας. Μετά από τα ουζάκια, αποφασίσαμε να πάρουμε την ανιούσα για το σπίτι. Όταν φτάσαμε, είχε περάσει κάπως η ώρα. Η μητέρα μου είχε ήδη ετοιμάσει το τραπέζι. Πλυθήκαμε και στρογγυλοκαθήσαμε στο τραπέζι. Εκείνα τα ούζα, μας είχαν ανοίξει την όρεξη. Τρία άτομα όλα κι όλα στο τραπέζι. Τα πιάτα πάνω από δέκα. Ναι, δεν υπερβάλλω...! Και τί δεν είχε επάνω στο τραπέζι!

-Άντε, λοιπόν ξεκινήστε! λέει η μητέρα μου κάνοντας το σταυρό της, τί περιμένετε...!

Φάγαμε τον καλού καιρού!

Ποτέ δεν είχα φάει τόσο πολύ, ποτέ!

Ίσως επειδή κοιμήθηκα νηστικός το προηγούμενο βράδυ, ίσως να «φταίξανε» εκείνα τα ορεκτικά μεζεδάκια.

Πάντως, αρνήθηκα να φάω φρούτα ή μηλόπιτα που σερβίρισε στο τέλος η μητέρα μου.

-Θα «σηκώσω» το τραπέζι, και μετά θα πάω να ξαπλώσω λίγο...!

-Έχεις δικίο Δέσποινα, θα ξαπλώσω κι εγώ!

-Εγώ θα ταΐσω «τα πουλιά» και μετά θα πάω κι εγώ να κοιμηθώ, είπα με τη σειρά μου και βγήκα στην αυλή.

Έδωσα καλαμπόκι και κάτι λίγα ψίχουλα στα πουλιά, κάπνισα και ένα τσιγαράκι και μετά πήγα κατευθείαν στο δωμάτιό μου, ξάπλωσα και κοιμήθηκα σχεδόν αμέσως...

Το απόγευμα, αν δε με ξυπνούσαν οι γονείς μου θα κοιμόμουν ακόμα.

Οι δυο ώρες, (τόσο είχα κοιμηθεί), στο ήσυχο πατρικό μου σπίτι αναπλήρωσαν με το παραπάνω τα όποια κενά ύπνου της προηγούμενης νύχτας.

Ούτε σκέψεις, ούτε όνειρα, απλά κοιμήθηκα καλά! Σαν «πουλάκι» κοιμήθηκα, δεν κατάλαβα ούτε την αγγελάδα μας, την «Αρχόντω» όταν αποσπάστηκε, από το μικρό κοπάδι του βοσκού και μπήκε στην αυλή μας, βελάζοντας, για να δηλώσει την επιστροφή της, όπως το συνήθιζε...

Όταν σηκώθηκα από το κρεβάτι ζήτησα από την μητέρα μου να μου ετοιμάσει έναν καφέ.

-Ναι, παιδί μου. Ευχαρίστως...

-Σταύρο εσύ θα πεις καφέ παρέα με το Γιάννη;

-Όχι, Δέσποινα, όχι ακόμα! Περιμένουμε επισκέψεις!

-Α! Ναι, μητέρα, ξέχασα, θα έρθει ο Μπάρμπα-Φώτης μα τη Φιλιώ...

Οι...δηλώσεις

Πραγματικά σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο Μπάρμπα-Φώτης. Βάδιζε με αργό βήμα κρατώντας στο χέρι του το ξύλινο μαστούνι. Πλάι του βάδιζε η πάντα όμορφη Φιλιώ! Η πρώτη μου αγάπη!

-Καλησπέρα σας, είπαν κι οι δυο ταυτόχρονα.

-Καλώς τους, καλώς τους! Περάστε! είπε η μητέρα μου που είχε βγει στο κατώφλι του σπιτιού. Μπήκανε μέσα στη σάλα, ο μπάρμπα-Φώτης αγκάλιασε και φίλησε τη μητέρα μου. Το ίδιο έκανε η Φιλιώ με τη μητέρα μου και τον πατέρα μου. Εγώ αγκάλιασα και φίλησα τη Φιλιώ στο μάγουλο. Ένοιωσα την καρδιά της να χτυπάει δυνατά, αλλά και η δική μου δεν πήγε πίσω! Είπαμε η πρώτη αγάπη...!

Κάθισαν στις πολυθρόνες της σάλας ο μπάρμπα-Φώτης και ο πατέρας μου.

Η Φιλιώ πήρε το χαμηλό καρεκλάκι δίπλα από το τζάκι, το έβαλε μπροστά στο θείο της για να ακουμπήσει τα πόδια του. Ο μπάρμπα-Φώτης, έβαλε το ένα του πόδι επάνω στο καρεκλάκι αφήνοντας έναν αναστεναγμό ανακούφισης! Η Φιλιώ κι εγώ καθίσαμε στη διθέσια πολυθρόνα και η μητέρα μου, αφού τελείωσε με τα σχετικά κεράσματα, έκατσε κι εκείνη σε μια πολυθρόνα δίπλα στο μπάρμπα-Φώτη και άνοιξε τη συζήτηση...

-Λοιπόν; Τα νέα σας! Τί κάνετε; Έχουμε καιρό να τα πούμε!

Η συζήτηση ξεκίνησε αλλά προχώρησε με γρήγορο ρυθμό σε μια προσπάθεια εξάντλησης όλων των θεμάτων.

Βέβαια δε λέω, είχανε καιρό να τα πούνε, αλλά γιατί αυτή η βιασύνη;

Δεν άργησα να καταλάβω το γιατί, όταν κάποια στιγμή ο μπάρμπα-Φώτης, με σοβαρό ύφος είπε:

-Ο ερχομός μου σήμερα στο σπίτι σας, πέρα από την επιθυμία μου να δω τη Δέσποινα, έχει και έναν άλλο σκοπό. Θέλω

να με ακούσετε όλοι με προσοχή. Και, σας παρακαλώ να μη με διακόψετε.

-Αυτά που θα σας πω ακόμα και η Φιλιώ θα τα ακούσει τώρα για πρώτη φορά. Άλλωστε την αφορούν. Θα προσπαθήσω να μη σας κουράσω πολύ, θα μπω αμέσως στο θέμα που με απασχολεί τον τελευταίο καιρό.

-Ήθελα να τα πω σε εσάς, που, σας έχω επάνω και από αδέρφια μου. Άχ! Γέρασα μωρέ, γέρασα! Τα πόδια μου δε με κρατούν, τα μάτια μου άρχισαν πια να μη βλέπουν καλά, τα χέρια μου τρέμουν.

Πήρε μια ανάσα, κάτι σαν αναστεναγμό και συνέχισε:

-Με το κορίτσι μου, τη Φιλιώ μου, ζούμε μαζί περίπου δέκα χρόνια, την κρατήσαμε από τότε που ξενιτεύτηκαν οι γονείς

της. Δυστυχώς, μετά το «φριχτό εργατικό ατύχημα» όπως έγραψαν οι εφημερίδες τότε, στη φάμπρικα της ξενιτιάς, ορφάνεψε το κορίτσι. Την ίδια χρονιά, πήρε ο Θεός και τη γυναίκα μου κι έτσι μείναμε οι δυο μας...!

-Θα σας αποκαλύψω τώρα τις σκέψεις μου. Σκέφτηκα πολύ τον τελευταίο καιρό! Πάρτε το, αυτό που θα πω σαν να ήταν η τελευταία μου επιθυμία. Θέλω, πριν ακόμα αρχίσει η μεγάλη κατηφόρα, να εγκατασταθώ σε έναν οίκο ευηγρίας, γιατί αισθάνομαι να πλησιάζει η ώρα που, μοιραία, θα είμαι βάρος στους γύρω μου και φυσικά δεν θέλω με κανένα τρόπο το βάρος αυτό να «πέσει» στο κορίτσι μου, στη Φιλιώ μου.

-Όταν δεν μπορεί να αυτοεξυπηρετείται ο άνθρωπος, τότε πρέπει να κάνει στην άκρη, γιατί, χωρίς να το θέλει, γίνεται «βάρος!» Δόξα το Θεό, οικονομικά είμαστε πολύ καλά, κι εγώ και η Φιλιώ, άλλωστε και τα δικά μου, δικά της είναι. Θα ήμουν λοιπόν, πολύ ευχαριστημένος, αν πάντρευα το κορίτσι μου, τη Φιλιώ μου, με ένα καλό παλικάρι.

Να, σαν το Γιάννη ας πούμε! Βέβαια, θα μου πείτε-και με το δίκιο σας-πως κάνω τον...προζενητή, όμως, όχι, απλά σας θεωρώ δικούς μου ανθρώπους και σας ανοίγω την καρδιά μου. Σας μιλάω και σας κοιτάζω στα μάτια! Δε λέω κουβέντες στον αέρα, μπροστά σας τα λέω...!

Όλοι μας, λες και είχαμε πει το «αμίλητο νερό» δεν καταφέραμε για λίγο να αρθρώσουμε λέξη. Η μητέρα μου, έτοιμη να κλάψει έσκυψε και τον φίλησε στο μάγουλο... Εκείνος, της χάιδεψε τα μαλλιά!

-Έτσι είναι καλή μου Δέσποινα, γερνάω...!

-Σταμάτα πια καλέ Θείε, είπε η Φιλιώ, με σταθερή αλλά ήρεμη φωνή, μη με κάνεις να σε μαλώνω σα μικρό παιδί! Εμένα με ρώτησες γι αυτές τις αποφάσεις που μας λες; Δεν μπορώ να έχω λόγο εγώ στη ζωή σου; Θέλεις να παντρευτώ; Πολύ ωραία...!

-Ας πούμε ό,τι βρήκα τον άνθρωπο της ζωής μου που λένε και τον παντρεύτηκα! Εάν λοιπόν αποκτήσω παιδί θα πρέπει

να το δώσω σε κάποιο ίδρυμα μέχρι να μεγαλώσει; Μέχρι να μπορεί-εσύ άλλωστε το είπες θείε-να αυτοεξυπηρετείται; Λοιπόν; Τί έχεις να πεις; Έτσι δε θα πρέπει να γίνει; Αχ, Θείε μου καλέ...! Με πήρες από μικρή στο σπίτι σου, με ζέστανες στην αγκαλιά σου, με μεγάλωσες, μου έδωσες όλη σου την αγάπη και τη στοργή, με σπούδασες, μου στάθηκες σαν πατέρας και σαν μάνα μαζί. Στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής μου, με παρηγόρησες, μου έμαθες όσα ξέρω και τώρα θέλεις να με αφήσεις...μόνη;

Την σιωπή που ακολούθησε, έσπασε η μητέρα μου.

-Με την κουβέντα ξεχάσαμε να πιούμε καφέ, αλλά τώρα, η ώρα πέρασε... Να ετοιμάσω να πιούμε ένα κρασάκι;

Δε μίλησε κανείς.

Η μητέρα μου συνέχισε:

-Φιλιώ, έρχεσαι στην κουζίνα να με βοηθήσεις;

-Γιάννη, εσύ βάλε στο αυτοκίνητο τα πράγματα σου και εκείνα που σου ετοίμασα για να πάρεις μαζί σου και κάθισε στο τραπέζι, έχεις χρόνο πιστεύω!

-Πολύ σωστά, είπε κι ο πατέρας μου, όλοι μαζί θα πιούμε το κρασάκι μας, ο Γιάννης βέβαια θα πιει λίγο γιατί έχει δρόμο να κάνει, θα οδηγήσει μετά...!

Μέχρι να φορτώσω το αυτοκίνητο, είχε στρωθεί το τραπέζι. Η μητέρα μου είχε ετοιμάσει διάφορους λαχταριστούς μεζέδες που ακόμα και χορτάτος να ήσουν θα έμπαινες στον πειρασμό τουλάχιστον να τους δοκιμάσεις!

Ο πατέρας μου αφού έβαλε κρασί σε όλα τα ποτήρια, σήκωσε το δικό του και είπε:

-Εύχομαι μέσα από την καρδιά μου σε όλους σας υγεία, ειρήνη, αγάπη και κάθε καλό! Σήμερα Μπάρμπα-Φώτη, σε βλέπω σαν το κρασί, που όσο παλιώνει, γίνεται ακόμα πιο καλό! Πάντως πρέπει να το παραδεχτούμε....η Φιλιώ μίλησε πάρα πολύ ορθά...! Στην υγεία σας!...

Εκείνο το σούρουπο στο πατρικό μου σπίτι, θα μου μείνει αζέχαστο!

Το ένα ποτηράκι έφερνε το άλλο...!
 Τα πειράγματα έπεφταν βροχή...!
 Οι φωνές μας έφταναν ως έξω το δρόμο...!
 Περάσαμε πολύ ωραία...!
 Προς το τέλος προστέθηκε στην παρέα μας ένας ξάδερφος
 του πατέρα μου.

Είδε το αυτοκινητάκι μου έξω από το σπίτι και ήρθε να πει
 μια καλησπέρα και να με δει.

Κάθισε λίγο μαζί μας, ήπие ένα ποτηράκι κρασί και
 προθυμοποιήθηκε να πάει τον Μπάρμπα-Φώτη και τη Φιλιά
 στο σπίτι τους με το αγροτικό του αυτοκίνητο.

Φυσικά, δεν επέστρεψα στην πόλη εκείνο το βράδυ.

Μετά από εκείνο το φαγοπότι δεν ήθελα να πιάσω τιμόνι.
 Είχα πιει αρκετό κρασί και δεν ήθελα να οδηγήσω μέσα στη
 νύχτα.

Μάλλον έκανα καλά, γιατί τη νύχτα έπεσε ένα ψιλοβρόχι...

Πίσω στην πόλη

Κατέβηκα στην πόλη την άλλη μέρα πρωί-πρωί και πήγα
 κατευθείαν στη δουλειά μου.

Τα επόμενα δυο-τρία Σαββατοκύριακα δεν πήγα στο χωριό.
 Οι γονείς μου είχαν προγραμματίσει να πάνε (όπως κάθε
 χρόνο), στην καθιερωμένη πια «θεραπευτική τους εκδρομή».
 Δηλαδή για ιαματικά λουτρά. Εκεί, μάλιστα βρήκαν φίλους,
 καλή παρέα και έτσι έμειναν περισσότερες ημέρες από ότι
 υπολόγισαν αρχικά.

Όσο για τις δουλειές στο σπίτι, για τα ζώα, τα φυτά και για
 ότι άλλο ήθελε φροντίδα και περιποίηση, σ' αυτές τις
 περιπτώσεις αναλάμβανε «υπηρεσία», ο καλός μας γείτονας
 και φίλος: Ο κύριος Ζήσης. Του είχε πολύ μεγάλη
 εμπιστοσύνη ο πατέρας μου, του κυρίου Ζήση. Ο κύριος
 Ζήσης άλλωστε είναι ο βοσκός που κάθε μέρα πηγαίνει τις
 αγελάδες στα γύρω βοσκοτόπια, μαζί με τη δική μας, την
 «Αρχόντω» για βοσκή. Με βοηθό το γιο του, τώρα πιά ο

κύριος Ζήσης τα «έφερνε βόλτα» όλα μια χαρά, δεν άφηναν παραπονεμένο ούτε το σκύλο. Κι όλα αυτά, φυσικά, με το αζημίωτο. Α! Βέβαια! Ο πατέρας μου σ' αυτά είναι γαλαντόμος.

Στο μεταξύ, στο γραφείο είχαμε αρκετές υποθέσεις κι έτσι αφοσιώθηκα στη δουλειά. Τα πράγματα πήγαιναν καλά.

Ο κύριος Στεργίου, ο προϊστάμενός μας, δουλεντής και πολύ καλός άνθρωπος, χαμηλών τόνων που έχαιρε της εμπιστοσύνης του κυρίου διευθυντού, άρχισε να μου εμπιστεύεται ένα σωρό δουλειές.

Τις δεχόμουν ευχαρίστως γιατί είχα πολύ ελεύθερο χρόνο στη διάθεσή μου.

Φυσικά περιόρισα πολύ της εξόδους μου.

Έμενα στο σπίτι και οργάνωνα με την ησυχία μου τις δουλειές της επομένης. Δηλαδή τις μελετούσα, τις αξιολογούσα και τις ταξινομούσα, έτσι ώστε να κερδίζω χρόνο.

Εκείνο το διάστημα που είχα επιπρόσθετη δουλειά, δούλευα στο γραφείο ή στο σπίτι, με άνεση και μεθοδικότητα και το χαιρόμουν πολύ. Τα εργάσιμα απογεύματα έφευγα τελευταίος από το γραφείο, εκτός από τον διευθυντή.

Η ζωή στο γραφείο είχε κανονικό ρυθμό.

Κάποιες φήμες για απολύσεις, κάποιοι ψίθυροι για ένταση στις σχέσεις προϊσταμένου και διευθυντή, με άφηναν αδιάφορο.

Ένα απόγευμα, νομίζω ήταν Παρασκευή, ο κύριος Στεργίου είχε μια συνομιλία με τον διευθυντή μεγάλη σε διάρκεια και ένταση.

Δεν μας είχαν συνηθίσει σε κάτι τέτοιο.

Τί ακριβώς συζήτησαν, δεν το έμαθα, ούτε και επεδίωξα να το μάθω.

Πάντως το ύφος τους ήτανε αρκετά ασυνήθιστο...!

Τη Δευτέρα, πρωί-πρωί, ο προϊστάμενος και ο διευθυντής, πήγανε στην Τράπεζα.

Κρατούσαν ένα σωρό χαρτιά στα χέρια τους και συζητούσαν ψιθυριστά μεταξύ τους.

Όταν απομακρύνθηκαν από το γραφείο, με πλησίασε ένας συνάδερφος για να μου εμπιστευτεί τα...νέα. Δηλαδή ότι «τρίξει» η καρέκλα του προϊσταμένου, ότι «δεν πάνε καλά τα πράγματα» και άλλα, χωρίς βέβαια να μου αποκαλύψει τις «πηγές» των «αξιόπιστων» πληροφοριών του.

Δεν έδωσα και μεγάλη σημασία στα λόγια του συναδέλφου. Γεγονός είναι ότι μετά από το περιστατικό εκείνο, η ζωή στο γραφείο συνεχίστηκε κανονικά. Η ένταση και ο φόρτος εργασίας μετριάστηκαν αρκετά.

Ο κύριος προϊστάμενος

Ένα βραδάκι, που ο καιρός ήταν κάπως καλύτερος, κατέβηκα με το αστικό λεωφορείο για μια βόλτα στο κέντρο της πόλης.

Περπάτησα για αρκετή ώρα στους δρόμους της πόλης, ώπου έφτασα στο εμπορικό κέντρο, στην καρδιά της πόλης. Ανακατεύτηκα με τον κόσμο και...χάζευα δεξιά και αριστερά τις πολύ όμορφα στολισμένες βιτρίνες των καταστημάτων. Πλησίαζαν οι γιορτές των Χριστουγέννων και το εμπορικό κέντρο έμοιαζε με πανηγύρι. Κάπου-κάπου, στεκόμουν και έβλεπα τις πραγματικά όμορφες βιτρίνες, έτσι, χωρίς πολλές φορές να προσέχω τα προβαλλόμενα είδη τους.

Ένας νεαρός, έξω από ένα κατάστημα ειδών πολυτελείας μοίραζε διαφημιστικά φυλλάδια.

Μου έδωσε ένα.

Το πήρα και το έβαλα στην τσέπη μου.

Απέναντι ακριβώς είναι ένα CAFÉ, πήγα και κάθισα σε ένα τραπέζι μπροστά και παρήγγειλα ένα φυσικό χυμό, έβγαλα από την τσέπη μου το διαφημιστικό φυλλάδιο και έριξα μια ματιά.

Σε λίγο ήρθε ένα νεαρό γκαρσόνι, ντυμένος με μαύρο παντελόνι και άσπρο σακάκι, έφερε το χυμό, το ακούμπησε

προσεχτικά στο τραπεζάκι και στάθηκε σε στάση ημιανάπαυσης, περιμένοντας να πληρώσω το χυμό!

Τί να κάνουμε; Έτσι γίνεται σήμερα; Πλήρωσα αμέσως. Ήπια λίγο χυμό και άναψα ένα τσιγάρο! Έμεινα αρκετή ώρα εκεί, διαβάζοντας το διαφημιστικό φυλλάδιο ή χαζεύοντας έξω τα πιτσιρίκια που τραβολογούσαν τον παππού ή τη γιαγιά από το χέρι για τους οδηγήσουν στα μαγαζιά με τα παιχνίδια!

Κάποια στιγμή άκουσα να φωνάζουν το όνομά μου.

Γύρισα και είδα τον κύριο προϊστάμενο, στην είσοδο του CAFE.

Μου έκανε νόημα να πάω κοντά του.

Σηκώθηκα αμέσως, έβαλα τα τσιγάρα στη τσέπη μου και πήγα προς το μέρος του.

-Κύριε προϊστάμενε, πώς ήταν αυτό; Καλησπέρα σας!

Καλησπέρα, παιδί μου.

Περνούσα τυχαία, σε είδα που καθόσουν σ' εκείνο το τραπεζάκι μόνος και είπα να σου κάνω παρέα, αν θέλεις βέβαια!

-Δεν έχω αντίρρηση... Βγήκα λίγο σήμερα έτσι για να ξεσκάσω έκανα βόλτες και κατέληξα εδώ...Θέλετε να καθίσουμε;

-Όχι, παιδί μου, εδώ έχει πολύ φασαρία, πάμε κάπου αλλού. Εδώ πιο κάτω έχει ένα καλό εστιατόριο. Θα πάμε εκεί να καθίσουμε, και να τα πούμε...!

Πήγαμε και καθίσαμε στο πραγματικά ήσυχο και πολύ καθαρό εστιατόριο. Παραγγείλαμε κάτι και ο κύριος Στεργίου άρχισε να μου λέει την ιστορία του...

Ένοιωσα πολύ άβολα με αυτά που άκουσα. Πριν από μια ώρα είχε επισκεφθεί το γιατρό του. Κάποιο πρόβλημα υγείας, όχι και τόσο σοβαρό...

«Κύριε Στεργίου» του είπε ο γιατρός του, «θα σας γράψω μια συνταγή». «Θα παίρνετε τα φάρμακα τακτικά και σύμφωνα με τις οδηγίες μου. Όταν ολοκληρωθεί η αγωγή, θα κάνετε γενικές εξετάσεις (θα σας γράψω ποιες ακριβώς),

θέλω όμως, μέχρι να τελειώσουν τα φάρμακα, να σας βλέπω μια φορά την εβδομάδα τουλάχιστον!

Όλα θα πάνε καλά όμως!

Θα αντιμετωπίσουμε το πρόβλημά σας οπωσδήποτε!

Βέβαια, όλο αυτό το διάστημα, από σήμερα δηλαδή και μέχρι να τελειώσουν τα φάρμακα δεν θα εργάζεστε.

Ηρεμία, καλή διατροφή, ξεκούραση...!»

-Κύριε προϊστάμενε, του είπα, μου λέτε ότι ο γιατρός σας, σας είπε ότι το πρόβλημα είναι αντιμετωπίσιμο, αφού μάλιστα σας έδωσε και αγωγή... Πρέπει να είστε αισιόδοξος!

-Ναι, αλλά, με τη δουλειά, τί θα κάνω; Θα πρέπει να βγω στη σύνταξη, άλλη λύση δεν βρίσκω. Ναι, έτσι μάλλον θα γίνει...!

-Αν έχετε κύριε προϊστάμενε συμπληρωμένα τα απαιτούμενα συντάξιμα χρόνια, τότε νομίζω ότι είναι φρονιμότερο να...

-Ναι! Έχω όλα τα ένημα... Έτσι θα γίνει! Όμως με το γραφείο τί γίνεται...;

-...Ακουσε παιδί μου, θα σου εμπιστευτώ κάτι. Είμαι πολλά χρόνια στο γραφείο και το «πονάω», όσο κι ο διευθυντής μας. Ο άνθρωπος αυτός δούλεψε σκληρά για να φτάσει εκεί που έφτασε.

Τα οικονομικά του γραφείου δεν είναι και τόσο καλά. Σκέφτεται να μειώσει το προσωπικό και καλά θα κάνει!

Πάντως, είναι πολύ φιλότιμος και δεν πάει η καρδιά του να κάνει απολύσεις, όταν όμως τα κέρδη είναι ελάχιστα...;

Η συνταξιοδότησή μου, θα μειώσει βέβαια τα έξοδα του γραφείου, όμως επιβάλλεται και η μείωση του προσωπικού.

Σου τα λέω όλα αυτά, επειδή προς το παρόν τουλάχιστον θα φορτωθείς περισσότερες δουλειές εσύ, γιατί εσύ μπορείς να τα καταφέρεις και εάν αποφασιστεί να προχωρήσει η επιχείρηση χωρίς απολύσεις τότε με προϊστάμενο εσένα θα έχει καλύτερα αποτελέσματα γιατί είσαι καλός υπάλληλος.

Πρόσεξε όμως, γιατί γνωρίζω ότι αποβλέπεις (και με το δίκιο σου), σε γενναία αύξηση, αλλά η οικονομική κατάσταση της επιχείρησής, τουλάχιστον αυτή τη στιγμή δεν το επιτρέπει. Εσύ, τελικά, θα κρίνεις και θα αποφασίσεις!...

Τις επόμενες μέρες το γραφείο του προϊσταμένου ήταν άδειο. Τις δουλειές που διεκπεραίωνε εκείνος, τις μοιραστήκαμε ο κύριος διευθυντής κι εγώ.

Η γνωριμία

Πλησίαζαν οι γιορτές και οι δουλειές στο γραφείο μειώθηκαν κάπως.

Έτσι, άρχισα τις απογευματινές εξόδους, στο εμπορικό κέντρο συνήθως.

Με την ευκαιρία έκανα κι αυτό που λένε «έρευνα αγοράς».

Έμ! βέβαια! Θα πήγαινα στο χωριό γιορτινές μέρες με «άδεια χέρια;»

Ένα Σάββατο κατέβηκα στην αγορά. Νωρίτερα φυσικά από την ώρα που άνοιγε η αγορά. Παρκάρισα το αυτοκίνητο κάπου εκεί, κοντά στο εμπορικό κέντρο.

Δεν είχα πιει καφέ στο σπίτι κι έτσι, πήγα σ' εκείνο το CAFÉ, που είχα συναντήσει τον κύριο Στεργίου.

Κάθισα σε ένα τραπεζάκι στη μέση του μαγαζιού, για να έχω θέα τα καταστήματα και παρήγγειλα καφέ.

Ο καφές μου ήρθε πολύ γρήγορα, οι θαμώνες εκείνη την ώρα ήτανε λίγοι.

Πλήρωσα αμέσως και πήρα από το διπλανό τραπεζάκι την εφημερίδα του μαγαζιού, για να ρίξω μια ματιά στα τοπικά νέα.

Πέρασε έτσι λίγο η ώρα. Κάποια στιγμή κοίταξα το ρολόι μου. «Νωρίς είναι ακόμα!»

Δίπλωσα την εφημερίδα και την έβαλα στο διπλανό τραπεζάκι. Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα στο CAFÉ μια κοπέλα. Ήρθε και κάθισε στο τραπεζάκι με την εφημερίδα.

Δίπλα μου. Πήρε την εφημερίδα στα χέρια της, παρήγγειλε καφέ και άρχισε να τη διαβάζει.

Σε λίγο, το γκαρσόνι, έφερε τον καφέ της.

Με πολύ προσοχή άφησε το νερό, το φλιτζάνι με τον καφέ και πήρε τη γνωστή πια σ' εμένα στάση, της αναμονής πληρωμής του καφέ.

Η κοπέλα ήταν αφοσιωμένη στην ανάγνωση της εφημερίδας (τί ενδιαφέρον βρήκε άραγε να διαβάσει;). Έτσι, ανέλαβα να...επέμβω!

-Συγνώμη, δεσποινίς...!

Γύρισε και με κοίταξε απορρημένη...

-Το γκαρσόνι περιμένει να πληρωθεί!

-Μα, ναι! Βέβαια. Συγνώμη...!

Άνοιξε το τσαντάκι της κι έδωσε ένα χαρτονόμισμα στο γκαρσόνι που αφού της έδωσε τα ρέστα της, απομακρύνθηκε.

Η κοπέλα με κοίταξε και μου χαμογέλασε!

-Ξέρετε, διάβαζα κάτι στην εφημερίδα και...

-Μη δικαιολογείστε δεσποινίς.

-Πριν από λίγες μέρες, ήπια ένα χυμό εδώ. Απόρησα κι εγώ τότε με το γκαρσόνι, αλλά τώρα έμαθα. Πρέπει να πληρώνουμε προκαταβολικά...!

Μου χαμογέλασε πάλι, κοίταξε έξω, προς τα μαγαζιά.

-Να πω τώρα το καφεδάκι μου, πριν κρυνώσει και να πηγαίνω... είπε, και σήκωσε το φλιτζάνι της...

-Ψώνια; Τη ρώτησα! Κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

Όμορφη κοπέλα! Χαριτωμένη!...

Όταν αργότερα είδα σε μια βιτρίνα κάτι, που μου άρεσε πολύ και σκέφτηκα να το πάρω για τη Φιλιά δώρο! Ζήτησα μάλιστα και τη γνώμη της υπαλλήλου και αποφάσισα να το αγοράσω. Πήρα τη σχετική απόδειξη. Πλήρωσα στο ταμείο και περίμενα να μου το τυλίξουν. Είχα πει στην κοπέλα ότι είναι για δώρο!

Το ρολόι τοίχου του καταστήματος «χτύπησε» μια φορά, γύρισα και το κοίταξα...

-Δώδεκα! Άκουσα μια γυναικεία φωνή ακριβώς πίσω μου. Γυρίζω προς το μέρος της φωνής και βλέπω την κοπέλα που είχα συναντήσει στο CAFÉ!...

Το ίδιο βράδυ έφτασα αργά στο σπίτι μου. Στην είσοδο της πολυκατοικίας συνάντησα το σύζυγο της κυρίας Ελένης που έφευγε για τη δουλειά του. Δουλεύει σε ένα εργοστάσιο με πλαστικά. Νυχτερινός πάντα!

-Πολύ χαρούμενο σε βλέπω κύριε Γιάννη και για να επιστρέφεις εσύ τέτοια ώρα στο σπίτι μάλλον κάτι καλό συμβαίνει!

-Γεια σας κύριε Σταμάτη. Ναι, κάτι μου συμβαίνει! Γεια σας και καλή δουλειά!

Πραγματικά αυτό το «κάτι», που μου συνέβαινε, άκουγε στο όνομα...Αριστέα! Την επόμενη μέρα συναντηθήκαμε. Πού αλλού; Εκεί που γνωριστήκαμε. Στο CAFÉ του εμπορικού κέντρου! Ακολούθησαν και άλλες πολλές συναντήσεις και έξοδοι με την Αριστέα...! Και πού δεν πήγαμε!

Διαπιστώσαμε ότι ταιριάζαμε απόλυτα σε όλα. Σε όλα και το εννοώ! Μιλούσαμε ώρες ατέλειωτες για χίλια-δυο άσχετα πράγματα, χωρίς ποτέ να διαφωνούμε σε κάτι. Νοιώθαμε πολύ όμορφα, όταν βρισκόμασταν μαζί. Νοιώθαμε μια αμοιβαία συμπάθεια, φιλία, ενθουσιασμό, ίσως και...αγάπη!

Πλησίαζαν οι γιορτές των Χριστουγέννων. Της ανακοίνωσα ότι θα πάρω άδεια από τη δουλειά μου και θα πάω στο χωριό μου.

-Εγώ θα περάσω τις γιορτές με τη θεία μου, εδώ στην πόλη!

-Πόσες μέρες θα κάτσεις στο χωριό σου;

Κράτησα τότε, στις δυο παλάμες μου το όμορφο προσωπάκι της, που μελαγχόλησε για λίγο και της είπα:

-Θέλεις να έρθεις μαζί μου; Θα γνωρίσεις και τους γονείς μου, τους φίλους μου! Θα περάσουμε ωραία!

-Τί λες; Θέλεις;

Πέρασε τα χέρια της γύρω από τη μέση μου...

-Το θέλω Γιάννη το θέλω πολύ αλλά να, βρίσκομαι με άδεια και μένω στη θεία μου την Αρετή. Είναι θεία μου και νουνά μου ξέρεις...! Αδερφή του πατέρα μου...Θα περάσω όλες τις γιορτές μαζί της...

-Εκτός εάν...

-Εκτός εάν; Επανέλαβα για να την ενθαρρύνω να πει τη σκέψη της.

-Να, σκέφτηκα πως... Εάν της υποσχεθώ να είμαι μαζί της, την Πρωτοχρονιά; Ίσως τότε... Δεν ξέρω πάλι, θα δούμε!

-Πολύ ωραία! Είπα ενθουσιασμένος!

Και, σαν ηθοποιός του θεάτρου, που υποκλίνεται στο κοινό, στο τέλος κάθε παράστασης, έκανα μια «ιπποτική» κίνηση, κάτι σαν υπόκλιση και είπα: «Σας ευχαριστώ πολύ Ευγενέστατη, θα σας «μοιραστώ» με τη θεία σας!»

Τελικά το... «πράσινο φως» δόθηκε.

Ήμασταν ευχαριστημένοι που θα περνούσαμε τα Χριστούγεννα μαζί!

Χριστούγεννα στο χωριό

Τρεις μέρες πριν από τα Χριστούγεννα ξεκινούσαμε για το χωριό. Πήγα με το αυτοκινητάκι μου στην πολυκατοικία που έμενε η θεία της Αριστέας. Με περίμενε κάτω στην είσοδο κρατώντας μια βαλίτσα στο χέρι.

Κατέβηκα, πήρα τη βαλίτσα την τακτοποίησα στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου ενώ εκείνη βολευότανε στη θέση του συνοδηγού. Κάθισα στη θέση του οδηγού και ξεκινήσαμε όλο χαρά και ενθουσιασμό για το χωριό μου.

Είχε λίγο κρύο και πολλά αυτοκίνητα, αλλά η διαδρομή ήταν καλή. Η Αριστέα δεν έκρυβε τη χαρά της. Είχε πάρει μαζί της και τη φωτογραφική της μηχανή και όταν μπήκαμε στον επαρχιακό δρόμο, δεν σταμάτησε να φωτογραφίζει γύρω της, μέσα από το αυτοκίνητο. Φυσικά μου ζήτησε να σταματήσω όταν πλησιάσαμε το γεφυράκι.

Εκεί, «τράβηξε» πολλές φωτογραφίες, μάλιστα, κάποια στιγμή τοποθέτησε πάνω στον καπό του αυτοκινήτου τη φωτογραφική μηχανή τη ρύθμισε στο αυτόματο. «Να φωτογραφηθούμε μαζί» είπε και με αγκάλιασε μέχρι που ακούστηκε το χαρακτηριστικό «κλικ» της μηχανής.

Μετά από λίγο μπήκαμε στο χωριό. Όπως πλησιάζαμε το πατρικό μου, μπροστά μας, ψηλά, φάνηκε καθαρά η κορυφή του βουνού.

Τα χιόνια που είχαν απλωθεί σαν πέπλο επάνω στο βουνό, δικαιολογούσαν τον καπνό που έβγαине από την καμινάδα του σπιτιού μας. Το κρύο ήταν τσουχτερό! Παρκάρισα το αυτοκίνητο έξω από το σπίτι, στο δρόμο. Κατεβήκαμε με την Αρι-

στέα και μπήκαμε στην αυλή. Οι γονείς μου βγήκαν από το σπίτι, ντυμένοι με χοντρά ρούχα για να μας καλωσορίσουν. Ο σκύλος, άρχισε να μας γαβγίζει. Άπλωσα το χέρι μου και τον χάιδεψα...

-Ήσυχα Φλοξ! Ήσυχα!

-Ωστε, σε λένε Φλοξ! είπε η Αριστέα!

-Γεια σου Φλοξ!

Ο σκύλος κουνώντας την ουρά του χώθηκε στο σπιτάκι του. Αμέσως μετά τις συστάσεις, η μητέρα μου και η Αριστέα μπήκανε στο σπίτι ενώ, εγώ με τον πατέρα μου, πήγαμε στο αυτοκίνητο για να κατεβάσουμε τα πράγματα.

-Λοιπόν Γιάννη, τί συμβαίνει με το κορίτσι; με ρώτησε ο πατέρας μου.

-Είναι μια καλή μου φίλη πατέρα, πολύ καλός άνθρωπος. Ήθελα να σας κάνω μια μικρή έκπληξη γι αυτό και δεν σας το είπα στο τηλέφωνο...

Μεταφέραμε και τακτοποιήσαμε όλα τα πράγματα. Καθίσαμε μπροστά στο τζάκι. Η μητέρα μου μας πρόσφερε τσάι και γάλα. Ό,τι καλύτερο για εκείνη τη στιγμή.

Μετά, η Αριστέα θέλησε να επισκεφτεί και να φωτογραφήσει την αυλή μας.

Τα δέντρα, τα ζώα, τα λαχανικά.

Όλα!

Προσφέρθηκε να την...ξεναγήσει ο πατέρας μου.

-Μαζέψτε και λίγα μήλα για μετά το φαγητό... τους είπε η μητέρα μου που μόλις βγήκαν έξω έσπευσε να κάτσει δίπλα μου μπροστά στο τζάκι για να μάθει λεπτομέρειες για τη γνωριμία μου με την Αριστέα.

Όση ώρα μιλούσα για την Αριστέα, η μητέρα μου πρόσεξε- και μου το είπε δηλαδή-πως η κάθε μου λέξη, η κάθε μου φράση, είχαν πολύ...ενθουσιασμό!

-Πρόσεξε παιδί μου! Πρόσεξε να μην πληγωθείς στο τέλος, αν και έχω την αίσθηση ότι η κοπέλα είναι σοβαρή και μετρη-

-37-

μένη! Πρόσεξε όμως, πρόσεξε πολύ και για να αλλάξει κουβέντα μου λέει:

-Να μη το ξεχάσω. Στο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι θα είναι μαζί μας ο Μπάρμπα-Φώτης και η Φιλιώ...

-Πολύ ωραία, τους έφερα και δωράκια. Άλλωστε της έχω μιλήσει της Αριστέας για το Μπαρμπα-Φώτη, για τη Φιλιώ...!

Λίγο πριν από το μεσημεριανό φαγητό ξενάγησα την Αριστέα στη βιβλιοθήκη.

-Αυτό θα είναι το δωμάτιό σου!

-Πολύ ωραία! Είναι συμπαθητικό! Μπορώ να ρίξω μια ματιά στις φωτογραφίες; Μου αρέσει πολύ να βλέπω φωτογραφίες...!

-Φυσικά! Ξέρεις, εδώ περνάω τις ώρες μου όταν έρχομαι στο χωριό και πολλές φορές βλέπω τα άλμπουμ ξανά και ξανά!

Την άλλη μέρα πήγα μέχρι το σπίτι του Μπάρμπα-Φώτη να τον δω λίγο, να μιλήσω με τη Φιλιώ και να τους προσκαλέσω κι εγώ με τη σειρά μου στο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Οι γονείς μου πήγανε επίσκεψη στην κυρία Πόπη, την κουμπάρα τους για να δώσουνε το δώρο τους στη Μαρία, που είχε έρθει στο χωριό για τις γιορτές.

Η Αριστέα, ήθελε να φτιάξει ένα γλυκό. Τα υλικά που θα χρειαζόταν υπήρχαν στην κουζίνα κι έτσι έμεινε στο σπίτι για να φτιάξει ένα γλυκό έκπληξη, όπως μας ανακοίνωσε χαμογελώντας!

Την παραμονή των Χριστουγέννων, από τη μια άκρη του χωριού ως την άλλη, η ατμόσφαιρα ήταν γιορταστική. Παρά το τσουχτερό κρύο, που έφερε ο βοριάς, από νωρίς τα παιδιά, συνήθως κατά παρέες, με πολύχρωμους σκούφους στα κεφάλια τους και με τα τρίγωνα στα γαντοφορεμένα χέρια τους, γύριζαν από γειτονιά σε γειτονιά και από σπίτι σε σπίτι....

-Να τα πούμεεε;

-38-

-Να τα πείτε παιδιά, να τα πείτε!

«Καλήν ημέραν Άρχοντες κι αν είναι ορισμός σας Χριστού τη Θεία γέννηση να πω σ' αρχοντικό σας Χριστός γεννάται σήμερα εν Βηθλεέμ τη πόλη οι ουρανοί αγάλλονται χαίρει η φύση όλη...»

Πέρασαν πολλά παιδιά από το πατρικό μου, για να πούνε τα κάλαντα.

Η Αριστέα πετούσε από τη χαρά της. Πολλές φορές έλεγε τα κάλαντα μαζί με τα παιδιά!

Τους έδινε φρούτα, ξηρούς καρπούς, στον...ταμιά της παρέας χρήματα, και, τις περισσότερες φορές τους ξεπροβόδιζε μέχρι έξω το δρόμο...

-Και του χρόνου! Και του Χρόνου παιδιά χρόνια πολλά!...

Αργά το απόγευμα ήρθαν οι καλεσμένοι μας. Πέρασαν αθόρυβα από την αυλή, στάθηκαν στην εξώπορτα και άρχισαν να μας λένε τα κάλαντα.

Ανοίξαμε την πόρτα και όλοι μαζί συνεχίσαμε να λέμε τα κάλαντα μέχρι το τέλος!

Μετά μπήκαμε όλοι μέσα στο σπίτι, στη σάλα όπου έγιναν οι γνωριμίες...

Καθίσαμε όλοι γύρω από το τραπέζι και αρχίσαμε να πίνουμε και να τρώμε διάφορα ωραία φαγητά που είχε ετοιμάσει η μητέρα μου. Το καθένα χωριστά ήταν και από μια γαστρονομική επιτυχία!

Όταν ήρθε η ώρα του γλυκού η Αριστέα έφερε το γλυκό έκπληξη που είχε φτιάξει.

Το γλυκό ήταν ένα απλό κέικ. Η...έκπληξη ήταν το κεράκι που είχε επάνω που αυτόματα μετέτρεπε το απλό κέικ σε...τούρτα γενεθλίων.

Αλλά για ποιόν;

«Μάλλον θα έχει τα γενέθλιά της» σκέφτηκα!

Φαντάζομαι κάτι τέτοιο θα υποπτεύθηκαν και οι άλλοι. Όμως η Αριστέα έβαλε την «τούρτα» μπροστά στη Φιλιά!

-39-

Εκείνη κοίταξε με απορημένο βλέμμα την Αριστέα που της είπε χαμογελώντας:

-Χρόνια πολλά Φιλιά, ότi ποθείς! Ξεφύλλισα προχθές ένα άλμπουμ κι έτσι έμαθα ότi γεννήθηκες σαν σήμερα και ορίστε η έκπληξη..! Λοιπόν, κάνε μια ευχή και σβήσε το κεράκι...

Η πρώτη που χειροκρότησε ήταν η Αριστέα και η πρώτη που ξεκίνησε το γνωστό τραγουδάκι των γενεθλίων. Φυσικά κάναμε όλοι το ίδιο και στο τέλος της δώσαμε πολλές ευχές! Η Φιλιά μας ευχαρίστησε όλους και αγκάλιασε και φίλησε την Αριστέα!

-Σ' ευχαριστώ πολύ! Σας ευχαριστώ όλους σας!

Τα μεσάνυχτα ανταλλάξαμε δώρα. Η Αριστέα, μας εντυπωσίασε, γιατί είχε φέρει δώρα για όλους! Μικρά δωράκια αλλά εντυπωσιακά. Άλλωστε στις περιπτώσεις αυτές «μετράει» η χειρονομία!

Το Χριστουγεννιάτικο εκείνο τραπέζι εξελίχτηκε σε μεγάλο γλέντι!

Τραγουδήσαμε, χορέψαμε, αστειευτήκαμε, γελάσαμε...!

Αζέχαστη βραδιά!

Για όλους μας!

Την επόμενη μέρα ανήμερα των Χριστουγέννων σηκωθήκαμε λίγο αργά, ωστόσο ντυθήκαμε και πήγαμε όλοι μαζί στην εκκλησία! Μετά τη λειτουργία, επιστρέψαμε στο σπίτι.

Το τζάκι είχε ακόμα λίγη φωτιά! Βάλαμε κι άλλα ξύλα!

Οι φλόγες ξεπήδησαν μέχρι επάνω.

Μαζευτήκαμε όλοι γύρω του. Η μητέρα μου ετοίμασε πρωινό, όχι σπουδαία πράγματα, ένα γάλα με ένα κουλουράκι. Τον καφέ μας θα τον πίναμε στο σπίτι του μπάρμπα-Φώτη, αργότερα.

Η Φιλιώ επέμενε να μας φιλέψει γαλοπούλα γεμιστή, «...την πετυχαίνει καλύτερα και από επαγγελματία μάγειρα», είχε τονίσει ο μπάρμπα-Φώτης, «...όταν θα δοκιμάσετε θα καταλάβετε ότι έχει δίκιο που επιμένει η Φιλιώ...».

-40-

Ξεκινήσαμε για το σπίτι του μπάρμπα-Φώτη κατά τις έντεκα και μισή. Το κρύο έκανε αισθητή την παρουσία του αλλά κι εμείς είχαμε φορέσει ζεστά ρούχα κι έτσι αποφασίσαμε να πάμε πεζή, στο σπίτι του Μπάρμπα-Φώτη. Η απόσταση είναι μεγάλη αλλά δεν μας πίεζε ο χρόνος κι έτσι σιγά-σιγά σαν βόλτα κατηφορίσαμε προς τα κάτω. Άδειος ο κεντρικός δρόμος. Κάπου-κάπου περνούσε κι από κανένα αυτοκίνητο.

Τα φουγάρα από τα σπίτια κάπνιζαν όλα! Το κρύο στο χωριό δεν...αστειεύεται...!

Κατά τις δώδεκα φτάσαμε στο σπίτι του μπάρμπα Φώτη.

Η Φιλιώ έφτιαξε καφεδάκια! Για τον πατέρα μου και για εμένα σερβίρισε ούζο με μεζέ.

Φυσικά μόλις ήπιανε οι άλλοι τα καφεδάκια τους, κάθισαν κι εκείνοι στο τραπέζι για...ούζο.

-Έτσι, ένα ούζο για την όρεξη! Μέχρι να βγει και η γαλοπούλα από το φούρνο... είπε ο μπάρμπα-Φώτης!

Καταλαβαίνετε βέβαια! Μεσημεράκι ήτανε, ζέστη καλή υπήρχε μέσα στο σπίτι και το ούζο... «τραβιότανε».

Το πρώτο έφερε το δεύτερο, το δεύτερο έφερε το τρίτο και πήγε έτσι μέχρι που έφτασε η γαλοπούλα στο τραπέζι.

Μετά συνεχίσαμε με κρασάκι, κόκκινο ξηρό, φτιαγμένο από το μερακλή το μπάρμπα-Φώτη.

Κάθε χρόνο, στο χωριό μου, είναι πολλοί που φτιάχνουν καλά κρασιά και τσίπουρα, αλλά αυτά που φτιάχνουν ο πατέρας μου κι ο μπάρμπα-Φώτης, είναι από τα καλύτερα!

«Αν δε παινέψεις το σπίτι σου...»

-Περάσαμε πολύ ωραία και σήμερα, είπα κάποια στιγμή. Φιλιώ η γαλοπούλα σου ήταν υπέροχη.

-Μπράβο!

-Είχες δίκιο που επέμενες...!

-Φιλιώ, πραγματικά μαγειρεύεις πολύ ωραία, είπε η Αριστέα. Εγώ δοκίμασα απ' όλα και όλα μου άρεσαν. Χαρά στον άντρα που θα παντρευτείς!

-41-

Η Φιλιώ, κοκκίνισε λίγο, ωστόσο κατάφερε να πει ένα «ευχαριστώ».

Καθήσαμε ως αργά το απόγευμα στο σπίτι του μπάρμπα-Φώτη, ήπιαμε και το απογευματινό καφεδάκι μας και όταν είχε πια σκοτεινιάσει για τα καλά, σηκώθηκα από τη θέση μου.

Έπρεπε να επιστρέψουμε στο πατρικό μου νωρίς, να ξεκουραστούμε, την επομένη θα γυρνούσαμε στην πόλη...

-Μα, γιατί δεν κάθεστε και για την Πρωτοχρονιά; είπε η Φιλιώ στην Αριστέα.

-Δεν περνάμε ωραία εδώ στο χωριό;

-Πέρασα πολύ ωραία!

-Σας ευχαριστώ πολύ όλους, αλλά υποσχέθηκα στη θεία μου πως θα γιορτάσω μαζί της την Πρωτοχρονιά. Καταλαβαίνετε! Πρέπει να φύγουμε...!

Πήγα με τα πόδια μέχρι το σπίτι, για να επιστρέψω με το αυτοκίνητο ώστε να πάρω την Αριστέα και τους γονείς μου.

Έτσι και έγινε. Πήγα, πήρα το αυτοκίνητο και γύρισα να πάρω την Αριστέα και τους γονείς μου. Όταν γυρίσαμε όλοι στο σπίτι καθίσαμε στη σάλα κουβεντιάζοντας μέχρι αργά το βράδυ. Αργότερα, ένας-ένας αποσυρθήκαμε στα δωμάτιά μας, για ξεκούραση και ύπνο.

Εγώ έριξα ένα χοντρό κούτσουρο στο τζάκι, έκατσα επάνω σε ένα σκαμνί και άναψα ένα τελευταίο τσιγάρο!

Σκεφτόμουν τη Φιλιώ συνέχεια. Κάθε που έφερνα τη μορφή της στο νου μου η καρδιά μου χτυπούσε πιο έντονα. Είναι αλήθεια ότι με τη Φιλιώ, ουσιαστικά, δεν είχαμε χωρίσει ποτέ, απλά εγώ ήμουν αφοσιωμένος στα μαθήματά μου, στις σπουδές μου. Στη συνέχεια μεσολάβησε το στρατιωτικό και μετά όταν έπιασα δουλειά, μετακόμισα κάτω στην πόλη...

Τώρα, ήρθε στη ζωή μου η Αριστέα!

«Αλλά, για στάσου είπα στον εαυτό μου», «με την Αριστέα είσατε φίλοι! Ενώ με τη Φιλιώ είναι διαφορετικά τα πράγμα-

-42-

τα, γνωρίζετε από μικρά παιδιά και έχετε ένα δεσμό πολλών χρόνων...»

Πραγματικά, με την Αριστέα κάνουμε καλή παρέα, είμαστε πολύ καλά μαζί, αλλά, η καρδιά μου χτυπάει αλλοιώτικα όταν βλέπω τη Φιλιώ, ακόμα και μόνο που τη φέρνω στη σκέψη μου η καρδιά μου συμπεριφέρεται διαφορετικά...

Όταν η φωτιά στο τζάκι σιγά-σιγά άρχισε να λιγοστεύει. Φόρεσα τις πιτζάμες μου έσβησα τα φώτα, ξάπλωσα και αποκοιμήθηκα...

Το πρωί, σηκώθηκα πριν από τους άλλους και προσπαθώντας να μην κάνω θόρυβο άναψα το τζάκι.

Μετά από λίγο, σηκώθηκαν και οι άλλοι, φάγαμε πρωινό και αργότερα αρχίσαμε να τακτοποιούμε τα πράγματά μας.

Λίγο πριν το μεσημέρι τα μετέφερα έξω και τα φόρτωσα στο αυτοκίνητο.

Σκεπτόμουν την επιστροφή μας στην πόλη.

Ήθελα να επιστρέψουμε στην πόλη νωρίς, για να είναι συνεπής η Αριστέα με τη θεία της κι εγώ συνεπής και στην ώρα μου, την επομένη το πρωί στο γραφείο.

Είχα υποσχεθεί στο διευθυντή μου ότι στις 27 Δεκεμβρίου θα είμαι στη δουλειά μου, όσο για την άδεια της πρωτοχρονιάς, θα το κανονίζαμε ανάλογα και με τις υποχρεώσεις του γραφείου.

Ξεκινήσαμε αφού είχε σκοτεινιάσει πια για τα καλά!

Χαιρετήσαμε τους γονείς μου, μπήκαμε στο αυτοκινητάκι μου και ξεκινήσαμε για το μικρό ταξίδι της επιστροφής.

-Να μας ξανάρθεις! είπε η μητέρα μου στην Αριστέα, καλή χρονιά!

Κοίταξα την Αριστέα.

Της είπα πόσο πολύ τη συμπάθησε η μητέρα μου κι εκείνη μου διαβεβαίωσε ότι ένοιωθε τα ίδια συναισθήματα, όχι μόνον με τη μητέρα μου αλλά για όλους!

Για όλους!

-43-

Στο δρόμο δεν ανταλλάξαμε ούτε μια κουβέντα, μόνον όταν μπήκαμε στον περιφερειακό δρόμο της πόλης, της είπα με ύφος... «Ιππότη»:

-Λοιπόν, Ευγενέστατη μου, σας ευχαριστώ για την τιμή που μας κάνατε να περάσαμε μαζί τα Χριστούγεννα στο χωριό με τους δικούς μου ανθρώπους.

-Εγώ σε ευχαριστώ Γιάννη γι αυτές τις τρεις μέρες.

-Όταν θα επικοινωνήσεις με τους γονείς σου και τους άλλους, θέλω να τους ευχαριστήσεις από μέρους μου για μια ακόμα φορά!

Στο νοσοκομείο

Την άλλη μέρα πήγα στη δουλειά μου κανονικά και στην ώρα μου όπως πάντα. Αφού έδωσα και πήρα ευχές «στρώθηκα» στη δουλειά.

Πέρασαν τρεις μέρες, ημέρες ρουτίνας μπορώ να πω. Μόνη εξαίρεση στη ρουτίνα ήταν το άδειο γραφείο του κυρίου Στεργίου.

Το απόγευμα της τρίτης μέρας, έφυγα τελευταίος από το γραφείο. Ήθελα να ρωτήσω τον διευθυντή για την πορεία της υγείας του Προϊσταμένου.

Τα νέα δεν ήταν και τόσο ευχάριστα.

Ο κύριος Στεργίου ήταν στο νοσοκομείο από την παραμονή των Χριστουγέννων.

Το νοσοκομείο ήταν μακριά, σχεδόν στην άλλη άκρη της πόλης. Πήρα το αυτοκινητάκι μου και πήγα μέχρι εκεί.

Ζήτησα πληροφορίες από έναν νοσοκόμο όταν μπήκα στο νοσοκομείο. Σε λίγο χτυπούσα την πόρτα του δωματίου 102, της παθολογικής κλινικής στον 2^ο όροφο.

Ο κύριος Στεργίου ήτανε στο τελευταίο κρεβάτι.

Μόνος!

Πλησίασα τον χαιρέτησα και κάθισα δίπλα του σε μια καρέκλα.

-44-

-Πόση χαρά μου έδωσε ο ερχομός σου παιδί μου...! μου είπε συγκινημένος. Εκτός από την οικογένειά μου και βέβαια τον διευθυντή κανένας δεν ήρθε να με δει...!

-Είχα πάει στο χωριό κύριε Στεργίου για τα Χριστούγεννα και...Μα, γιατί είστε εδώ; Τί συμβαίνει; Ο γιατρός σας, σας είχε πει ότι...

-Αχ, παιδί μου δεν βρίσκεις άκρη με τους γιατρούς. Όλο εξετάσεις κάνω.... «Κάνε αυτήν την εξέταση, κάνε εκείνη, κάνε και την άλλη, δε βρίσκεις άκρη σου λέω!»

-Άφησε τώρα τα δικά μου, εσύ πως είσαι; Τί γίνεται στο γραφείο;

Μιλήσαμε!

Είπαμε πολλά, με τον προϊστάμενο.

Φαινόταν να του αρέσει η κουβέντα μας. Του έκανε καλό! Μου αποκάλυψε τα σχέδια του κυρίου διευθυντή, για το

μέλλον του γραφείου ακόμα και για τις απολύσεις που ετοιμάζε για μετά την Πρωτοχρονιά...

-Δεν συμφωνώ μαζί του βέβαια, αλλά...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την κουβέντα του. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, μπήκε στο δωμάτιο μια νοσοκόμα και παρακάλεσε, με παγερό ύφος, τους επισκέπτες, να αποχωρήσουν. Είχε λήξει το επισκεπτήριο...

Έφυγα με πολλές σκέψεις στο μυαλό μου! Πολλές σκέψεις και πολλά ερωτηματικά!

Την άλλη μέρα έμεινα ως αργά το βράδυ στο γραφείο. Εγώ και ο διευθυντής.

Είχε πέσει λίγη δουλειά ξαφνικά και προθυμοποιήθηκα να βοηθήσω την κατάσταση.

Έτσι εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσα να πάω στο νοσοκομείο, ήταν και η ώρα περασμένη, αλλά όμως το επόμενο πρωί, ανήμερα της πρωτοχρονιάς, πρωί-πρωί χτυπούσα την πόρτα του δωματίου 102.

-Καλή χρονιά! Χρόνια Πολλά!

-45-

-Περαστικά σε όλους σας! είπα, μπαίνοντας στο δωμάτιο και όταν πλησίασα στο ακριανό κρεβάτι, το είδα έκπληκτος...άδειο!

Στρωμένο κανονικά!

-Ο κύριος, πήρε εξιτήριο, εχθές το μεσημεράκι!

Με πληροφόρησε ένας νεαρός συνοδός από το απέναντι κρεβάτι.

Ευχήθηκα πάλι «καλή χρονιά και περαστικά» και έφυγα. Ζήτησα ωστόσο να μάθω τη διεύθυνση κατοικίας, του κυρίου Στεργίου, από το νοσοκομείο αλλά μου αρνήθηκαν ευγενικά. Γύρισα στο σπίτι μου.

Τηλεφώνησα στους γονείς μου. Τους ευχήθηκα καλή χρονιά! Με ρώτησαν για την Αριστεά, τους εξήγησα ότι είχα πολύ δουλειά στο γραφείο και ότι δεν ειδωθήκαμε καθόλου.

Ήταν η μόνη φορά, που ήμουνα μόνος μου την Πρωτοχρονιά...

Τη νέα χρονιά

Την τρίτη ημέρα της καινούριας χρονιάς πήγα στο γραφείο με μια ανθοδέσμη στα χέρια.

Ο κύριος Βασίλης, ο διευθυντής μας, είχε την πρωτοχρονιά την ονομαστική του γιορτή.

Του ευχήθηκα λοιπόν για τη γιορτή του και βέβαια για τη νέα χρονιά!

Η χειρονομία μου αυτή σχολιάστηκε από τους συναδέλφους μου, όπως έμαθα, επειδή ίσως εκείνοι αρκέστηκαν να του ευχηθούν ένα «Χρόνια Πολλά!»

Ας είναι!

Την επόμενη μέρα προσπαθούσα να βρω ευκαιρία να ρωτήσω τον διευθυντή μου για την πορεία της υγείας του προϊσταμένου. Δεν ήθελα να με βλέπουν οι άλλοι να πηγαиноέρχομαι στο γραφείο του διευθυντή γιατί θα το σχολίαζαν και αυτό. Ευκαιρία ψάχνουν!

-46-

Όταν κάποια στιγμή, μου ζήτησε ένα έγγραφο ο κύριος διευθυντής είπα μέσα μου, «τώρα είναι ευκαιρία». Με το χαρτί στο χέρι μπήκα στο γραφείο.

-Κλείσε την πόρτα, πρόσταξε ο διευθυντής. Έκλεισα την πόρτα πίσω μου και περίμενα εντολές!

Ο διευθυντής σηκώθηκε από τη θέση του πήγε μέχρι το παράθυρο κοίταξε το χαρτί και πριν φορέσει τα γυαλιά του για το διαβάσει μου λέει:

-Κάθισε κύριε Γιάννη! Κάθισε! Έχουμε να μιλήσουμε εμείς οι δυο...!

Επέστρεψε στο γραφείο του και ξανακάθισε στην πολυθρόνα του.

-Λοιπόν, για πες μου πρώτα... Τί νέα από το χωριό; Πώς τα πέρασες; Οι γονείς σου είναι καλά;

Ομολογώ ότι με ξάφνιασε το ενδιαφέρον του.

Δεύτερη φορά αναφέρεται στους γονείς μου.

Για λίγα δευτερόλεπτα έμεινα αμίλητος. Τελικά κατάφερα να απαντήσω:

-Καλά! Κύριε διευθυντά, όλα καλά!

-Ωραία, πολύ ωραία... λέει ο διευθυντής μου ενώ συγχρόνως κοίταζε επάνω από τους ώμους μου προς τη τζαμένια πόρτα του γραφείου του κάνοντας νόημα σε κάποιον να πλησιάσει...

Σηκώθηκα από τη θέση μου...

-Συγνώμη, κύριε διευθυντά μάλλον θα πρέπει να έρθω αργότερα...! Πάντως ήθελα να μάθω για τον κύριο Στεργίου.

Είναι καλά; Προχθές πήγα στο νοσοκομείο μα δεν ήταν...

-Κάθισε κύριε Γιάννη, κάθισε!

-Αν θέλεις να μάθεις για τον κύριο Στεργίου μπορείς να ρωτήσεις τον ίδιο και κοίταζε προς την πόρτα.

Γυρίζω και βλέπω...τον κύριο Στεργίου!

Η χαρά μου δεν περιγράφεται εκείνη τη στιγμή, τον καλωσόρισα, του ευχήθηκα καλή χρονιά, περαστικά, χρόνια πολλά

-47-

κι εγώ δεν ξέρω τί και με πια ακριβώς σειρά. Εκείνος με αγκάλιασε και με φίλησε. Ο διευθυντής μετά από τη θερμή χειραψία που αντάλλαξε με τον κύριο Στεργίου, πήγε μέχρι την πόρτα που είχε μείνει ανοιχτή και είπε στους υπαλλήλους σε τόνο που δεν επέτρεπε αντίρρηση:

-Να μη μας ενοχλήσει κανείς και για κανένα λόγο!

Καθήσαμε στις δύο πολυθρόνες μπροστά από το γραφείο του διευθυντού.

-Να σας πω τα νέα μου πρώτα από όλα, είπε ο κύριος Στεργίου κοιτάζοντας εμένα.

Η υγεία μου αποκαταστάθηκε. Δεν παίρνω πια φάρμακα. Απλά προσέχω πολύ τη διατροφή μου, κάνω όσο μπορώ

μακρινούς περιπάτους και όπως ξέρετε ήδη σταμάτησα να εργάζομαι!

Ο δικηγόρος μου έχει ήδη αναλάβει τα «τρεξίματα» για τη συνταξιοδότησή μου.

-Είμαι καλά! Δόξα σοι ο Θεός!

Στράφηκε μετά στον διευθυντή μου....

-Λοιπόν, αγαπητέ μου είμαστε στη διάθεσή σου...

Η συζήτηση που άρχισε αμέσως και που κράτησε για μια και πλέον ώρα, δεν είχε τίποτα να ζηλέψει από μια καθώς πρέπει φιλολογική ή διαλογική συζήτηση.

Εγώ, άκουγα τους δυο άντρες, με σοβαρότητα και με πολύ μεγάλη προσοχή. Όταν μου έδιναν το λόγο, ζητώντας τη γνώμη μου επάνω σε πολλά θέματα, με άκουγαν κι εκείνοι με προσοχή έστω και εάν σε κάποια από αυτά δεν υπήρχε απόλυτη ταύτιση απόψεων και θέσεων.

Η εμπειρία μου στο γραφείο ωστόσο μου επέτρεπε να εδραιώνω κάθε φορά την άποψή μου. Είχα την ευχέρεια τουλάχιστον να προσεγγίζω τα τυχόν προβλήματα αν όχι να δίνω άμεσα λύσεις. Οι συνομιλητές μου κοιτάχτηκαν πολλές φορές μεταξύ τους, όταν αναφερόμουν σε θέματα οικονομικά, άλλωστε τα οικονομικά είναι η επιστήμη μου.

-48-

Δεν με βρήκε σύμφωνο η σκέψη για απολύσεις υπαλλήλων. Είχα να υποβάλλω κάποιες προτάσεις που φυσικά θα επεξεργαστεί ο κύριος διευθυντής....

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο κύριος Στεργίου πρότεινε να αναλάβω προϊστάμενος του γραφείου και δήλωσε την αμέριστη συμπαράστασή του. Μου προτάθηκε η θέση του προϊσταμένου από τον κύριο διευθυντή αμέσως. Την αποδέχτηκα, και πρότεινα να ετοιμάσω τις τελικές προτάσεις μου και να τις υποβάλλω προς συζήτηση τις επόμενες μέρες. Πρότεινα μάλιστα, να βρεθούμε στο γραφείο-γιατί όχι-ανήμερα της γιορτής μου. Συμφώνησαν και οι δύο!

-Λοιπόν, λέω να πηγαίνω, είπε ο κύριος Στεργίου.

-Ναι, βέβαια, συμφώνησε ο διευθυντής. Μια στιγμή! Θα φύγουμε μαζί!

-Κύριε διευθυντά, έχω μερικές εκκρεμότητες που πρέπει να τελειώσω και...

-Καλέστε το ασανσέρ κύριε Στεργίου, έρχομαι σε ένα λεπτό, στράφηκε μετά σ' εμένα.

-Έχεις το κλειδί του γραφείου μαζί σου Γιάννη;

-Φυσικά το έχω κύριε διευθυντά!

-Ε! Τότε κάθισε και δούλεψε όσο θέλεις. Καλή δουλειά! Άντε, καληνύχτα!

Το κλειδί

Όταν έφυγε ο διευθυντής από πίσω του έφυγαν και οι συνάδερφοί μου. Σχόλασαν, είχε περάσει η ώρα....

Έβγαλα το κλειδί του γραφείου από τη τσέπη μου. Το κράτησα μέσα στην παλάμη μου και το κοίταξα! Θυμήθηκα τότε το περιστατικό που συνέβη την προηγούμενη χρονιά...

Ήταν χειμώνας πάλι, όπως τώρα! Χειμώνας, βαρύς για τα μέρη μας!

Με το χιόνι που είχε «πέσει», την προηγούμενη νύχτα και την παγωνιά που ακολούθησε σχηματίστηκε πάγος, που έκανε

-49-

επικίνδυνη την κυκλοφορία πεζών και οχημάτων. Έτσι, εκείνο το πρωινό πήγα με καθυστέρηση μισής ώρας στο γραφείο.

Έξω από την είσοδο του γραφείου βρήκα κι άλλους συναδέλφους. Αργοπορημένοι κι εκείνοι. Ο διευθυντής, που ερχότανε πρώτος πάντα στο γραφείο, δεν είχε φανεί ακόμα.

Αργότερα ήρθε ο προϊστάμενος μας, οπότε παραμερίσαμε όλοι για να ξεκλειδώσει το γραφείο. Διαπιστώσαμε όμως με έκπληξη, πως δεν είχε κλειδί!

Όταν ήρθε ο διευθυντής και ξεκλείδωσε την πόρτα, μπήκαμε στο γραφείο σχολιάζοντας τον καιρό.

Καθίσαμε στα γραφεία μας και ξεκινήσαμε αμέσως, ο καθένας τη δουλειά του. Αργότερα ο προϊστάμενος πήγε στο γραφείο του διευθυντή και συζητούσαν. Κάποια στιγμή άνοιξαν την τζαμένια πόρτα και κάλεσαν μέσα την κυρία Δημητρίου.

Η κυρία Δημητρίου, βοηθός του προϊσταμένου και η μόνη γυναίκα στο γραφείο, διόρθωσε με τα χέρια τα μαλλιά της, πήρε ένα ύφος...σιγουριάς για τον εαυτό της, φόρεσε το καλό της χαμόγελο και μπήκε στο γραφείο του διευθυντή. Εκεί, παρέμεινε μόνον για λίγα λεπτά.

Όταν βγήκε, η έκφραση του προσώπου της ήταν τελείως διαφορετική.

Κάθισε στο γραφείο της, χωρίς να πει λέξη!

Αμέσως σχεδόν, την ξανακάλεσαν μαζί με έναν νεαρό υπάλληλο.

Μπήκαν μαζί στο γραφείο του διευθυντή, για να βγούνε πάλι μαζί σχεδόν αμέσως. Πήγανε στα γραφεία τους, πήρανε κάποια χαρτιά στα χέρια και έφυγαν.

Προφανώς έπρεπε να εκτελέσουν τις επείγουσες εντολές που πήραν.

Ο προϊστάμενος παρέμεινε στο γραφείο κουβεντιάζοντας με τον κύριο διευθυντή για αρκετή ακόμα ώρα.

-50-

Όταν έφευγε κι εκείνος από το γραφείο, επέστρεφαν οι δυο υπάλληλοι, κουρασμένοι και κακόκεφοι.

Τότε, κάποιος άλλος συνάδερφος τόλμησε να ρωτήσει την κυρία Δημητρίου για να μάθει τί ακριβώς συμβαίνει!

Εκείνη, σηκώθηκε αργά-αργά από τη θέση της, στήριξε τα χέρια της επάνω στο γραφείο κούνησε το κεφάλι της επάνω κάτω, και είπε, σουφρώνοντας τα λεπτά της ξανθά φρύδια:

-Τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά! Μου μυρίζονται αλλαγές! Ίσως και απολύσεις.! Ναι, απολύσεις, αυτό συμβαίνει...!

Αρχίσαμε, όλοι οι υπόλοιποι, να κοιταζόμαστε μεταξύ μας. Όλοι μας είχαμε μια ακαθόριστη έκφραση στα πρόσωπά μας κι ο καθένας μας πολλές σκέψεις μέσα στο μυαλό του...

Είχε μεσημεριάσει όταν ο διευθυντής μας, κάλεσε και πάλι στο γραφείο του την κυρία Δημητρίου.

Μετά από πέντε λεπτά, κάλεσαν το νεαρό υπάλληλο και αμέσως μετά εμένα.

Εκεί, στο γραφείο του διευθυντή, έγινε μια συζήτηση, κάτι σαν μίνι συμβούλιο, με πολλά θέματα γύρω από τη δουλειά.

Στο τέλος, ο νεαρός συνάδελφος πήρε εντολή να σπεύσει αμέσως στην τράπεζα για μια σοβαρή υπόθεση, η κυρία Δημητρίου να κάνει τις διαπραγματεύσεις για μια άλλη υπόθεση και εγώ πήρα εντολή να ετοιμάσω, όσο πιο γρήγορα μπορούσα, μια κατάσταση για την εφορία.

Με τη λήξη εκείνου του...άτυπου όσο και σύντομου συμβουλίου αρχίσαμε να εκτελούμε πυρετωδώς τις εντολές.

Προς το μεσημέρι επέστρεψαν οι δυο συνάδερφοί μου, φανερά ικανοποιημένοι αφού έφεραν σε πέρας τις εντολές που είχαν πάρει από τον διευθυντή. Τον ενημέρωσαν αμέσως και έφυγαν για τα σπίτια τους.

Οι υπόλοιποι συνάδερφοι άρχισαν σιγά-σιγά να συμμαζεύουν τα γραφεία τους, τα χαρτιά τους και να αποχωρούν κι εκείνοι ένας-ένας...

-51-

Εγώ, σκυμμένος επάνω στο γραφείο μου προσπαθούσα να τελειώσω εκείνες τις καταστάσεις για την εφορία που με παίδευαν πολύ. Ήθελα να τις παρουσιάσω άσπογες, χωρίς λάθη και δούλευα με μεγάλη προσοχή και υπευθυνότητα. Εν τω μεταξύ άδειασε το γραφείο.

Είχαμε μείνει ο διευθυντής κι εγώ.

Ο διευθυντής σκυμμένος στα χαρτιά που είχε πάνω στο γραφείο του κι εγώ που «πάλευα» με τις καταστάσεις της εφορίας.

-Τί γίνεται με τις καταστάσεις της εφορίας; μου φωνάζει ο διευθυντής από το γραφείο του, χωρίς να σηκωθεί από τη θέση του.

Σηκώθηκα και πήγα μέχρι το γραφείο του.

-Κύριε διευθυντά, αυτή τη δουλειά που μου αναθέσατε πρέπει να την κάνω με μεγάλη προσοχή. Είναι βέβαια το αντικείμενό μου αλλά επειδή ακριβώς έχουμε να κάνουμε με την εφορία νομίζω ότι δεν επιτρέπονται λάθη...

-Φυσικά και δεν επιτρέπονται λάθη! Αυτές τις καταστάσεις, τις έκανα μόνος μου δεν τις εμπιστευόμουν σε κανέναν, ούτε στον κύριο Στεργίου. Τέλος πάντων. Ξέρω ότι είναι δύσκολο, θέλει μεγάλη προσοχή! Πήγαινε τώρα να συνεχίσεις.

Από μια φευγαλέα ματιά που έριξα στα χαρτιά που είχε ο διευθυντής επάνω στο γραφείο του, διαπίστωσα ότι θα μπορούσα να την είχα κάνει εγώ εκείνη τη δουλειά. Για μένα θα ήταν παιχνιδάκι! Γιατί να μην την κάνω εγώ εκείνη τη δουλειά και να κάνει εκείνος τις καταστάσεις της εφορίας...;

Η ώρα περνούσε. Έριξα μια «κλεφτή» ματιά στο ρολόι μου. Το ρολόι έδειχνε τέσσερις παρά δέκα. Έσκυψα πάλι στα χαρτιά μου.

Ο διευθυντής γύρισε προς τη βιβλιοθήκη, που είχε πίσω του, ξεκλείδωσε ένα ντουλάπι πήρε κάτι από μέσα, σηκώθηκε από τη θέση του και ήρθε στο γραφείο μου.

-Εγώ, δεν αντέχω άλλο. Πείνασα...!

-52-

-Ορίστε, σου αφήνω ένα κλειδί του γραφείου και μείνε να δουλέψεις όσο θέλεις!

-Αντε, καλή δουλειά!

-Θα τα πούμε το απόγευμα...!

-Στο καλό κύριε διευθυντά, καλή σας όρεξη!

Για λίγα λεπτά έμεινα με τα μάτια καρφωμένα στο κλειδί! Το κοιτούσα αποσβολωμένος.

Το απόγευμα που πήγα στο γραφείο για να ολοκληρώσω τη δουλειά μου, βρήκα το διευθυντή στη θέση του.

Το βράδυ λίγο πριν φύγω του παρέδωσα τις καταστάσεις που είχα επιτέλους ετοιμάσει, έβγαλα από τη τσέπη μου το κλειδί για να το παραδώσω στο διευθυντή. Εκείνος, αρνήθηκε να το πάρει.

-Κράτησέ το κύριε Γιάννη, πρέπει να έχεις κι εσύ ένα κλειδί από το γραφείο...!

Η προαγωγή και η παραίτηση

...Το κουδούνισμα του τηλεφώνου με ξαναγύρισε στο τώρα. Λάθος θα έκαναν μάλλον γιατί το έκλεισαν αμέσως μόλις σήκωσα το ακουστικό.

Η ώρα είχε περάσει. Έσκυψα στα χαρτιά μου και δούλεψα μέχρι αργά το βράδυ.

Φεύγοντας από το γραφείο σκεφτόμουν πάλι τις προτάσεις που έπρεπε να υποβάλω για να βγει από το αδιέξοδο η επιχείρηση. Βλέπετε με παίδευε πολύ η σκέψη για απολύσεις προσωπικού...

«Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα» θα μου πείτε αλλά την απόφαση των απολύσεων ή έστω την εισήγηση, που είναι το ίδιο μεγάλη ευθύνη, έπρεπε να την αναλάβω εγώ!

Την παραμονή της γιορτής μου, τη μέρα δηλαδή που έπρεπε να έχω έτοιμες τις εισηγήσεις μου πήγα πολύ νωρίς στο γραφείο. Έτσι είχα την ευκαιρία να ανασυγκροτήσω τις σκέψεις μου. Είχα ετοιμάσει ένα πλάνο, που μπορούσα να κινηθώ.

-53-

«Ναι! Έτσι θα είναι καλύτερα» είπα στον εαυτό μου. Στις 8 ήρθαν όλοι οι συνάδερφοι, έλειπαν ο διευθυντής και η κυρία Δημητρίου.

Τα βλέμματα των συναδέρφων, ήταν καρφωμένα επάνω μου συνέχεια.

Αισθανόμουν άσχημα. Πολύ άσχημα, λες και είχα φταίξει σε κάτι, λες και δεν έκανα καλά τη δουλειά μου, λες και έκανα

ασυγχώρητα και ανεπανόρθωτα λάθη που λειτούργησαν σαν τροχοπέδη στην όποια θετική πορεία της εταιρείας.

Κατά τις δέκα μπήκε στο γραφείο ο κύριος Στεργίου με τον κύριο διευθυντή. Πήγανε στο γραφείο του διευθυντή, καθίσανε αναπαυτικά και παρήγγειλαν καφέδες.

Τους ήπιανε εκεί με την ησυχία τους και μετά ήρθαν και κάθισαν στο δικό μου γραφείο. Δεξιά μου ο κύριος διευθυντής και αριστερά μου ο κύριος Στεργίου.

-Την προσοχή σας για λίγο κύριοι!

Επικράτησε ησυχία. Τα βλέμματα όλων στράφηκαν προς το γραφείο μου...

-Κύριοι, μετά από ώριμη σκέψη, πολλές συζητήσεις και με την σύμφωνη βέβαια γνώμη του εξαίρετου υπαλλήλου, συνεργάτη και φίλου κυρίου Στεργίου, που αποφάσισε να βγει στη σύνταξη, σας ενημερώνω ότι τη θέση του προϊσταμένου αναθέτω στον κύριο Γιάννη, εκτιμώντας τα προσόντα του, την εργατικότητα του και την συνολική συνεισφορά του στην καθημερινή μάχη που δίνει η εταιρεία.

Η εταιρεία αγαπητοί μου έχει προβλήματα. Προβλήματα σοβαρά. Η επιβίωσή της εξαρτάται από όλους μας. Εμείς πρέπει να τη στηρίζουμε, με όλες μας τις δυνάμεις, κρυφές και φανερές.

Με την αποδοτικότητα, της δικής μας δουλειάς, θα τη φέρουμε μπροστά. Εάν δεν «παλέψουμε» δεν θα έχουμε τα επιθυμητά αποτελέσματα.

-54-

Μόνο καλή δουλειά! Χωρίς αντιδικίες και αντεγκλήσεις. Ανέθεσα ήδη στο νέο προϊστάμενο να εισηγηθεί τρόπους που θα μας επιτρέψουν να βγούμε από το αδιέξοδο, τρόπους που υποσχέθηκε να παρουσιάσει μέχρι αύριο το μεσημέρι.

Αυτά είχα να σας πω και είμαι πρόθυμος να διευκρινίσω κάτι που τυχόν δεν καταλάβατε. Αν έχετε προτάσεις να τις

κάνετε! Ο νέος προϊστάμενος θα είναι στη διάθεσή σας. Φυσικά, θα συζητήσουμε όλες τις προτάσεις!

-Συγχαρητήρια κύριε Γιάννη!

-Καλή δουλειά!

Πριν επιστρέψουν στα γραφεία τους οι συνάδερφοι, μου έδωσαν και εκείνοι τα συγχαρητήριά τους.

Ο διευθυντής, πήγε μέχρι την εξώπορτα και περίμενε εκεί τον κύριο Στεργίου, που αποχαιρετούσε έναν προς έναν, όλους τους υπαλλήλους.

Τελευταία ήρθε στο γραφείο μου, μου έσφιξε το χέρι και μου έδωσε συγχαρητήρια.

Τα σχόλια που περίμενα τελικά δεν έγιναν.

Σχολιάστηκε όμως έντονα η απουσία της κυρίας Δημητρίου. Αργά το μεσημέρι όμως τηλεφώνησε. Μίλησε για λίγο με κάποιον από το γραφείο, έμαθε προφανώς τις αλλαγές και ζήτησε να μιλήσει και μαζί μου.

Πήρα το ακουστικό. Δικαιολόγησε κάπως την απουσία της και αφού μου έδωσε συγχαρητήρια, μου ζήτησε να βρεθούμε εκτός γραφείου. Ήθελε να μου μιλήσει ιδιαίτερα!

Η συνάντησή με την κυρία Δημητρίου ορίστηκε για το ίδιο απόγευμα. Ίσως ήταν καλύτερα, σκέφτηκα.

Είχα μια κάποια προαίσθηση, ότι κάτι καλό θα «έβγαινε!»

Το απόγευμα πήγα είκοσι λεπτά νωρίτερα στην καφετέρια LIDO. Εκεί, ζήτησε να βρεθούμε η κυρία Δημητρίου, πολύ πιο κάτω από το εμπορικό κέντρο. Ίσως για να είναι κοντά στο σπίτι της ή είχε κάποια δουλειά εκεί κοντά, ποιος ξέρει!

Στο LIDO, πήγαινα για πρώτη φορά.

-55-

Πολυτέλεια παντού! Μεγαλείο!

Μονές και διπλές υφασμάτινες πολυθρόνες με μπράτσα, τραπεζάκια χαμηλά με σκαλίσματα στα πόδια και με τη φίρμα του μαγαζιού χαραγμένη στο χοντρό κρύσταλλο. Επάνω του φιλοξενούσε ένα μικρό φωτιστικό στη μέση, δυο μεγάλα

σταχτοδοχεία, κρυστάλλινα και αυτά, με ανάγλυφη τη φίρμα του μαγαζιού.

Στο πάτωμα είχε χοντρές μοκέτες, στους τοίχους και στις κολώνες μοντέρνους πίνακες και βέβαια μουσική.

Απαλή μουσική, ολίγων ντεσιμπέλ!

Φυσικά, οι τιμές του δερμάτινου δίφυλλου καταλόγου, που είναι στην άκρη των τραπεζιών, δεν νομίζω να αποτελούσαν εξαίρεση.

Θα ήταν μάλλον κι αυτές...πολυτελείας!

-Κύριε Γιάννη, καλησπέρα!

Η κυρία Δημητρίου, στην ώρα της, με επίσημη τουαλέτα, βραδινή που λένε, μου έδινε το χέρι της....

-Καλησπέρα σας κυρία Δημητρίου! Παρακαλώ, καθίστε!

-Συγχαρητήρια για την προαγωγή σας κύριε Γιάννη!

-Ευχαριστώ. Να είστε καλά! Τί θα πάρετε;

Παραγγείλαμε από έναν καφέ φίλτρον. Άρχισε πρώτη τη συζήτηση. Άλλωστε εκείνη με κάλεσε...

-Κύριε Γιάννη, θέλω να ξέρετε ότι η σημερινή απουσία μου από το γραφείο δεν έχει κάποια σχέση με όσα συνέβησαν..!

-Έμαθα βέβαια! Μέσες-άκρες. Πάντως αυτά που θέλω να σας πω αφορούν τις σχέσεις μου με το γραφείο. Σταμάτησε για λίγα δευτερόλεπτα... Συμβουλευτήκε ένα πολύ κομψό ρολόι που φορούσε στο χέρι της, μετά κοίταζε το ρολόι του τοίχου, (κι εκείνο έγραφε με μεγάλα γράμματα LIDO) και ίσως από στιγμιαία αμηχανία, «πέρασε» το χέρι της επάνω από το κεφάλι της, σαν να διόρθωνε τα μαλλιά της. Ίσως πάλι να μην ήτανε αμηχανία η τελευταία κίνηση, αλλά να ήθελε να διαπιστώσει αν η λακ που, προφανώς είχε βάλει στα μαλλιά της

-56-

έκανε καλά τη δουλειάς της. Εγώ πάντως βρήκα την ευκαιρία να κάνω την παρατήρησή μου:

-Βλέπω είσαστε έτοιμη για βραδινή έξοδο, κυρία Δημητρίου! Μήπως πρέπει να αναβάλλουμε τη συζήτησή μας;

-Όχι, κύριε Γιάννη! Θα συζητήσουμε υπάρχει χρόνος. Απλά, μετά τη συζήτησή μας πρέπει να πάω σε εκδήλωση, στην υπηρεσία του συζύγου μου συγκεκριμένα, σκέφτηκα να είμαι έτοιμη από πριν...θα σας εξηγήσω αμέσως. Θα ξεκινήσω μάλιστα από την εκδήλωση που μόλις σας ανέφερα. Ο σύζυγός μου εργάζεται σαν προϊστάμενος σε μια μεγάλη εξαγωγική μονάδα. Αυτή λοιπόν η εταιρεία, δημιούργησε ένα πολυάριθμο παράρτημα στο εξωτερικό πριν από μερικά χρόνια. Σήμερα, το Διοικητικό Συμβούλιο της εταιρείας αποφάσισε να τοποθετήσει το σύζυγό μου, στο παράρτημα του εξωτερικού, σαν διευθυντή.

-Την προαγωγή του θα την ανακοινώσουν επίσημα, σήμερα το βράδυ στα γραφεία της εταιρείας. Γι αυτό με βλέπετε ντυμένη έτσι επίσημα. Τελικά, μετά από πολλές συζητήσεις που κάναμε μεταξύ μας, καταλήξαμε να αποδεχτεί την τοποθέτησή του στο παράρτημα του εξωτερικού.

-Ξέρετε, έχουμε μια κόρη που είναι παντρεμένη με έναν μόνιμο αξιωματικό. Είναι πολύ καλά, αλλά τους βλέπουμε σπάνια. Σήμερα εδώ, αύριο αλλού μακριά, μεθαύριο ακόμα πιο μακριά και πάει λέγοντας. Ξέρετε πως γίνεται με τις μεταθέσεις των Στρατιωτικών. Ο μισθός του συζύγου μου, θα αυξηθεί βέβαια σημαντικά λόγω προαγωγής και θα υπερδιπλασιαστεί λόγω του εξωτερικού! Είναι τα κίνητρα ίσως που επηρέασαν την απόφαση να αποδεχτεί και την προαγωγή και τη θέση στο εξωτερικό!.

-Αυτά είχα να σας πω κύριε Γιάννη. Καταλαβαίνετε βέβαια ό,τι μετά από αυτό θα πάω κι εγώ μαζί του και έτσι αναγκαστικά θα φύγω από τη δουλειά. Μη νομίζει ότι...

-Κυρία Δημητρίου, είπα διακόπτοντάς την.

-57-

-Τα θερμά μου συγχαρητήρια για το σύζυγό σας! Να μείνετε ήσυχη, θα του εξηγήσω εγώ του κυρίου διευθυντή. Μάλιστα θα κανονίσουμε και μια συνάντηση στο γραφείο για να υπογράψετε και τα σχετικά χαρτιά...

-Αλλά, μη νοιάζεστε! Θα τα φροντίσω εγώ όλα!...

-Σας εύχομαι, όλα να πάνε καλά!

Μετά από λίγο έφυγε η κυρία Δημητρίου, χωρίς να τελειώσει τον καφέ της. Τη συνόδεψα μάλιστα μέχρι την έξοδο του LIDO. Όταν επέστρεψα στο τραπέζι, παρήγγειλα ένα ποτό και άναψα τσιγάρο!

Δυο κύριοι, που καθόταν στην πίσω σειρά, θα απορούσαν που με έβλεπαν να κάθομαι τόσο βαθιά στην πολυθρόνα σχεδόν ξαπλωμένος, να κοιτάζω τον καπνό του τσιγάρου μου να ανεβαίνει προς το ταβάνι και κάπου-κάπου να χαμογελάω...!

Εκείνο το βράδυ γύρισα στο σπίτι, έφαγα ένα γιαούρτι, και ένα φρούτο και κοιμήθηκα.

Οι εισηγήσεις

Το επόμενο πρωί σηκώθηκα μισή ώρα νωρίτερα, ετοιμάστηκα και έφυγα από το σπίτι για το γραφείο!

Πηγαίνοντας προς το γραφείο μπήκα στην εκκλησία και άναψα ένα κερί.

Σήμερα είναι 7 Ιανουαρίου. Η ημέρα της γιορτής μου! Αγόρασα από ένα γειτονικό ζαχαροπλαστείο, ένα κουτί γλυκά, «δεύτερο κέρασμα» που λένε και όταν ανέβηκα στο γραφείο έβαλα το κουτί επάνω σε μια συρταριέρα που έχω δίπλα στο γραφείο μου.

Μου τηλεφώνησε πρωί-πρωί η Αριστέα για να μου ευχηθεί και της εξήγησα, χωρίς λεπτομέρειες πως είχα πολύ δουλειά...

«Θα τα πούμε από κοντά», της είπα...!

Σκεφτόμουν λοιπόν ότι σήμερα, έπρεπε να εισηγηθώ τρόπους επίλυσης των προβλημάτων της επιχείρησης όπως άλλωστε υποσχέθηκα.

-58-

Όσο για τις απολύσεις που λέγαμε αυτές θα τις περιορίσουμε στο ελάχιστο ή ακόμα και θα τις αποφύγουμε.

Η παραίτηση της κυρίας Δημητρίου βόλεψε πολύ!

Πάρα πολύ! Έμοιαζε με «δώρο» που δεν περίμενα..!

Ήμουν μόνος ακόμα στο γραφείο κι έτσι είχα τη δυνατότητα να τακτοποιήσω στο μυαλό μου τις σκέψεις μου.

Μετά από...την ταξινόμηση αυτών των σκέψεων έδωσα θερμά συγχαρητήρια στον εαυτό μου! Τηλεφώνησα στο κυλικείο για να παραγγείλω έναν καφέ και άναψα (τί κακή συνήθεια κι αυτή), ένα τσιγάρο!

Σε λίγο άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο διευθυντής μου και από πίσω του το γκαρσόνι του κυλικείου.

Είχε φέρει τον καφέ μου!

-Κύριε Γιάννη, χρόνια πολλά!

-Ευχαριστώ κύριε διευθυντά!

-Περιμένω τον κύριο Στεργίου, όταν έρθει, ελάτε και οι δυο στο γραφείο μου για να μιλήσουμε...

-Μάλιστα κύριε διευθυντά!

Ήρθαν και οι υπόλοιποι συνάδερφοι του γραφείου, μου ευχήθηκαν ένας-ένας, τους κέρασα γλυκό και πήραν τις θέσεις τους στα γραφεία τους. Μετά ήρθε ο κύριος Στεργίου, μου ευχήθηκε κι εκείνος και πήγαμε μαζί στο γραφείο του διευθυντή. Τους πρόσφερα κάτι από το κυλικείο, καθίσαμε και...

-Λοιπόν κύριε Γιάννη σας ακούμε, είπε ο διευθυντής μου κοιτάζοντας τον κύριο Στεργίου.

-Κύριοι, είχα λίγο χρόνο στη διάθεσή μου, αλλά τον αξιοποίησα όσο καλύτερα μπορούσα.

Μελέτησα εδώ στο γραφείο, στο σπίτι ακόμα και στο δρόμο. Στο γραφείο είχα την ευκαιρία να συγκεντρώσω όλα τα στοιχεία που ήθελα, για να έχω μια ολοκληρωμένη εικόνα των οικονομικών της επιχείρησης.

Οι αριθμοί, ως γνωστόν λένε πάντα την αλήθεια όμως δεν στάθηκα μόνο σ' αυτούς, θεώρησα σκόπιμο να ερευνήσω

και να μελετήσω όλα τα κομμάτια του παζλ που συνθέτουν την εικόνα της εταιρείας.

Εκείνο που με κάνει να είμαι αισιόδοξος είναι ότι η σχέση εταιρείας-πελατών είναι σε καλό επίπεδο που μπορεί να γίνει καλύτερο με υπευθυνότητα και μεθοδικότητα. Άλλωστε έχει ένα καλό «όνομα» στην αγορά που πρέπει να κρατήσει και θα το κρατήσει!

Όλα όσα έλεγα στους συνομιλητές μου, είναι προϊόντα μελέτης, έρωτα με την επιστήμη μου, αγάπη για τη δουλειά μου και υπευθυνότητα απέναντι στον εργοδότη μου.

-Μείωση λοιπόν του προσωπικού θα ήταν το πρώτο που θα πρότεινε το ψυχρό μάτι ενός παρατηρητή που όμως είναι ακραία λύση! Εχθές το απόγευμα η κυρία Δημητρίου μου δήλωσε ό,τι παραιτείται για προσωπικούς λόγους. Οπότε, μαζί με τον αγαπητό κύριο Στεργίου που συνταξιοδοτείται, μειώνεται το προσωπικό της εταιρείας κατά δύο άτομα, άρα πρόταση για απολύσεις προσωπικού δεν θα κάνω.

Έχω να προτείνω μικρή αύξηση, «αύξηση ενδιαφέροντος» την ονοματίζω, στο προσωπικό και παράλληλα αύξηση των εσόδων!

Σας εξηγώ αμέσως. Το γραφείο του κυρίου διευθυντού είναι ένας χώρος 14 τετραγωνικών περίπου και είναι συνεχόμενος χώρος με το χώρο που χρησιμοποιεί το προσωπικό, έχει όμως ξεχωριστή είσοδο από το διάδρομο που δεν χρησιμοποιείτε. Εάν λοιπόν κλείσουμε την ενδιάμεση πόρτα του γραφείου σας κύριε διευθυντά με τον υπόλοιπο ενιαίο χώρο που χρησιμοποιεί σήμερα το υπόλοιπο προσωπικό, θα μπορούμε να νοικιάσουμε αυτόν τον χώρο. Όσο για το γραφείο σας κύριε διευθυντά πιστεύω ότι μπορεί να τοποθετηθεί μέσα σε ειδική κατασκευή από υλικά της αρεσκείας σας, ώστε να αποτελεί ξεχωριστό χώρο, μέσα στο μεγάλο γραφείο. Έτσι θα έχουμε μια έμμεση αύξηση των εσόδων, από την είσπραξη του ενοικίου εφόσον υιοθετηθεί η πρότάσή μου αυτή.

-60-

Ας έρθουμε τώρα, στη μείωση των εξόδων της εταιρείας. Προτείνω να ετοιμάζονται εγκαίρως καταστάσεις εξόδων με

φειδωλή πρόβλεψη των κονδυλίων που θα εγκρίνεται εσείς κύριε διευθυντά και σε τρόπο που δεν θα επηρεάζει αρνητικά τη λειτουργία της εταιρείας. Όσον αφορά το λεγόμενο «επίδομα θέσης» που δικαιούμαι σαν προϊστάμενος, σας δηλώνω ότι δεν θα το δεχτώ. Απλά θα περιοριστώ στην ετήσια αύξηση με την παράκληση όμως αυτό να ανακοινωθεί στο προσωπικό γιατί πιστεύω ότι θα λειτουργήσει θετικά!

Κάτι ακόμα και τελειώνω με αυτό. Με τη βοήθεια του κυρίου Στεργίου και με τη δική σας πάντα έγκριση κύριε διευθυντά, προτείνω την «αναπροσαρμογή αρμοδιοτήτων!» Δηλαδή, με απλά λόγια, κάθε υπάλληλος θα κάνει τις δουλειές που γνωρίζει καλύτερα ή αν θέλετε που αποδίδει καλύτερα. Αν προσθέσετε τα οικονομικά οφέλη που θα προκύψουν από τις αναλυτικές προτάσεις μου, θα έχετε-το λέω με βεβαιότητα και υπευθυνότητα-ένα πολύ καλό αποτέλεσμα, αν όχι το επιθυμητό..!

Οι δυο συνομιλητές μου δε μίλησαν.

Παρέμεναν για λίγο σκεφτικοί. Απλά κοίταζε ο ένας τον άλλον για λίγο και έπεσαν ξανά στις σκέψεις τους.

Βγήκα από το γραφείο του διευθυντή!

Πήγα στο γραφείο μου!

Μετά, πέρασαν από το γραφείο μου, με χαιρέτησαν και έφυγαν...

Αργότερα, ο διευθυντής μου επέστρεψε.

Αυτή τη φορά δεν ήταν και πολύ σκεπτικός, έκατσε στο γραφείο του και έσκυψε πάνω στα χαρτιά του.

Λίγο πριν από το μεσημέρι ήρθε στο γραφείο η κυρία Δημητρίου. Τακτοποιήσαμε όλες τις εκκρεμότητες, μας αποχαιρέτησε και έφυγε συγκινημένη.

Σε λίγες μέρες, ο διευθυντής μου, έκανε πράξη τις προτάσεις μου.

Αφού έδωσε άδεια σε όλο το προσωπικό (εκτός από εμένα), κάλεσε συνεργεία που πιάσανε αμέσως δουλειά.

Όσο για τις δουλειές στο γραφείο τις διεκπεραιώναμε μια χαρά ο διευθυντής και εγώ στο μεγάλο γραφείο. Φυσικά παίρναμε δουλειά και στο σπίτι που λένε, αλλά τα καταφέρναμε μια χαρά. Σε δέκα-δώδεκα μέρες είχαν ολοκληρωθεί όλες, μα όλες οι εργασίες. Δεν έμεινε τίποτα σε εκκρεμότητα, εκτός από την κούραση και έτσι ο διευθυντής μου, μου έδωσε λίγες μέρες άδεια.

Η πρώτη δουλειά που έκανα ήταν να ενημερώσω τους γονείς μου για την άδεια και η δεύτερη ήταν να τηλεφωνήσω στην Αριστέα για να της πω να συναντηθούμε ώστε να της εξηγήσω την απουσία των τελευταίων ημερών.

Ποιά είναι η Αριστέα;

Συναντηθήκαμε τελικά με την Αριστέα και πήγαμε σε ένα μπαράκι έξω από την πόλη.

Δεν έτυχε να πάω άλλη φορά προς τα εκεί, απλά είχα ακούσει ότι υπάρχει ένα μπαρ κάπου στα δυτικά.

Φτάσαμε, μετά από είκοσι πέντε λεπτά περίπου, στο μπαράκι.

Η ταμπέλα έγραφε: BAR CAN-CAN.

Η πρώτη εντύπωση με άφησε αδιάφορο, όταν μπήκαμε όμως μέσα χαμογέλασα και είπα:

-Μπράβο! Πολύ ωραία είναι εδώ! Μου αρέσει!

-Ναι, Γιάννη είναι πολύ ωραία εδώ. Λοιπόν πού θα καθίσουμε; Καλά είναι εκεί;

Πήγε σε ένα τραπεζάκι μπροστά στη τζαμαρία. Την ακολούθησα. Από εκεί που καθίσαμε, βλέπαμε έξω στο δρόμο τα διερχόμενα αυτοκίνητα. Η απόσταση ως το δρόμο (περίπου πενήντα μέτρα) και τα διπλά τζάμια του μαγαζιού συντελούσαν ώστε να μην ακούγονται παρά χαμηλοί θόρυβοι από τα κάθε είδους διερχόμενα οχήματα. Ο ήλιος που έμπαινε αν-

ενόχλητος από τη τζαμαρία, εγκαταστάθηκε για πολύ ώρα επάνω μας συμπληρώνοντας τη ζεστασιά των θερμαντικών σωμάτων που διέθετε το μαγαζί. Βρήκαμε κι άλλους θαμώνες εκείνη την ώρα. Παραγγείλαμε από έναν καφέ φίλτρου και πιάσαμε την κουβέντα...

-Ωραίο μαγαζί, είπε η Αριστέα!

-Τί λες κι εσύ Γιάννη;

-Ναι, καλό είναι...

-Μου αρέσει, αλλά πιο πολύ, μου αρέσεις εσύ!

-Με κάνεις και κοκκινίζω Γιάννη...!

Κουβεντιάσαμε για τις εξελίξεις στη δουλειά μου για τις δυσκολίες που παρουσιάστηκαν, για την αλλαγή στα γραφεία και βέβαια για την άδεια που πήρα και που σκόπευα να περάσω στο χωριό.

-Τί λες; Έρχεσαι μαζί μου στο χωριό λίγες μέρες; Τώρα με τα χιόνια, είναι πολύ ωραία, θα πάρεις μαζί σου και τη φωτογραφική μηχανή.... Δεν έχεις δουλειά ή άλλες υποχρεώσεις, έτσι δεν είναι;

-Θα το κανονίσουμε Γιάννη, θα έρθω. Θέλω όμως πρώτα να σου πω μερικά πράγματα για μένα, για τη ζωή μου. Εσύ, από την πλευρά σου μου έχεις πει πολλά, με γνώρισες στους δικούς σου, με φιλοξενήσατε, πέρασα πολύ ωραία, για μένα όμως, δεν ξέρεις σχεδόν τίποτα....!

-Ωραία, λοιπόν σε ακούω!

-Μη ξεχνάς πάντως ότι είμαι, από φυσικού μου, από εκείνους τους ανθρώπους που δε ρωτούν λεπτομέρειες για τους άλλους.

-Χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει αδιαφορία. Κάθε άλλο μάλιστα...!

Καθίσαμε στο μπαράκι για περισσότερο από δύο ώρες.

Σε κάποια στιγμή μάλιστα παραγγείλαμε κάτι ακόμα, έτσι για να μη νομίσουν ότι με έναν καφέ «πιάσαμε» το τραπέζάκι...

Το αναφέρω αυτό γιατί σιγά-σιγά άρχισε να γεμίζει από θαμώνες το μπαράκι.

Η Αριστέα λοιπόν μου είπε ότι ήταν παιδί ελλήνων μεταναστών.

Οι γονείς της γνωρίστηκαν σε μια μικρή κωμόπολη στον Καναδά όπου είχαν μεταναστεύσει για μια καλύτερη ζωή.

Εκεί, γνωρίστηκαν, παντρεύτηκαν και απέκτησαν την Αριστέα, πριν από 26 χρόνια, πάντως «πιάστηκε» καλά εκεί στην ξενιτιά.

Μεγάλωσαν και σπούδασαν την κόρη τους και σιγά-σιγά, με την υπομονή και την επιμονή τους άνοιξαν ένα εστιατόριο, μετά δεύτερο και τρίτο!

Κατάφεραν να κερδίζουν πολλά τα τελευταία χρόνια ενώ βοηθούσαν παράλληλα και τους άλλους έλληνες μετανάστες γιατί προσλαμβάνανε αποκλειστικά σχεδόν, μόνον έλληνες: Μαγείρους, σερβιτόρους και βοηθητικό προσωπικό. Η Αριστέα, όλα αυτά τα χρόνια, βοηθούσε πολύ τους γονείς της στα λογιστικά, παράλληλα με τις σπουδές της. Σπούδασε οικονομικές επιστήμες! Σήμερα πια οι δουλειές τους πάνε περίφημα, επεκτάθηκαν κι άλλο ανοίγοντας μάλιστα κι ένα εστιατόριο στην Οτάβα, στην πρωτεύουσα του Καναδά.

Τώρα οι γονείς της απλά διευθύνουν τα εστιατόριά τους, κατοικούν στην πρωτεύουσα και δεν κάνουν...όνειρα να γυρίσουν στην πατρίδα. Άλλωστε οι γονείς και των δυο τους έχουν πεθάνει πια. Κάποιοι συγγενείς μακρινοί, (που καλά-καλά δεν ήξερε που κατοικούν), εκτός βέβαια από την αγαπημένη της θεία και νουνά της, που την επισκέπτεται μια φορά το χρόνο, τουλάχιστον!

Αυτή τη φορά ήρθε για να περάσει πολλές μέρες με τη θεία της. Ήθελε να ζήσει στην πατρίδα των γονιών της, να πουλήσει το μοναδικό ακίνητο που έχει η θείας της, να ρυθμίσει τη σύνταξή της, κάποιο χρηματικό ποσό που είχε στην τράπεζα και ίσως να επέστρεφε μια για πάντα μαζί της στον Καναδά!

-64-

-Εγώ πάντως είχα άλλα σχέδια για εμάς, της είπα...

-Δηλαδή Γιάννη...;

-Να, έλεγα σήμερα-αύριο να γνωρίσω τη θεία σου και...

-Θέλω να πω, πού θα καταλήξει η σχέση μας;...

Με κοίταξε βαθιά στα μάτια και μου χαμογέλασε...

-Είμαστε δυο καλοί φίλοι Γιάννη!

-Δε σου φτάνει αυτό;

Η κουβέντα μας σταμάτησε εκεί. Φύγαμε από εκείνο το μπαράκι σκεπτικοί και οι δύο, φτάσαμε στο σπίτι της θείας της.

Κατέβηκα από το αυτοκίνητο και άνοιξα ιπποτικά την πόρτα του συνοδηγού.

Με κοίταξε και μου είπε:

-Γιάννη, αν θέλεις έλα να σου γνωρίσω τη θεία μου!

Δεν ήξερα τί να πω, τί να κάνω και τί να υποθέσω. Ανεβήκαμε μαζί στον δεύτερο όροφο, όπου μας υποδέχτηκε μια καλοσυνάτη κυρία γύρω στα 75.

-Θεία, να σου γνωρίσω τον καλό μου φίλο το Γιάννη! Σου έχω μιλήσει σχετικά...

-Γιάννη, η θεία μου και νουνά μου, αδερφή του πατέρα μου.

Αφού έγιναν οι συστάσεις, καθίσαμε στο μικρό σαλόνι του διαμερίσματος με την ελάχιστη επίπλωση. Η Αριστέα μας άφησε για λίγο μόνους.

Ήμασταν πολύ αμήχανοι, η κυρία Αρετή κι εγώ κι έτσι είπαμε δυο λόγια για...τον καιρό!

-Θεία, ο Γιάννης πήρε άδεια από τη δουλειά του και μου ζήτησε να πάμε πάλι στο χωριό του στους γονείς του, αλλά ήθελα να σε ρωτήσω...

-Δεν σας τα λέει καλά η Αριστέα, συμπλήρωσα εγώ... Ήρθα για να σας γνωρίσω και...

-Θεία, ο Γιάννης θέλει να πάμε όλοι μαζί στο χωριό για να γνωρίσεις κι εσύ τους δικούς του.

Θα περάσουμε πολύ ωραία!

-65-

-Σου έχω πει, όταν πήγα τα Χριστούγεννα πέρασα φανταστικά, είναι σε πολύ καλή τοποθεσία, θα σου αρέσει πολύ. Τί λές θα έρθεις μαζί μας! Εγώ το θέλω πολύ. Το αποφάσισα! Θα πάω με το Γιάννη!

-Παιδί μου, αφού εσύ το αποφάσισες...

-Τί να πω εγώ;...

-Λοιπόν Γιάννη, θα έρθουμε μαζί σου, είπε η Αριστέα, κοιτάζοντας τη θεία της, αφού βέβαια προμηθευτούμε και δωράκια για τους δικούς σου.

-Λοιπόν!

-Αύριο το πρωί, θα κατεβούμε και οι τρεις μας στο εμπορικό κέντρο, θα πιούμε ένα καφεδάκι μέχρι να ανοίξουν τα μαγαζιά, θα ψωνίσουμε ότι θέλουμε και μετά θα κανονίσουμε την ώρα της αναχώρησης για το χωριό!

-Σύμφωνοι, λέει η κυρία Αρετή, αλλά σήμερα το βράδυ θα σας κάνω το τραπέζι. Εδώ στο σπίτι μου ή σε όποιο εστιατόριο θέλετε εσείς αρκεί να δειπνήσουμε πριν τις εννέα το βράδυ.

«Εκείνο που μου έκανε εντύπωση, έλεγα λίγο αργότερα στη Αριστέα, όταν με πήγε μέχρι το αυτοκίνητο που είχα παρκάρει λίγο πιο πίσω από την πολυκατοικία που έμενε η θεία της, είναι μια αρχοντιά που πρόσεξα στη θεία σου.

Οι κινήσεις της, τα λόγια της, ο τρόπος που καθότανε, όλα μαρτυρούσαν άνθρωπο με αρχές και καθώς πρέπει»

«Έχεις δίκιο Γιάννη, ότι είδες και ότι άκουσες και ότι πρόσεξες σε αυτή τη γυναίκα δεν είναι προσποιητά, είναι γνήσια. Είναι όπως ακριβώς το σκέφτηκες...Είναι μια αρχόντισσα! Πάντως Γιάννη θέλω να σε παρακαλέσω, για κάτι. Θέλω να κρατήσουμε με κάθε τρόπο την όμορφη σχέση μας.»

«Θέλω να παραμείνουμε μόνον καλοί φίλοι! Αυτό θέλω!»

Έφυγα και πήγα στο σπίτι μου. Το απόγευμα, πήγαμε σε ένα καλό εστιατόριο. Μιλήσαμε για πολλά, κυρίως για το χωριό μου.

-66-

Η Αριστέα ήταν πολύ χαρούμενη που θα πηγαίναμε στο χωριό και τη χαρά της αυτή τη μετέδιδε στην θεία της και σ' εμένα φυσικά!

Η βιντεοκάμερα

Το επόμενο πρωί, συναντηθήκαμε στο εμπορικό κέντρο. Καθίσαμε αρχικά για να πιούμε έναν καφέ, στο γνωστό CAFE. Μετά γυρίσαμε σχεδόν όλα τα μαγαζιά του εμπορικού κέντρου μέχρι που καταλήξαμε για τα δωράκια που θα αγοράζαμε. Λίγο πριν από το μεσημέρι ξεκινήσαμε για το χωριό με το αυτοκινητάκι μου. Η Αριστέα κάθισε μπροστά, στη θέση του συνοδηγού δίπλα μου. Η θεία της κάθισε στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Η Αριστέα, σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής «ξεναγούσε» τη θεία της. Αυτή τη φορά δεν είχε μαζί της τη φωτογραφική της μηχανή, αλλά μια βιντεοκάμερα. Μικρή σε μέγεθος αλλά μεγάλη σε απόδοση, όπως ισχυρίστηκε.

Όταν αρχίσαμε την «ανάβαση» το χιονισμένο τοπίο ήταν πολύ καταπληκτικό κι έτσι η κάμερα «πήρε φωτιά». Η Αριστέα, βιντεοσκοπούσε τα πάντα ενώ συγχρόνως με παρότρυνε να μιλάω για να «γράφει» το βίντεο. «Εκείνη η πλαγιά είναι χωράφι ή δημόσια έκταση;» «Εκείνο το μικρό λιβάδι, ποιανού είναι;» «Εκείνα εκεί τα μεγάλα δέντρα, τί δέντρα είναι;»...

Φυσικά, όταν φτάσαμε κοντά στο γεφυράκι, μου ζήτησε να σταματήσω το αυτοκίνητο.

Σταμάτησα στην άκρη του δρόμου, τόσο άκρη δηλαδή όσο μου επέτρεπε το χιόνι. Κατέβηκε από το αυτοκίνητο, περπάτησε επάνω στο χιόνι μέχρι το γεφυράκι και άρχισε να βιντεοσκοπεί. Το αυτοκίνητο, τη θεία της, εμένα, το τοπίο ένα

γύρω. Κινηματογράφησε τα πάντα σαν έμπειρος του είδους. Μετά με παρακάλεσε να πάρω την κάμερα στα χέρια μου και να βιντεοσκοπήσω την ίδια και τη θεία της, επάνω στο γεφυράκι και να κάνω λέει «ζουμ» στο λόφο, πέρα από το γεφυράκι.

-67-

Με τις υποδείξεις της πάντως, νομίζω πως τα κατάφερα...

Φτάσαμε στο χωριό μου, περάσαμε την πλατεία...

-Το πατρικό μου σπίτι κυρία Αρετή, είναι στο βορειότερο άκρο του χωριού. Αυτό που θα δείτε είναι εκπληκτικό. Θα δείτε λοιπόν περισσότερο χιόνι στο πατρικό μου από ότι βλέπετε εδώ που βρισκόμαστε. Εδώ είναι η αρχή του χωριού και το τέλος του είναι αρκετός δρόμος ακόμα και πιο ανηφορικός.

Η Αριστεά ήτανε κατενθουσιασμένη βλέποντας το χωριό μου χιονισμένο.

Σε μερικά σπίτια όσο ανηφορίζαμε είχαν σχηματιστεί σταλαχτίτες που φυσικά δεν «γλίσωσαν» από την κάμερα της Αριστεάς..

-Φτάσαμε θεία! Εδώ είναι το πατρικό του Γιάννη, να εκείνο στα αριστερά με την μεγάλη πέτρινη περίφραξη...

-Γιάννη, να κι ο «Φλοξ», μας πήρε μυρουδιά και μας γαβγίζει...

Έβγαλα φλας, έστριψα αριστερά και κορνάρισα.

Ο σκύλος γάβγιζε πιο δυνατά και πιο επίμονα τώρα.

Βγήκε ο πατέρας μου από το σπίτι και έτρεξε στην μεγάλη αυλόπορτα για να την ανοίξει και να βάλω μέσα στην αυλή το αυτοκίνητο. Ξοπίσω του βγήκε και η μητέρα μου, φορώντας ένα σκούφο στο κεφάλι της.

Οδήγησα με κάποια δυσκολία το αυτοκίνητο μέχρι το υπόστεγο, που είχε φτιάξει τελευταία ο πατέρας μου δίπλα στο σπίτι, αλλά εκεί στάθμευσα άνετα.

Μεταφέραμε τα πράγματά μας μέσα στο σπίτι, έγιναν οι συστάσεις και η κυρία Αρετή με τη μητέρα μου κάθισαν

μπροστά στο τζάκι και πιάσανε αμέσως την κουβέντα. Αλήθεια, τί βρίσκουν πάντα οι γυναίκες να συζητήσουν μεταξύ τους όταν πρωτογνωρίζονται; Δεν μπόρεσα ποτέ μου να το καταλάβω αυτό!

Η Αριστέα, δεν έχασε χρόνο. Πήρε την κάμερα και βγήκε στην αυλή!

-68-

Ο πατέρας μου κι εγώ πήγαμε να φέρουμε και άλλα ξύλα για το τζάκι από την αυλή και έτσι βρήκε την ευκαιρία να με ρωτήσει για την παρουσία της θείας στο σπίτι μας.

-Πατέρα μην ανησυχείς. Δεν πρόκειται να κάνω κάτι προτού να σας συμβουλευτώ. Ακόμα και για προσωπικά θέματα πάντοτε συζητώ μαζί σας. Με την Αριστέα είμαστε δυο καλοί φίλοι...! Τίποτε λιγότερο, τίποτε περισσότερο...!

-Ξέρεις παιδί μου, εγώ σαν γονιός...!

-Εντάξει πατέρα...! Ξέρω, ξέρω...! Θα τα πούμε...!

Κουβαλήσαμε τα ξύλα μέσα στο σπίτι, τα βάλαμε δίπλα στο τζάκι, μετά από εμάς ήρθε και η Αριστέα από την αυλή όπου είχε σπεύσει όπως είπα να αποθανατίσει τη χιονισμένη αυλή, τα δέντρα, τα φυτά, όλα! Ακόμα και το χιονισμένο σπιτάκι του σκύλου...

Η μητέρα μου, μαζί με την κυρία Αρετή έστρωσαν το τραπέζι για να πιούμε και να φάμε κάτι, άλλωστε είχε περάσει η ώρα και λίγο πολύ είχαμε πεινάσει όλοι.

Μετά από το φαγητό καθίσαμε όλοι μπροστά στο τζάκι. Η θέρμανση ήταν πολύ καλή σε όλους τους χώρους του σπιτιού αλλά όταν έξω χιονίζει και η θερμοκρασία κατεβαίνει, το τζάκι αποτελεί χωρίς αμφιβολία πόλο έλξης.

Κάποια στιγμή, η κυρία Αρετή ζήτησε συγγνώμη και αποσύρθηκε στο δωμάτιο-βιβλιοθήκη, για να ξαπλώσει.

Το δικό μου δωμάτιο το είχα παραχωρήσει στην Αριστέα! Όσο για μένα... Εγώ θα βολευόμουν στη σάλα μια χαρά!

Το απόγευμα, είχε πια σουρουπώσει όταν ετοίμασε η μητέρα μου τσάι. Ο πατέρας μου θέλησε έναν καφέ και

προθυμοποιήθηκε να του το ετοιμάσει η Αριστέα. Έτσι εκείνος έκατσε μπροστά στο τζάκι για να καπνίσει ένα τσιγάρο μαζί με τον καφέ. Τον ακολούθησα ενώ οι τρεις γυναίκες καθίσανε στις πολυθρόνες κουβεντιάζοντας. Μετά από λίγη ώρα, η Αριστέα ήρθε και κάθισε δίπλα μου! Στα χέρια της κρατούσε ένα παλιό άλμπουμ με φωτογραφίες του πατέρα μου από το στρατό.

-69-

-Εδώ, Γιάννη, είναι ο πατέρας σου;

-Για να δω, είπε ο πατέρας μου.

-Ναι, βέβαια εγώ είμαι! Τί μου θύμισες τώρα...!

Η περιπέτεια του πατέρα μου στο στρατό

-Αλήθεια πατέρα...Θα μας πεις εκείνη την περιπέτειά σου στο στρατό;

-Θέλω να την ακούσω πάλι...

-Θα σας την πω. Θα την ακούσει η κυρία Αρετή και η Αριστέα, αλλά να ξέρετε πως είναι μια παλιά και πονεμένη ιστορία και βέβαια μεγάλη.

-Σας υπόσχομαι να σας την πω αλλά όχι τώρα παιδί μου, είναι αργά. Αύριο, πρώτα ο Θεός θα σας την πω.

Πραγματικά είναι μια ιστορία κάπως μεγάλη και πονεμένη, τώρα βέβαια έχουν περάσει όλα, αλλά δεν ξεχάστηκαν...

Την άλλη μέρα, μετά από το πρωινό ετοιμάσανε οι γυναίκες καφεδάκια, καθίσαμε ένα γύρω από το τζάκι και ο πατέρας μου άρχισε να μας εξιστορεί την περιπέτειά του στο στρατό.

-Θα αρχίσω την περιπέτεια από τότε που με έστειλαν, μαζί με άλλους, στα βόρεια της χώρας. Ήταν η τελευταία μετάθεση πριν απολυθώ.

Τέτοια εποχή. Χειμώνας!

Τα χιόνια δεν μας είχαν λείψει ποτέ εκείνη την περίοδο και όταν μιλάμε για χιόνια, εννοώ και πολύ παγωνιά φυσικά...!

Η θητεία τότε, στα δικά μου τα χρόνια, δεν ήταν όπως η τωρινή.

Τότε είχαμε μεγάλη αυστηρότητα. Στην εκπαίδευση τουλάχιστον. Στα πλαίσια λοιπόν της εκπαίδευσης μας έστειλαν σε ένα βουνό με υψόμετρο εννιακοσίων δέκα μέτρων.

Μετά από σύντομες ετοιμασίες και αφού είχαν επιλέξει το δικό μου λόχο οι ανώτεροι μας, μας «φόρτωσαν» σε τρία στρατιωτικά οχήματα και ξεκινήσαμε για εκείνο το βουνό στις εννέα το πρωί.

Μετά από μια διαδρομή σαράντα περίπου λεπτών, φτάσαμε σε ένα μικρό ορεινό χωριό. Λίγοι οι κάτοικοι του χωριού.

Εκατόν εβδομήντα ψυχές, ήταν όλοι κι όλοι, οι πιο πολλοί ηλικιωμένοι.

-72-

Η κύρια ασχολία τους ήταν η κτηνοτροφία, άλλωστε τα χωράφια τους ήταν λίγα και άγονα.

Κάθε φαμίλια είχε λίγα προβατάκια, δυο-τρία κατσικάκια και αυτό ήταν όλο τους το βιός.

Στη μικρή πλατεία του χωριού κατεβήκαμε από τα στρατιωτικά οχήματα, πήραμε στους ώμους τα σακίδιά μας με όλα τα εφόδιά μας που δεν ήταν λίγα γιατί μας είχαν διατάξει να πάρουμε μαζί μας σχεδόν τα πάντα από το στρατόπεδο..

Η διαμονή μας εκεί στο βουνό θα ήταν πολυήμερη.

Τρεις βδομάδες τουλάχιστον, μας είχαν πει.

«Χειμερινή διαβίωση» ήταν η συνθηματική ονομασία της άσκησης εκπαίδευσης που μας είχε διαταχθεί, με πλήρη εξάρτηση και οπλισμό ο καθένας μας και φυσικά με όλο μας το «νοικοκυριό», από κουβέρτες μέχρι εσώρουχα που λένε.

Μόνο τη στολή εξόδου δεν είχαμε πάρει μαζί μας.

«Η στολή εξόδου «δεν θα σας χρειαστεί, εκεί που θα πάμε» μας είχε δηλώσει ο επιλοχίας μας.

Όταν κατεβήκαμε λοιπόν από τα οχήματα, μουδιασμένοι και νυσταγμένοι από τον ανηφορικό αγροτικό δρόμο με τις πολλές στροφές, νομίσαμε ότι φτάσαμε στον προορισμό μας ή ότι ήρθε η ώρα για...διάλειμμα.

Όμως, όχι! Συνταχθήκαμε σε τριάδες, με τα σακίδια μας στην πλάτη και τα όπλα στο χέρι, όπου, μετά από παραγγέλματα, του επιλοχία: «ημιανάπαυση», «προσοχή» και λοιπά, είδαμε απλά τα στρατιωτικά οχήματα που έκαναν

«μεταβολή» με μεγάλη δυσκολία και πήραν το δρόμο της...επιστροφής για το στρατόπεδο.

Από εκεί και πέρα, αξιωματικοί, βαθμοφόροι κι εμείς οι στρατιώτες έπρεπε να συνεχίσουμε με τα πόδια, μέχρι το σημείο του προορισμού μας, με όλο εκείνο το βάρος στους ώμους και με τον οπλισμό μας στα χέρια. Ξεκινήσαμε την πορεία μας. Αν μου έλεγε κάποιος εκείνη τη στιγμή ότι ήταν ευχαριστημένος, ασφαλώς θα αστειευότανε.

-73-

Ανεβήκαμε έναν λόφο λίγο έξω από το χωριό και κάποιος βαθμοφόρος, μας έδειξε σε ποιο ακριβώς σημείο του βουνού που ξεχώριζε στο βάθος, θα κατέληγε η πορεία μας.

Κάποιοι από εμάς, έστω κι αν η όρασή μας ήταν άριστη, δεν καταφέραμε να εντοπίσουμε το σημείο που μας έδειχνε ο βαθμοφόρος. Τόσο μακριά ήτανε...!

Μας συμβούλευσε πάντως να μη μιλάμε μεταξύ μας για να έχουμε τις δυνάμεις μας.

Η κουβέντα του εκείνη αποδείχτηκε σοφή κι όσοι την τήρησαν, ήταν κερδισμένοι!

Μετά από μία περίπου ώρα δύσκολης πορείας, σταματήσαμε για ένα στρατιωτικό διάλειμμα 12 λεπτών.

Βγάλαμε τα σακίδια από τις πλάτες μας, τα ακουμπήσαμε στο έδαφος, που είχε αρχίσει να γίνεται πιο δύσκολο για τα κουρασμένα πόδια μας.

Ακουμπήσαμε και τα όπλα μας επάνω στα σακίδια και καθίσαμε στο έδαφος για να ξεκουραστούμε.

Το τέλος της...περιπέτειάς μας, αργούσε πάρα πολύ ακόμα.

Η «ανάσα» των δώδεκα λεπτών αποδείχτηκε μάλλον μικρή. Ξαναφορτωθήκαμε πάλι τα πράγματά μας και ξεκινήσαμε με πιο κουρασμένα βήματα την πορεία μας.

Η πορεία βέβαια αποτελούσε μέρος της όλης στρατιωτικής άσκησης, της «χειμερινής διαβίωσης», γιατί δεν χρειαζόταν να είναι κάποιος ειδικός για να καταλάβει ότι τα στρατιωτικά

οχήματα είχαν τη δυνατότητα να μας μεταφέρουν αρκετά χιλιόμετρα μπροστά.

Ευτυχώς είχε συννεφιά!

Δεν χιόνιζε πολύ, αλλά το κρύο έκανε αισθητή την παρουσία του, που όμως δεν μας τρόμαζε αφού είχαμε γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα από τη πραγματικά ζόρικη πεζοπορία.

Πιο επάνω, όπου μπορούσε να δει κανείς ήταν όλα χιονισμένα. Συνεχίσαμε την πορεία μας. Ο δρόμος τώρα ήταν πιο στενός. Περιπατήσαμε έτσι για ακόμα μια ώρα.

-74-

Κάποιος στρατιώτης, είχε την τόλμη και το θράσος, να ζητήσει...διάλειμμα!

Όταν όμως τον κοίταξε ο ανθυπασιιστής του λόχου με ύφος αυστηρό, εκείνος περιορίστηκε να ανασηκώσει το σακίδιο στους ώμους του ενώ την ίδια στιγμή χαμήλωνε το βλέμμα του.

Συνεχίσαμε να βαδίζουμε.

Το μονοπάτι ήταν πολύ δύσκολο για πορεία, κάποιος είπε ότι δεν ήταν μονοπάτι, αλλά «ζώνη πυρός» που φρόντισε η δασική υπηρεσία να κατασκευάσει προληπτικά.

Πραγματικά, έτσι όπως ήταν φτιαγμένο εκείνο το μονοπάτι, σίγουρα θα το έφτιαζαν μηχανήματα. Ίσως μικρή μπουλντόζα. Πάντως αυτό το νόημα είχε, δηλαδή αν έφτανε στο σημείο εκείνο η φωτιά να μη μπορούσε να προχωρήσει πιο κάτω.

Εκείνο το στενό μονοπάτι, όσο μπορούσα να δω μπροστά μου στένευε κι άλλο, είχε γίνει πια ανηφορικό, με πέτρες μικρές και μεγάλες που μπερδεύονταν συνέχεια στα πόδια μας.

Στα δεξιά μας, το πετρώδες έδαφος, άρχισε να χάνεται, έτσι όπως ανηφορίζαμε. Στα αριστερά μας δεν υπήρχε ίχνος φυτικής ζωής, μόνο κάπου-κάπου υπήρχε κάποιος θάμνος, (πουρνάρι μάλλον, τί άλλο θα φύτρωνε στα βραχώδη εκείνα υψώματα,)

Πάλι καλά όμως που υπήρχαν τα πουρνάρια και συγκατατούσαν μικρά κομμάτια βράχου που είχαν αποκολλήσει

από τις πολλές βροχοπτώσεις και που είχαν αποφασίσει να κατηφορίσουν.

Εκείνη την περίοδο ήμουν πολύ αδύνατος, όπως άλλωστε και οι περισσότεροι στρατιώτες. Είχαμε βέβαια, σαν νέοι, τις αντοχές μας αλλά... Οι εκπαιδευτές όμως, είχανε ευθύνη για όλους μας και το ήξεραν πολύ καλά αυτό. Επιτέλους, μετά από λίγο μας διέταξαν, (τέτοιες διαταγές ήταν ευχάριστες), να σταματήσουμε για διάλειμμα.

Σχεδόν σωριαστήκαμε κάτω!

-75-

Τώρα, δεν ακουγόταν παρά κάποιοι ψίθυροι, δεν υπήρχε το κουράγιο για καμιά κουβέντα.

Βυθισμένοι όλοι στις, «μαύρες», σκέψεις μας, προσπαθούσαμε να εκμεταλλευτούμε το διάλειμμα για να ανακτήσουμε δυνάμεις για τη συνέχεια. Όταν τελείωσε το διάλειμμα των δώδεκα λεπτών, φορτωθήκαμε και ξεκινήσαμε με περισσότερο «αέρα» την πορεία μας. Βοήθησε βέβαια σ' αυτό και το ίσωμα που είχαμε μπροστά μας.

Αργότερα βέβαια θα «πιάναμε» την καλή ανηφοριά αλλά εκείνη η ισιάδα των εκατοντάδων μέτρων ήταν για όλους μας πολύ μεγάλη ανακούφιση.

Το χιόνι άρχισε να κάνει την εμφάνιση του σε μέρη-μέρη τριγύρω μας, αλλά σε κάποια σημεία μόνο, το δρομάκι που βαδίζαμε ήτανε καθαρό, χωρίς χιόνια. Βαδίσαμε έτσι για αρκετή ώρα, δηλαδή με περισσότερη άνεση.

Ίσως βοήθησε το πρόσφατο διάλειμμα των δώδεκα λεπτών. Ίσως αρχίσαμε να...συνηθίζουμε στην πορεία!.. Ποιος ξέρει...!

Πλησιάζαμε στους πρόποδες του βουνού με τα εννιακόσια δέκα μέτρα υψόμετρο. Έτσι όπως προχωρούσαμε ήτανε σαν να «μεγάλωνε» το βουνό. Αυτό, μας φόβιζε κάπως.

Πώς θα ανεβαίναμε όλον εκείνον τον πέτρινο όγκο; Κοιταζόμασταν μεταξύ μας, όταν ο επιλοχίας, που είχε αντιληφθεί τους φόβους μας, μας είπε ό,τι «εμείς θα πάμε από

το μονοπάτι γύρω-γύρω. Θα καταλήξουμε στο ανατολικό τμήμα του βουνού, όπου υπάρχει ένα μεγάλο πλάτωμα...»

Αυτό το μονοπάτι το «γύρω-γύρω» όσο και το «πλάτωμα», μας καθυστέρησε λίγο.

Τουλάχιστον δε θα υποχρεωθούμε να κάνουμε την περπατησιά του αγριοκάτσικου!

Κοντεύαμε να φτάσουμε στο σημείο που άρχιζε το μονοπάτι. Όσο πλησιάζαμε ορθωνόταν μπροστά μας ο τεράστιος βραχώδης όγκος.

-76-

Τα στρώματα χιονιού ήταν τώρα πιο πυκνά και πολλές φορές, όπως τα πατούσαμε με τις αρβύλες μας, ακουγόταν ένα περίεργος ήχος, κάτι σαν τρίξιμο σκουριασμένων μεντεσέδων παλιάς πόρτας.

Τόσο παγωμένο ήταν!

Λίγο πιο μπροστά ήτανε μια συστάδα χιονισμένων δέντρων και ο λοχαγός μας αποφάσισε ότι ήταν ιδανικό μέρος για ξεκούραση, γιατί κάτω από τα δέντρα δεν είχε «πιάσει» το χιόνι.

Δόθηκε η διαταγή. Διάλειμμα δώδεκα λεπτών.

Τα δώδεκα λεπτά του διαλείμματος παραβιάστηκαν επίτηδες για να μας δοθεί η δυνατότητα ή καλύτερα η διαταγή να αλλάζουμε κάλτσες όλοι!

Νοιώσαμε μεγάλη ανακούφιση όχι γιατί βγάλαμε, για λίγο, από τα πόδια μας τις βαριές αρβύλες μόνο, αλλά γιατί φορέσαμε καθαρές κάλτσες.

«Τώρα μάλιστα, τώρα ανεβαίνω όλο το βουνό!» ψιθύρισε ένας γεροδεμένος στρατιώτης.

Ξεκινήσαμε και πάλι, μετά από περίπου είκοσι λεπτά την πορεία μας.

Μπροστά ήτανε ο λοχαγός μας πίσω του ο επιλοχίας, μετά οι στρατιώτες, κάπου στη μέση ένας λοχίας και μετά κι άλλοι στρατιώτες και τελευταίος, πίσω από τον τελευταίο στρατιώτη ο ανθυπασπιστής μας.

Η «ανάβαση» δεν ήταν δύσκολη στην αρχή, όταν όμως άρχισε η απότομη ανηφορία σε πολλά σημεία της διαδρομής τότε τα πράγματα δυσκόλεψαν πολύ.

Περπατούσαμε ή για να ακριβολογούμε κάναμε μεγάλη προσπάθεια να περπατήσουμε ανάμεσα σε πέτρες και χιόνια στο πολύ στενό μονοπάτι.

Ο λοχαγός μας έλεγε να ακολουθούμε τις δικές του πατημασιές, να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά και να μη μιλάμε! Φαντάζομαι πώς θα φαινόμασταν από μακριά. Σαν ένα φίδι τεράστιο σε μήκος που αγκομαχάει για να ανέβει στο βουνό.

-77-

Το ευτύχημα ήταν που δεν χιόνισε κατά τη διάρκεια της μέχρι εκείνη τη στιγμή πορείας μας.

Μετά από σαράντα περίπου λεπτά σταματήσαμε με διαταγή του λοχαγού για πέντε λεπτά διάλειμμα.

Πού να ακουμπήσεις το σακίδιο, πού το όπλο και πού να καθίσεις; Τα περιθώρια ήταν από ελάχιστα έως καθόλου. Ας είναι έστω και όρθιοι πήραμε μια ανάσα!

Δόθηκε μετά από τα πέντε λεπτά η διαταγή να προχωρήσουμε.

Μετά από είκοσι περίπου λεπτά πορείας είχαμε πλησιάσει το μέσον της διαδρομής. Τώρα, αν είχες το κουράγιο να ρίξεις μια ματιά στα δεξιά σου θα διέκρινες το λόφο του χωριού που μας άφησαν τα στρατιωτικά οχήματα.

Περπατούσαμε περίπου τρεις ώρες, χωρίς τις (ευχαρίστες) καθυστερήσεις για διαλείμματα.

Κάποια στιγμή ένοιωσα τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν, ένοιωσα κάτι σαν λιποθυμία και σταμάτησα.

Κάθισα με κόπο και δυσκολία κάτω.

Επάνω στα χιόνια και στις πέτρες που κρυβόταν από κάτω. Όσοι βάδιζαν πίσω από εμένα σταμάτησαν αναγκαστικά.

Όλοι σχεδόν χάρηκαν που αναγκάστηκε κάποιος να σταματήσει γιατί τους δόθηκε η ευκαιρία να σταματήσουν και

εκείνοι και να πάρουν μια-δυο ανάσες. Ο λοχίας που ήταν λίγο πιο μπροστά από εμένα ειδοποίησε το λοχαγό για το συμβάν.

Εκείνος, διέταξε να προχωρήσω προς το μέρος του.

Μπροστά!

Πήγα με τη βοήθεια του λοχία μπροστά και ο λοχαγός με αγριοκοίταξε, αλλά βλέποντας ότι δεν προσποιούμαι με διέταξε να πάρω δυο-τρεις βαθιές εισπνοές και να τον ακολουθήσω.

Έτσι συνέχισα να βαδίζω πίσω από το λοχαγό.

Πήρα θάρρος που ήμουνα μπροστά και συνέχισα την πορεία λες και είχα αποκτήσει νέες δυνάμεις.

-78-

Το μονοπάτι άρχισε να μας δυσκολεύει περισσότερο. Ίσως να έφταιγαν οι συχνές ανηφοριές.

Είχα την αίσθηση πάντως όχι ότι έκανα ανάβαση αλλά στην κυριολεξία...σκαρφάλωνα.

Θυμήθηκα τα αγριοκάτσικα και πίστεψα για μια στιγμή ότι ούτε εκείνα θα διάλεγαν αυτά τα μέρη για να βοσκήσουν έστω και με καλύτερες καιρικές συνθήκες.

«Δεν έχουμε πολύ δρόμο ακόμα» είπε κάποια στιγμή ο λοχαγός, σε λίγο θα κάνουμε το τελευταίο διάλειμμά μας. Κοντεύουμε!»

Εκείνο το έρμο το διάλειμμα, που ανήγγειλε ο λοχαγός, αργούσε!

«Αυτή τη φορά δεν θα φτάσω στα όριά μου» σκέφτηκα. «Θα σταματήσω και ό,τι θέλει ας γίνει δεν αντέχω άλλο!»

Το σκέφτηκα, το είπα μέσα μου και στο επόμενο ανηφόρι το εφάρμοσα.

Σταμάτησα κι έκατσα κάτω. Για να ακριβολογώ δεν έκατσα αλλά...σωριάστηκα, σχεδόν λιποθύμησα!

Έτσι, ο λοχαγός αναγκάστηκε να διατάζει το τελευταίο διάλειμμα.

Ήταν πολλοί εκείνοι που αργότερα μου είπαν «καλά έκανες!» Εγώ όμως φοβήθηκα για το τι θα επακολουθούσε, δεν άντεχα άλλο και ξάπλωσα.

Το περιστατικό ξεχάστηκε κάπως γρήγορα.

Εκεί πάντως φάνηκε η ευθύνη των αξιωματικών για όλους εμάς. Με κοιτούσαν ερευνητικά και με συμπάθεια, με κοιτούσαν με ένα ακαθόριστο σύμπλεγμα συναισθημάτων...

Μετά από λίγο σηκώθηκα.

Είχαν περάσει περίπου έξι-επτά λεπτά.

Ο λοχαγός με έβαλε μπροστά κι έτσι συνεχίσαμε την ανάβαση μας και σε λίγο φτάσαμε στο τέρμα, δηλαδή στον προορισμό μας! Στο πλάτωμα όπου θα στήναμε τις σκηνές μας, μας περίμενε μια έκπληξη.

-79-

Η έκπληξη ήταν τα τρία ανοιχτά στρατιωτικά φορτηγά, με φορτίο από προκατασκευασμένα πλαίσια μπετόν, από μεταλλικές βίδες, «παξιμάδια», «ροδέλες» και τέλος πάντων και από άλλα παρόμοια μεταλλικά εξαρτήματα.

«Τί είναι όλα αυτά τα υλικά» αναρωτήθηκαν κάποιοι. Εγώ ήξερα! Είχα τις...πληροφορίες μου!

Όχι μόνον τι υλικά είναι αλλά και τι θα κάνουμε με όλα αυτά!

Θα κατασκευάζαμε οχυρωματικά έργα!

Η έκπληξη όμως δεν ήταν αυτή. Η έκπληξή μας ήταν άλλη. Για να φτάσουν εκεί επάνω τόσα πολλά και βαριά υλικά, σε τόσο μεγάλο υψόμετρο αυτό σημαίνει ότι τα μεταφέρανε από κάποιον δρόμο, επομένως εμείς όλοι γιατί ήρθαμε από τα κατσάβραχα με τα πόδια και φορτωμένοι σαν τα γαϊδούρια;

Το συμπέρασμα δεν μπορεί παρά να είναι ένα: Η άσκηση «χειμερινή διαβίωση», είχε ήδη αρχίσει από εκείνο το χωριό που μας άφησαν τα οχήματα!....

-Λοιπόν, τί λέτε; Σας κούρασα; Να σταματήσω;

Ρώτησε ο πατέρας μου...

-Όχι, όχι! Είπαμε όλοι μας με μια φωνή!

-Πολύ καλά! Θα συνεχίσω... Λοιπόν, που είχαμε μείνει; Α! Ναι!

-Όταν φτάσαμε λοιπόν στον προορισμό μας, αποθέσαμε κάτω τα σακίδια, τα όπλα μας και μας άφησαν ελεύθερους για μισή ώρα για να ξεκουραστούμε και να εξοικειωθούμε με το περιβάλλον.

Μετά, ξεφορτώσαμε τα υλικά από τα οχήματα και στήσαμε τις σκηνές μας.

Οι σκηνές ήταν δύο ατόμων, αφού, ο κάθε στρατιώτης, είχε μισή σκηνή.

Εγώ λοιπόν είχα στήσει την σκηνή μου με τον γραφέα του λόχου, ένα ήσυχο, καλό παιδί που είχε έρθει στο λόχο μου δυο μέρες πριν για να αντικαταστήσει κάποιον συνάδερφό του με

-80-

την ίδια ειδικότητα που είχε απολυθεί. Καλό παιδί ο Παυλίδης, συγκροτημένο άτομο θα έλεγα!

Το βράδυ έτυχε να είμαστε σκοπιά την ίδια ώρα με τον Παυλίδη σε διαφορετικά σημεία.

-Συγγνώμη πατέρα που σε διακόπτω...

-Παυλίδης λέγεται και ο διευθυντής μου, το αφεντικό μου! Έχει κάποια σχέση μήπως...;

-Ναι, Γιάννη, εκείνο το καλό παιδί και ο διευθυντής σου είναι το ίδιο πρόσωπο...! Θα σου πω μετά. Θα σου εξηγήσω! Συνεχίζω λοιπόν...

Η σκοπιά εκεί ήταν μιας ώρας, έτσι όταν τελείωσε η βάρδια, μας δόθηκε η ευκαιρία να συζητήσουμε και να 93γνωριστούμε με την ησυχία μας. Η γνωριμία μας εκείνο το βράδυ σφραγίστηκε από φιλία. Ειλικρινή φιλία. Φυσικά παραμένουμε ακόμα φίλοι μετά από τόσα χρόνια.

Όταν «χτύπησε» η σάλπιγγα «σιωπητήριο» πέσαμε να κοιμηθούμε. Το κρύο είχε αγριέψει για τα καλά εκεί και οι δυο κουβέρτες που ρίξαμε επάνω μας δεν ήταν αρκετές για να μας ζεστάνουν, έτσι αναγκαστήκαμε και ρίξαμε και τα χοντρά

τζάκετ που μας είχαν χρεώσει κατά την κατάταξή μας. Το πρωί της επόμενης μέρας χωρίσαμε.

Ο φίλος μου ο Παυλίδης σαν γραφέας πήγε στη σκηνή των αξιωματικών. Εγώ μαζί με πολλούς άλλους πήγαμε για να ξεκινήσουμε τα «οχρωματικά έργα» ή καλύτερα για να ολοκληρώσουμε τα έργα, επειδή είχαν προηγηθεί άλλοι λόχοι και είχε προχωρήσει το όλο έργο.

Εμείς ήμασταν το τελευταίο γκρουπ ας πούμε από το στρατόπεδο για την άσκηση αυτή. Βαριά δουλειά το στήσιμο του έργου, αλλά πολύ σημαντικό έργο για την ασφάλεια της πατρίδας μας.

Εγώ, είχα αποκτήσει «ειδικότητα» στις κατασκευές στο στρατό κι έτσι έκανα το «μάστορα!» «Έπιαναν τα χέρια μου» και με εμπιστευότανε ο λοχαγός και οι άλλοι βαθμοφόροι.

-81-

Βέβαια η δουλειά που έκανα δεν ήταν εύκολη αλλά δούλευα μέσα στις τάφρους κι έτσι το κρύο και τα χιόνια γύρω-γύρω δεν με επηρέαζαν πολύ. Βέβαια όταν τελείωνε η υπηρεσία μου δεν ήξερα που να βάλω τα πόδια μου και πού τα χέρια μου. Αλλά κατά βάθος ήμουν ευχαριστημένος για τα πολύ καλά αποτελέσματα της δουλειάς μου.

Πέρασαν έτσι πέντε μέρες. Το κρύο γινότανε πιο απειλητικό μέρα τη μέρα, αλλά αντιμετωπίσιμο.

Εκείνο που μας έφερε σε πολύ δύσκολη θέση ήταν το χιόνι. Ένα πρωί, ήμουν σκοπός τελευταία βάρδια όταν άρχισε να χιονίζει. Το κρύο είχε κάπως υποχωρήσει αλλά το θερμόμετρο παρέμενε ακόμα κάτω από το μηδέν. Η φωτιά που ανάβαμε και συντηρούσαμε όλη τη νύχτα στη μέση της υπαίθριας «κουζίνας» που είχε στήσει ο μάγειρας, δεν εμπόδιζε τις εκατοντάδες νιφάδες του χιονιού να «προσγειωθούν» γύρω της. Όταν ξημέρωσε για τα καλά, είχε ολοκληρωθεί και η σκοπιά μου. Τα πάντα γύρω από τις σκηνές μας και όπου αλλού κοιτούσα, ήταν σκεπασμένα από πυκνό στρώμα χιονιού. Έφτασα στη σκηνή μου, τίνιζα από πάνω μου το

χιόνι, έσπρωξα δεξιά κι αριστερά, με τις αρβύλες μου, το χιόνι που είχε μαζευτεί μπροστά στην...είσοδο της σκηνής και χώθηκα μέσα. Έβαλα το όπλο μου στην άκρη, στη δική μου τη μεριά, μετά το κράνος μου και ετοιμάστηκα να ξαπλώσω λίγο πριν το γεγνημένο.

Ο συνάδερφός μου ο Παυλίδης ήταν καθισμένος, «οκλαδόν», με την κουβέρτα τυλιγμένη στους ώμους του.

Κατάλαβα. Το φιλαράκι μου είχε «αρπάξει» γρίπη. Μετά το γεγνημένο πήγαμε μαζί στο αναρρωτήριο για τις πρώτες βοήθειες. Τον άφησα εκεί και πήγα με τους άλλους στη δουλειά μου. Όταν επέστρεψα στη σκηνή μου, δεν βρήκα το φίλο μου.

Έσπευσα στο αναρρωτήριο. Ήταν εκεί!

Ξαπλωμένος σε ένα από τα δύο ράντσα που διέθεταν για αυτές τις περιπτώσεις. Ζήτησα την άδεια από το γιατρό για να παραμείνω για λίγο για να του κάνω παρέα. Ο γιατρός με έ-

-82-

διωξε: «Όχι, γιατί κινδυνεύεις να κολλήσεις κι εσύ» μου είπε. «Άλλωστε σε δυο μέρες το πολύ τρεις, θα είναι άπυρετος και θα επιστρέψει στα καθήκοντά του».

Πραγματικά σε δυο μέρες ήτανε και πάλι στο γραφείο του λοχαγού ο φίλος μου.

Πήγαινα στη δουλειά, στο «έργο», δούλευα ασταμάτητα. Να φανταστείτε, ιδρώνα πολλές φορές αν και η θερμοκρασία ήταν πολύ χαμηλή και το χιόνι έπεφτε μέρα και νύχτα.

-Μια μέρα μας διέταξε ο λοχίας να πάμε να ξεφορτώσουμε ένα στρατιωτικό όχημα με τα τελευταία υλικά που έλειπαν για την ολοκλήρωση του έργου.

Βρισκόμασταν στην τελευταία φάση λίγο πριν από την ολοκλήρωση του έργου. Την μεθεπομένη ημέρα θα ερχόταν για επιθεώρηση ο διοικητής του στρατοπέδου και έπρεπε, «πάση θυσία», όπως είπε ο λοχίας μας, να είμαστε, αν όχι έτοιμοι, τουλάχιστον να πλησιάζουμε στην ολοκλήρωση του «έργου». Στη συνέχεια έδωσε διαταγή ο λοχαγός μας και με

απαλλάζανε από κάθε άλλη υπηρεσία και από τη σκοπιά ακόμα, ώστε να είμαι πιο ξεκούραστος και όσο γίνεται περισσότερες ώρες στο έργο.

Είπαμε, είχα ...«ειδικότητα!»

Δουλέψαμε όλοι μαζί με πολύ ζήλο, επαγγελματικά, λες και δουλεύαμε στις δικές μας επιχειρήσεις και τη μέρα που έφτασε ο διοικητής με ένα τζιπ εκεί στο πλάτωμα, βρήκε το έργο τελειωμένο! Ο διοικητής έφυγε ενθουσιασμένος από την ολοκλήρωση του έργου. Ο λοχαγός μας και οι άλλοι βαθμοφόροι ήταν ευχαριστημένοι από τα θετικά σχόλια του διοικητή.

Όλοι ήτανε χαρούμενοι εκτός από το φίλο μου τον Παυλίδη και εμένα που, δυστυχώς, την τελευταία μέρα πριν την επιστροφή μας πίσω στο στρατόπεδο «άρπαξα» κι εγώ κρύωμα.

Είχα πυρετό, είχα έντονο βήχα, είχα συνάχι! Όλα τα είχα!

Η επιστροφή στο στρατόπεδο έγινε ευτυχώς με τα στρατιωτικά οχήματα.

-83-

Με πήγανε αμέσως στο αναρρωτήριο και από εκεί κατευθείαν στο στρατιωτικό νοσοκομείο.

Παρέμεινα στο νοσοκομείο για εξετάσεις ή καλύτερα για επανάληψη των εξετάσεων επειδή ο πυρετός και ο βήχας επέμεναν να με ταλαιπωρούν νύχτα και μέρα!

Ρώτησα το γιατρό την 5^η μέρα, «γιατί δεν μπορώ να συνέλθω ακόμα» κι εκείνος μου είπε «πρέπει να βγάλουμε και άλλες ακτίνες...» «Θα δούμε, θα δούμε...!» «Εσύ παίρνε τα φάρμακά σου όπως είπαμε και...» γύρισε προς το μέρος του νοσοκόμου και έδωσε εντολή για αλλαγή στην αντιβίωση.

Πιο ισχυρή τώρα και τέσσερις φορές το 24ωρο.

Το μεσημεράκι της 6^{ης} ημέρας παραμονής μου στο νοσοκομείο, μου έβγαλαν πάλι ακτίνες. Όταν τις είδε ο γιατρός ήρθε και με βρήκε στο δωμάτιο. Μαζί του ήταν και ο νοσοκόμος.

Κρατούσε μια ακτινογραφία στα χέρια του. Με κοίταξε! Κοίταξε στο φως την ακτινογραφία και μου είπε:

-Βλέπω εδώ κάτι...!

-Τι βλέπετε γιατρέ; Ρώτησα εγώ με ανησυχία...!

-Να! Βλέπω εδώ...!

-Μάλλον πρόκειται για ένα κρύωμα, πολύ παλιό, που ενδεχόμενα να μας δημιουργήσει προβλήματα!

Πρέπει αύριο πρωί-πρωί να κάνουμε και άλλες εξετάσεις.

«Αίμα και ούρα, πρωί-πρωί αύριο!» διέταξε το νοσοκόμο.

Την άλλη μέρα που δε θέλω να τη θυμάμαι καθόλου, αλλά και που δεν μπορώ να τη ξεχάσω υπέφερα πολύ.

Έδωσα για εξετάσεις αίμα και ούρα.

Τα αποτελέσματα των εξετάσεων θα τα είχε ο γιατρός το απόγευμα.

Ο φίλος μου ο Παυλίδης εν τω μεταξύ, που κατάφερε να μου τηλεφωνήσει δυο φορές, δεν κατάφερε να με παρηγορήσει, αλλά κι εγώ δεν ήξερα τι να του πω για να τον καθησυχάσω. Πάντως προσπάθησα λέγοντάς του πως «δεν είναι τίποτα

-84-

σοβαρό φίλε Βασίλη, αλλά πρέπει να κάνω εξετάσεις γι αυτό και με κρατάνε πολλές μέρες...»

Φυσικά όταν θα επέστρεφα με το καλό, στο στρατόπεδο θα του έλεγα τα πάντα και με λεπτομέρειες.

Ζητούσα από το νοσοκόμο να μου δίνει παυσίπονα συνέχεια.

Εκείνος, (να είναι καλά ο άνθρωπος), μου έδινε παυσίπονα φάρμακα αλλά δεν περιοριζότανε μόνο στα χαπάκια, αλλά μου έκανε και παυσίπονες ενέσεις.

«Τέτοιες ενέσεις κάνουμε μόνο σε χειρουργημένους» μου έλεγε:

«Μ' εμένα τί γίνεται; Δεν σε «πιάνουν»;» Ένα βράδυ έγειρα να κοιμηθώ. Αλλά πού;

Από τους πόνους δεν μ' έπιανε ύπνος...

Πονούσα σε όλο μου σχεδόν το σώμα.

Όταν με έπαιρνε για λίγο ο ύπνος έβλεπα εφιάλτες.

Είχα τρομοκρατηθεί πολύ.

Η μητέρα ενός στρατιώτη είχε έρθει εκείνο το απόγευμα για να δει το γιο της.

Εκείνη τη στιγμή καθόταν δίπλα μου και κουβεντιάζαμε.

Ενδιαφέρθηκε η μητέρα του για την υγεία μου.

Πλησίασε στο κρεβάτι μου, με κοίταξε ερευνητικά...

Προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά ο πόνος που ήταν ζωγραφισμένος με έντονα χρώματα στο πρόσωπό μου δεν άφηνε περιθώρια για χαμόγελα. Έτσι, περιορίστηκε να μου ευχηθεί «περαστικά» και απομακρύνθηκε.

Όταν τελείωσε το επισκεπτήριο ήρθε ένας γιατρός που έβλεπα για πρώτη φορά και με εξέτασε με τα ακουστικά του, επιμένοντας να κρατά το στηθοσκόπιο περισσότερο στην πλάτη μου και στα πλευρά μου.

Μετά από λίγο έφυγε και έδωσε, μάλλον, διαταγή για ακόμα μια εξέταση άμεση, γιατί μετά από λίγο ένας νοσοκόμος με οδήγησε στον κάτω όροφο. Στο ακτινολογικό εργαστήριο.

-85-

Εκεί, ένας γιατρός ακτινολόγος μου είπε να ξαπλώσω σ' εκείνο το κρύο μηχάνημα. Μου έβαλαν μετά έναν ορό. Σε δέκα ακριβώς λεπτά είχε τελειώσει ο ορός και μου έβγαλαν δυο ακτινογραφίες. Όταν τελείωσε έκανα να σηκωθώ αλλά δεν με άφησαν. Μου ξανάβαλαν δεύτερο ορό.

Νέα 10λεπτη αναμονή μέχρι να περάσει το υγρό στο σώμα μου και μετά πάλι δυο ακτινογραφίες. Όταν εμφανίστηκαν οι ακτινογραφίες, ο νοσοκόμος τις πήγε στο γραφείο του γιατρού κι εγώ επέστρεψα στο κρεβάτι μου.

Πέρασα μια αγωνιώδη νύχτα. Δεν μου είπε κανείς τους αν ήταν καλές οι ακτινογραφίες, αν είμαι καλύτερα, αν... Δεν μου είπαν τί ακριβώς συμβαίνει τέλος πάντων; Εγώ δεν πρέπει να μάθω;

Με τέτοιες μαύρες σκέψεις και με άλλες ακόμα πιο μαύρες κατάφερα να κοιμηθώ λίγο. Σε μια ώρα ξύπνησα από πόνους και αναγκάστηκα να ζητήσω να μου κάνουν κι άλλη παυσίπονη ένεση. Πάντως εκείνη τη φορά η ένεση είχε θετικά αποτελέσματα. Ηρέμησα, δεν είχα πόνους και το πιο βασικό κοιμήθηκα μέχρι το ξημέρωμα.

Όταν ήρθε ο γιατρός, που έκανε την πρωινή του καθημερινή επίσκεψη, μου είπε, αφού με εξέτασε πάλι, ό,τι τελικά μάλλον θα αποφύγουμε το...χειρουργείο. Κατάπια το σάλιο μου και με σχεδόν παρακλητικό τρόπο και ήρεμη φωνή (αλήθεια πού τη βρήκα;), είπα στο γιατρό «Ότι πείτε εσείς γιατρέ! Εσείς ξέρετε...!»

Πήγα μέχρι το W.C. έριξα λίγο νερό στο πρόσωπό μου και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Τουλάχιστον το χρώμα του προσώπου μου δεν το βρήκα και τόσο άσχημο.

Τόσες μέρες στο νοσοκομείο και δεν είδα ούτε μια φορά τον εαυτό μου στον καθρέφτη.

Φοβόμουν!

Το ίδιο βράδυ, την ώρα που κοιμόμουν ένοιωσα κάποιον πόνο στα πλευρά μου, όχι πολύ έντονο όμως. Μάλιστα δεν

-86-

άνοιξα καθόλου τα μάτια μου απλά είπα μέσα μου «αυτό, πρέπει να το αναφέρω το πρωί στο γιατρό!»

Πέρασαν δυο ακόμα μέρες και «η κλινική μου εικόνα», όπως λένε οι γιατροί, ήταν καλή. Αυτό διαπίστωσε και ο γιατρός κατά την τακτική του επίσκεψη, μου είπε μάλιστα ότι σύντομα θα έπαιρνα εξιτήριο και βέβαια θα έπαιρνα και είκοσι μέρες αναρρωτική άδεια. «Θα πας στο σπίτι σου, θα συνεχίσεις τα φάρμακα και δυο μέρες πριν τελειώσουν θα έρθεις από εδώ να σε ξαναδούμε μια φορά ακόμα!»

Τις επόμενες δύο μέρες άρχισα να αναρρώνω κανονικά, ένοιωθα πολύ καλύτερα.

Εκείνες τις δυο μέρες, πέρα από τα φάρμακά μου δεν ζητούσα παυσίπονα, δεν διαμαρτυρόμουν για να μου δώσουν

παυσίπονα και γενικά, η εμφάνισή μου δεν ήταν εμφάνιση αρρώστου.

Καλύτερενα...!

Γιατροί και νοσοκόμοι μου επέτρεπαν να τριγυρνάω και σε άλλα δωμάτια, να πηγαίνω στο κυλικείο για καφεδάκι, να πηγαίνω ακόμα και μέχρι την υποδοχή της εισόδου του νοσοκομείου.

Ένα πρωινό, αμέσως μετά την επίσκεψη του γιατρού, ένας νοσοκόμος μου είπε να πάω στο γραφείο του γιατρού.

Πήγα. Ο γιατρός συμπλήρωνε κάποια έντυπα. Μετά έγραψε φάρμακα, οδηγίες, μου ευχήθηκε περαστικά και μου έδωσε το εξιτήριο...! Εκείνο το χαρτί, που πήρα στα χέρια μου, ήταν καλύτερο και από απολυτήριο...!

Εδώ τελειώνει η ιστορία αυτή, η περιπέτειά μου στο στρατό εκείνο το χειμώνα!

-Τέλος καλό όλα καλά!

Ακολούθησε μια σιωπή λίγων δευτερολέπτων και απευθυνόμενος σε εμένα ο πατέρας μου, είπε:

-Όταν πήγες να κοιτάξεις για δουλειά κάτω στην πόλη Γιάννη, πήγες τυχαία στο γραφείο του φίλου μου του Παυλίδη.

-87-

Όταν λοιπόν σε προσέλαβε δεν ήξερε ότι είσαι γιος μου. Αργότερα, πολύ αργότερα, έμαθε πως είσαι γιός μου και μάλιστα μου τηλεφώνησε...

-Όπως γνωρίζεις πολύ καλά, δεν επηρεάστηκε η πορεία σου στο γραφείο, από αυτήν την γνωριμία μου με τον διευθυντή σου.

Μάλιστα, του είχα πει τότε ότι «εάν ο γιος μου είναι εντάξει στη δουλειά του, έχει καλώς, αν όχι...»

«Δεν θέλω να κάνεις εξαιρέσεις λόγω της γνωριμίας μας».

«Μην ανησυχείς για το Γιάννη», μου είχε πει ο Παυλίδης, «ο γιος σου είναι πολύ καλό παιδί και πολύ καλός στη δουλειά του...»

Ωστε έτσι λοιπόν, γι αυτό εκείνα τα «Τί κάνουν οι γονείς σου;» και τα «Χαιρετίσματα στον πατέρα σου!»

Μάλιστα! Τώρα εξηγούνται όλα...!

Πάντως, έχει δίκιο ο πατέρας μου, η συμπεριφορά του κυρίου διευθυντή, προς το πρόσωπό μου δεν ήταν διαφορετική από ότι προς όλους τους άλλους υπαλλήλους του. Και, τη θέση που έχω τώρα στο γραφείο, την κέρδισα με την εργατικότητα μου και με την αποδοτικότητα μου...!

Δεν θυμάμαι πώς πέρασε εκείνο το πρωινό, το μεσημέρι στη συνέχεια ή και το απόγευμα. Εκείνο όμως που θυμάμαι καλά είναι πως κείνο το βράδυ κοιμήθηκα πολύ καλά.

Χωρίς πολλές-πολλές σκέψεις.

Ο χιονάνθρωπος

Το επόμενο πρωί, πάντως, ήταν αδύνατο να βγούμε από το σπίτι.

Όλη τη νύχτα χιονίζει με αποτέλεσμα το χιόνι να μας εγκλωβίσει μέσα στο σπίτι.

Ο πατέρας μου με ξύπνησε, πριν ακόμα σηκωθούν οι άλλοι.

Ντύθηκα με πρόχειρα ρούχα και χρησιμοποιώντας την πίσω πόρτα του σπιτιού βγήκα στην αυλή, μαζί με τον πατέρα μου.

-88-

Πήραμε από την αποθήκη δυο μεγάλα φτυάρια, φορέσαμε και λαστιχένιες μπότες, χοντρά αδιάβροχα με κουκούλες και βαλθήκαμε να ελευθερώσουμε το χώρο της αυλής, το τμήμα δηλαδή από την αυλόπορτα μέχρι την είσοδο του σπιτιού και μέχρι το υπόστεγο που ήταν το αυτοκίνητο.

Ο πατέρας μου ελευθέρωσε πρώτα την αυλόπορτα και το σπιτάκι του σκύλου.

Είναι αλήθεια ότι κουρασθήκαμε πολύ. Δεν είναι εύκολη δουλειά να φτυαρίζεις το χιόνι και από πάνω να χιονίζει...!

Όταν καθάρισε πια καλά όλη σχεδόν η αυλή, δεξιά και αριστερά είχαν σχηματιστεί δυο βουναλάκια από χιόνι. Πέρασε από το μυαλό μου η ιδέα να πω την Αριστέα, να βγει

από το σπίτι. Πριν προλάβω όμως να κάνω πράξη τη σκέψη μου, εμφανίστηκε στην εξώπορτα του σπιτιού ντυμένη με χοντρά ρούχα, με σκούφο στο κεφάλι και με γάντια στα χέρια.

-Καλημέρα! Πω, πω, τι πολύ χιόνι! Γιάννη, θα φτιάξουμε ένα χιονάνθρωπο;

Αυτό ακριβώς, μου αρέσει σ' αυτό το κορίτσι! Ο αυθορμητισμός της, η ζωντάνια της, η χαρά της για το κάθε τι, μικρό ή μεγάλο, λίγο ή πολύ, δεν έχει σημασία. Φτιάξαμε το χιονάνθρωπο, δίπλα στο σπιτάκι του σκύλου. Ο Φλοξ δεν έπαυε, ελευθερωμένος πια από το χιόνι, να τρέχει πάνω-κάτω και να κουνάει πέρα-δώθε την ουρά του από χαρά!

Η Θεία της, που όλη αυτήν την ώρα παρακολουθούσε από το παράθυρο της σάλας, έφερε τη βιντεοκάμερα, για να αποθανατίσει η Αριστέα το χιονάνθρωπο που φροντίσαμε βέβαια να του δώσουμε μορφή. Χρησιμοποιήσαμε δυό σβησμένα κάρβουνα για μάτια, ένα κομμάτι καρότου για μύτη κι ακόμα του βάλαμε κι ένα παλιό κασκόλ που ο καημένος ο «ΦΛΟΞ» πάσχιζε για να το αρπάξει από τα χέρια μας νομίζοντας ότι θέλουμε να παίζουμε μαζί του!

Μετά από την ολοκλήρωση του έργου μας, μπήκαμε στο σπίτι, αλλάξαμε, πλυθήκαμε και καθίσαμε αναπαυτικά στις

-89-

πολυθρόνες. Η σάλα τουλάχιστον είχε μια πολύ καλή ζέση. Ήπιαμε τα καφεδάκια μας και κουβεντιάσαμε για τον καιρό. Για τη χιονόπτωση και το «κλείσιμο» των δρόμων.

Αργότερα μάθαμε ότι με ένα γκρέιντερ που έστειλε η Νομαρχία, άρχισε το καθαρίσμα του χιονιού από τον κεντρικό δρόμο.

Ο Γραμματέας του χωριού, με άλλους συγχωριανούς εθελοντές που διέθεταν μικρούς έστω φορτωτές, βοήθησαν στην προσπάθεια της Νομαρχίας. Πρόσφεραν σημαντικό έργο στο χωριό.

Εδώ επάνω, στο βορειότερο άκρο του χωριού είχε αναλάβει καθήκοντα ο κύριος Ζήσης.

Ο πατέρας μου, του είχε παραχωρήσει ένα μικρό φορτωτή, για τις δουλειές του και ενίοτε εξυπηρετούσε παρόμοιες καταστάσεις.

Τουλάχιστον, μέχρι να φτάσει το γκρέιντερ στη γειτονιά μας, ο κύριος Ζήσης είχε κάνει πολύ καλή δουλειά. Πραγματικά, λίγο πριν από το μεσημέρι, είχαν καταφέρει να καθαρίσουν τον κεντρικό δρόμο και όλα τα άλλα δρομάκια με συλλογική δουλειά και με συντονιστή τον ακούραστο Γραμματέα. Βέβαια και πολλοί άλλοι συγχωριανοί καθάρισαν τα χιόνια από τις αυλές τους, μπροστά από τα σπίτια τους κι έτσι υπήρχε ασφαλής κυκλοφορία πεζών και οχημάτων σε όλο σχεδόν το χωριό.

Μετά το μεσημέρι είχαμε μια τηλεφωνική επικοινωνία με τον Μπάρμα-Φώτη και τη Φιλιώ.

Όταν έμαθαν ότι είμαι κι εγώ στο χωριό με την Αριστέα και τη θεία της, μάς κάλεσαν στο σπίτι τους. Φυσικά η Αριστέα δέχτηκε αμέσως. Η μητέρα μου είπε στη Φιλιώ ότι θα το κανόνιζαν. «Να φτιάξει κάπως ο καιρός Φιλιώ και μετά βλέπουμε...»

Την ίδια μέρα, αργά το απόγευμα χιόνισε πάλι.

Πυκνό το χιόνι, αλλά αφράτο.

-90-

Ο δρόμος, τουλάχιστον στη δική μας γειτονιά, άρχισε πάλι να γίνεται δύσκολος. Πάντως, μερικά οχήματα κυρίως τρακτέρ και αγροτικά αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν. Με χαμηλές όμως ταχύτητες.

Κάποιο απόγευμα, έδωσαν τα δωράκια που είχαμε ψωνίσει από την πόλη, στους δικούς μου, μέσα σε πολύ χαρούμενη, γιορτινή θα έλεγα ατμόσφαιρα. Φυσικά τα γέλια και οι χαρές της Αριστέας μεταδιδόταν εύκολα σε όλους μας.

Εξω, συνέχισε να χιονίζει κι εμείς κλεισμένοι μέσα στο σπίτι, για να γεμίσουμε τις ώρες μας, παίζαμε επιτραπέζια παιχνίδια, ή διαβάζαμε κάποιο βιβλίο ή χαζεύαμε τις φωτογραφίες ξεφυλλίζοντας τα άλμπουμ.

Η κυρία Αρετή με τον πατέρα μου είχαν βρει τρόπο να περνάνε την ώρα τους με το αγαπημένο τους χόμπυ. Έπαιζαν σκάκι!

Τα παιχνίδια τους εξελίχθηκαν σε...ντέρμπυ!

Βλέπετε και οι δυο, ήταν καλοί παίκτες.

Η μητέρα μου βέβαια «έπαιζε», (ως συνήθως), με την κουζίνα της φτιάχνοντας πολλά και διάφορα.

Εγώ καθόμουν συνήθως μπροστά στο τζάκι και σκεφτόμουν τη σχέση μου με την Αριστέα. «Πού θα καταλήξει αυτή η σχέση;» Ήθελα να βρω τρόπο να μιλήσω στην κυρία Αρετή, χωρίς βέβαια να το μάθει η Αριστέα!

Η ευκαιρία, μου δόθηκε όταν μια μέρα θέλησε να βιντεοσκοπήσει τα ζώα την ώρα που τρώνε, που πίνουν νερό...

Όταν οι γονείς μου, πήγαν για να περιποιηθούν τα ζωντανά, η Αριστέα τους ακολούθησε με την κάμερα αυθόρμητα και με μεγάλο ενθουσιασμό! Τότε βρήκα την ευκαιρία να μιλήσω στην θεία...

-Κυρία Αρετή θέλω να σας μιλήσω για την Αριστέα...

Της είπα για τη γνωριμία μας, για την συμπάθεια που είχαμε ο ένας για τον άλλον και τέλος πάντων έφτασα γρήγορα στο σημείο που είχα πάει στο σπίτι της.

-91-

Τέλος πάντων οι προθέσεις μου ήταν αγνές!

Αυτό ήθελα να το ξέρει η κυρία Αρετή!

Η κυρία Αρετή, χαμογελούσε βλέποντας με να πασχίζω να της τα πω όσο γίνεται πιο γρήγορα, χωρίς όμως να παραλείψω κάτι και κάποια στιγμή χαμογέλασε.

Ίσως να ήτανε η ιδέα μου, αλλά εκείνο το χαμόγελο δεν ήταν συγκαταβατικό, ήταν μάλλον πικρό χαμόγελο...

-Η Αριστέα, παιδί μου είναι πολύ καλό κορίτσι... Ήρθε από τον Καναδά όχι μόνο για να τη δω και να με δει αλλά για να με πάρει μαζί της στον Καναδά για να ζήσω μαζί της, μαζί με

τον αδερφό μου και τη νύφη μου, τα τελευταία χρόνια της ζωής μου, όσα δηλαδή μου απομένουν...

-Εδώ, δεν έχω κανέναν συγγενή ή καλύτερα δεν έχω κάποιον που να νοιάζεται για μένα.

-Όσο κι αν σου φανεί περίεργο παιδί μου, μου μίλησε για σένα, για τη γνωριμία σας, για όλα!

Ακόμα μου έδωσε να καταλάβω ότι εσύ δεν θέλεις να είστε μόνον καλοί φίλοι! Όμως είναι το καλύτερο και για σένα και για εκείνη να παραμείνετε δυο καλοί φίλοι!

-Δεν πρέπει να γίνετε ζευγάρι.... η γνωριμία σας πρέπει να παραμείνει...

-Μα, γιατί κυρία Αρετή; Εγώ ξέρετε είχα σκοπό...

-Σώπα τώρα Γιάννη. Τους ακούω που έρχονται! Εμείς οι δυο, θα τα ξαναπούμε..!

Με τα τελευταία λόγια της κυρίας Αρετής, άνοιξε η εξώπορτα. Μπήκε μέσα η Αριστέα και πίσω της ο πατέρας μου. Η μητέρα μου μπήκε στο σπίτι από την πίσω πόρτα έχοντας μαζί της μια αγκαλιά ζύλα για το τζάκι.

-Αριστέα, τί έγινε πώς τα περάσατε; Όλα καλά;

-Α! Θεία μου! Ήταν καταπληκτικά, έπρεπε να έρθεις κι εσύ να έβλεπες πως τρώγανε οι κατσίκες μέσα από τα χέρια μου.

-Γιάννη, έχασες! Με την Ασήμω και τη Μυρτώ, γίναμε πολύ καλές...φίλες!

-92-

Αυτός ο ενθουσιασμός της, η χαρά της, ο αυθορμητισμός της! Τί να πω! Δεν ξέρω αλλά....

Εδώ πάντως κάτι συμβαίνει!

Κάτι που πρέπει να μάθω οπωσδήποτε, άλλωστε, «εμείς οι δυο θα τα ξαναπούμε» μου είχε πει η κυρία Αρετή. Πότε θα βρούμε ευκαιρία για να μιλήσουμε μόνοι μας;

Η Επίσκεψη

Τις επόμενες μέρες, είχε ηλιοφάνεια. Τα χιόνια άρχισαν σιγά-σιγά να λιώνουν. Μαζί με τα χιόνια άρχισε να λιώνει και

ο χιονάνθρωπος. Οι δρόμοι ήτανε σε πολύ καλύτερη κατάσταση. Μπορούσα πια να μετακινήσω και το αυτοκίνητάκι μου και μάλιστα πρότεινα να πάμε μια βόλτα όλοι μαζί. Ο πατέρας μου, πρότεινε αντί για βόλτα να πηγαίναμε στο σπίτι του Μπάρμπα-Φώτη, «τους υποσχεθήκαμε τους ανθρώπους να πάμε για έναν καφέ», είπε και μάλιστα πήγε να τους τηλεφωνήσει για να τους ενημερώσει ότι θα τους επισκεφτούμε.

Συνεννοήθηκαν λοιπόν και αρχίσαμε να ετοιμαζόμαστε για την επίσκεψή μας.

-Να πάρουμε τα δωράκια μαζί μας Γιάννη, ευκαιρία να τους τα δώσουμε, είπε η Αριστεά.

Έβγαλα το αυτοκίνητο από το υπόστεγο, το πήγα στο δρόμο έξω και τους περίμενα με αναμμένη τη μηχανή. Πρώτοι ήρθαν η Αριστεά κι ο πατέρας μου κι έκατσαν στις θέσεις τους.

Η μητέρα μου βγήκε μετά στην εξώπορτα και μας είπε να περιμένουμε λίγο γιατί η κυρία Αρετή δεν ήταν έτοιμη ακόμα.

-Καλά μητέρα, με την ησυχία σας. Θα πάω τον πατέρα και την Αριστεά και θα επιστρέψω να πάρω κι εσάς, έτσι κι αλλιώς θα είναι καλό και για το αυτοκίνητο να κινηθεί. Είναι τόσες μέρες αραγμένο...

Έτσι κι έγινε! Τους κατέβασα μέχρι του μπάρμπα-Φώτη, άφησα εκεί τον πατέρα μου και την Αριστεά και αμέσως επέστρεψα για να πάρω την κυρία Αρετή και την μητέρα μου.

-93-

Όταν όμως γύρισα στο σπίτι βρήκα να με περιμένει μόνο η κυρία Αρετή.

-Η μητέρα μου πού είναι; Ρώτησα!

-Πήγε ένα ταψάκι πίτα, εδώ δίπλα μου είπε.

-Σε κάποιον κύριο Ζήση, αν κατάλαβα καλά. Πάντως είπε ότι δεν θα αργήσει...!

-Εντάξει, θα την περιμένουμε, ελάτε καθίστε μέσα στο αυτοκίνητο. Όταν μπήκε μέσα δεν έχασα στιγμή και της είπα:

-Λοιπόν, κυρία Αρετή; Θα μιλήσουμε τώρα;

-Θα μιλήσουμε παιδί μου αλλά, θα σε παρακαλέσω όχι τώρα, όχι εδώ.

-Ας επιστρέψουμε με το καλό στην πόλη.

Είχε δίκιο. Ήρθε αμέσως το επόμενο λεπτό η μητέρα μου από το σπίτι του κυρίου Ζήση κι έτσι πήγαμε κι εμείς στο σπίτι του μπάρμπα-Φώτη!

Η Αριστέα και η θεία της, μετά από τα κεράσματα και τα καφεδάκια έδωσαν τα δωράκια που είχαν φέρει στον μπάρμπα-Φώτη και στη Φιλιώ.

Μετά, ήρθε η σειρά μου.

Έδωσα κι εγώ τα δικά μου δωράκια.

Ένα κομπολόι από κεχριμπάρι μέσα σε θήκη για το μπάρμπα-Φώτη και για τη Φιλιώ μια αλυσίδα με το ζώδιο του Αιγόκερου, το ζώδιό της δηλαδή για το χέρι της. Όταν της το φόρεσα στο χέρι, συγκινήθηκε και με ευχαρίστησε δίνοντάς μου ένα φιλί.

Βλέπετε, η πρώτη αγάπη δεν ξεχνιέται. Μια χαρά τα λέει εκείνο το παλιό το τραγουδάκι...

Οι άλλοι, με πρώτη την Αριστέα χειροκρότησαν.

Ο καφές από τη μια, τα δώρα από την άλλη, η ώρα πέρασε.

Ο πατέρας μου, μου έκανε νόημα για να φύγουμε.

-Λοιπόν, όλα καλά και όλα ωραία, αλλά πρέπει να πηγαίνουμε σιγά-σιγά, είπα κοιτάζοντας την κυρία Αρετή, που συμφώνησε με μια διακριτική κίνηση του κεφαλιού της.

-94-

-Μα, γιατί δεν κάθεστε; Καθίστε λίγο ακόμα! Είπε η Φιλιώ. Να σας κεράσουμε ένα κρασάκι...!

Τελικά, με την επιμονή η Φιλιώ έπεισε την κυρία Αρετή.

Παραμείναμε τελικά όχι μόνον για ένα κρασάκι αλλά και για φαγητό. Όταν πια επιστρέψαμε στο πατρικό μου, κατά τις τρεις μετά το μεσημέρι, πήγαμε κατευθείαν όλοι και ξαπλώσαμε.

Το απόγευμα, ο ήλιος έκανε πολλές προσπάθειες να μας χαμογελάσει. Τελικά μας έδωσε την ευκαιρία να κάνουμε μια

βόλτα με το αυτοκίνητο προς τα πάνω, μέχρι το τέλος του δρόμου, μέχρι την αρχή του καρόδρομου στις παρυφές του χωριού.

-Είμαστε σαν τα...σαλιγκάρια που βγαίνουν έξω μετά από βροχή, παρατήρησε η Αριστέα.

Όμως, ήτανε λιγάκι θυμωμένη με τον εαυτό της, γιατί δεν είχε πάρει μαζί της μια εφεδρική κασέτα. Εκείνη που είχε μέσα στην κάμερα, γέμισε πολύ γρήγορα, αφού ήταν στο τέλος της.

Δικαιολογημένα όμως να είναι...θυμωμένη, γιατί, εκεί που είχαμε βρεθεί, το τοπίο παρουσίαζε μεγάλο ενδιαφέρον.

Το χιόνι, με τον αέρα πρωτομάστορα, είχε φτιάξει απίθανα σχέδια και σχήματα!

Είχε αποθέσει, το λευκό του πέπλο επάνω στα δέντρα, επάνω στους θάμνους.

Είχε απλώσει παντού τα κατάσπρα στρωσίδια του με μοναδική απλότητα!

Κάθε βαθούλωμα, κάθε εξόγκωμα της γης κι ένα σχήμα όμοιο με έργο τέχνης. Τέχνη που σίγουρα δεν θα μπορούσε εύκολα να συναγωνιστεί ο κάθε γλύπτης, ο κάθε καλλιτέχνης του είδους.

Κοιτάζοντας κάτω προς το χωριό, οι αυλακιές που άφησαν τα υνιά του γεωργού στο μικρό του χωράφι, άμοιρες στα φαινόμενα της φύσης, σκεπάστηκαν κι εκείνες από το χιόνι, που

-95-

δημιούργησε περίτεχνες πτυχές, σε διάφορες αποχρώσεις του άσπρου, έτσι όπως φωτίζονταν από το λιγοστό ήλιο, που σιγά-σιγά, γινόταν πιο αχνός, πιο ανίσχυρος όσο περνούσε η ώρα!

Πραγματικά, ένα τέτοιο θέαμα, δεν είναι εύκολο να το περιγράψει κανείς, όσο κι αν το προσπαθήσει για να αποδώσει όλη του την ομορφιά, όλο του το μεγαλείο!

Ναι! Ήταν μοναδική ευκαιρία για να φωτογραφηθούν εκείνα τα μέρη! Επιστρέψαμε στο σπίτι γοητευμένοι πάντως απ' το θέαμα.

Την επόμενη μέρα, ο καιρός ήτανε καλός, ως προς τα φαινόμενα κι έτσι αποφασίσαμε να επιστρέψουμε στην πόλη. Φορτώσαμε το αυτοκίνητο με τα πράγματά μας και φυσικά και με φαγώσιμα. Κουλουράκια, πίτες και διάφορα παρόμοια καλούδια. Ακόμα και ζυμωτό ψωμί πήραμε μαζί μας.

Η Αριστεά και η θεία της, δεν εύρισκαν λόγια να ευχαριστήσουν τους δικούς μου για τη φιλοξενία!

Ξεκινήσαμε για την πόλη. Η ώρα ήτανε περίπου δέκα το πρωί. Όσο απομακρυνόμασταν από το χωριό μου, τόσο ο καιρός καλυτέρευε.

Στο γεφυράκι έριχνε χιονόνερο. Μετά από τις στροφές, το χιονόνερο έγινε βροχή και λίγο πιο κάτω μετατράπηκε σε υγρασία που έπεφτε παντού σαν αραχνοϋφαντη βροχή!

Στο σπίτι της θείας

Στην πόλη όταν φτάσαμε έβρεχε κανονικά! Η κίνηση των αυτοκινήτων ήταν μεγάλη με τη σχετικά μικρή κίνηση των πεζών που προσπαθούσαν να προστατευθούν κάτω από τις ομπρέλες τους, αλλά και από τις νεροπαγίδες που συναντούσαν κάτω από τα πόδια τους.

Στάθμευσα το αυτοκίνητο μπροστά στην πολυκατοικία όπου έμενε η Αριστεά με τη θεία της. Τις βοήθησα μέχρι την είσοδο της πολυκατοικίας με τα πράγματα.

-96-

Με ευχαρίστησαν και μου έκαναν το «ορίστε» για το μεσημέρι. Για φαγητό!

Δέχτηκα και τους υποσχέθηκα να είμαι στις δυο το μεσημέρι στο διαμέρισμά τους.

Πήγα στο σπίτι μου, έκανα ένα μπάνιο και βάλθηκα να τακτοποιήσω λίγο τα τρόφιμα που μου έδωσε η μητέρα μου και βέβαια...τις σκέψεις μου!

Μετά από μια περίπου ώρα, ντύθηκα και ανέβηκα στο διαμέρισμα της κυρίας Ελένης.

Χτύπησα την πόρτα της διακριτικά, γιατί τέτοια ώρα ο κύριος Σταμάτης μάλλον κοιμάται.

Πραγματικά, δεν είχα πέσει έξω. Ο κύριος Σταμάτης κοιμότανε. Ζήτησα συγνώμη για την ενόχληση. Της έδωσα μαζί με τα χαιρετίσματα των γονιών μου, λίγα κουλουράκια, πίτα και έφυγα αθόρυβα.

Όταν κατέβηκα στο σπίτι μου, τηλεφώνησα στην Αριστέα.

Είχε αναλάβει να τηλεφωνήσει στους δικούς μου για να τους πει ότι φτάσαμε καλά και ήθελα να το επιβεβαιώσω!

Καλά που τηλεφώνησα όμως, γιατί μου είπε για το φαγητό που ετοίμαζε η θεία της.

Δεν ήθελα να την κακοκαρδίσω, αλλά μου είπε ότι μαγείρευε μπάμιες με το κρέας!

«Οι μπάμιες με το κρέας δεν μου αρέσουν, πώς να το κάνουμε...!»

Η Αριστέα γέλασε, «Θα ψήσω δυο μπιφτέκια για εμας. Έτσι κι αλλιώς κι εμένα δεν μου πολואρέσουν οι μπάμιες με το κρέας. Θα τα βολέψουμε, έννοια σου!»

Μετά από λίγο, ντύθηκα πήρα και την ομπρέλα μου γιατί έβρεχε έξω κανονικά και πήγα πεζή μέχρι το σπίτι τους.

Σταμάτησα σε ένα ανθοπωλείο και πήρα μια ωραία ανθοδέσμη.

Η ώρα ήταν μία και δέκα, δεν νομίζω να με παρεξηγήσουν που θα πήγαινα νωρίτερα...

-97-

Τίναξα την ομπρέλα μου, εκεί στην είσοδο της πολυκατοικίας, χτύπησα το θυροτηλέφωνο. Μου άνοιξαν και ανέβηκα στον 2^ο όροφο.

Η Αριστέα με περίμενε στην εξώπορτα.

-Καλώς τον! Βλέπω βρέχει έξω για τα καλά, έχεις βραχεί λίγο εδώ στο πλάι. Δηλαδή, να πάρω ομπρέλα κι εγώ!

-Για πού, ώρα καλή; Τη ρώτησα.

-Θα πεταχτώ να πάρω λίγο κρασί, πριν κλείσουν τα μαγαζιά.

-Δεν θα αργήσω...Πέρασε μέσα...!

«Α!, αυτή τη φορά κυρία Αρετή, θα μιλήσουμε οπωσδήποτε», είπα μέσα μου, «πού θα ξαναβρίσκαμε τέτοια ευκαιρία!»

Η κυρία Αρετή, βγήκε από την κουζίνα και με υποδέχτηκε! Με ευχαρίστησε για την ανθοδέσμη, μου έδειξε μια πολυθρόνα και τακτοποίησε τα λουλούδια σε ένα μεγάλο κρυστάλλινο βάζο και το έβαλε επάνω στο τραπέζι.

-Κάθισε Γιάννη! Κάθισε!

Αναστέναξε!

-Ξέρω ότι πρέπει να μιλήσουμε εμείς οι δυο. Αλλά όχι τώρα! Μεθαύριο, θα είναι προτιμότερο! Η Αριστέα θα πάει από το πρωί για να τακτοποιήσει κάποιες εκκρεμότητες με τα «χαρτιά» μου, οπότε μπορούμε να βρεθούμε, αν θέλεις εδώ, να πιούμε ένα καφεδάκι και να συζητήσουμε για ότι θέλεις!

-Εντάξει;

Συμφώνησα μαζί της. Έχει δίκιο!

Δεν είναι και ότι καλύτερο να μιλήσουμε βιαστικά έχοντας το νου μας μήπως γυρίσει ξαφνικά το κορίτσι! Θα ήταν κάπως «συνωμοτικό!»

Τελικά, επέστρεψε η Αριστέα με ένα μπουκάλι κρασί στο χέρι.

-Γιάννη, πήρα κόκκινο κρασί ! Με τα μπιφτέκια που ετοιμάσαμε νομίζω ότι ταιριάζει!

Καθήσαμε στο τραπέζι!

-98-

Ομολογώ ότι ...δοκίμασα και τις μπάμιες! Μόνο τις δοκίμασα όμως, δεν έφαγα! Είπαμε, δεν μου αρέσει αυτό το φαγητό! Τι να κάνω!

Μετά από το φαγητό, ήπιαμε ακόμα λίγο κρασί, καθισμένοι πια στο σαλόνι και κουβεντιάσαμε. Κατά τις τέσσερις ήπιαμε και τα καφεδάκια μας.

Αργότερα τους είπα ότι είμαι λίγο κουρασμένος και έφυγα για το σπίτι μου.

Η συνάντηση με την κυρία Αρετή

Την άλλη μέρα πήγα στο γραφείο μετά από τις έντεκα, να ρίξω μια ματιά.

Ο διευθυντής μου με καλωσόρισε εγκάρδια!

Του έδωσα τα χαιρετίσματα από τον πατέρα μου, έτσι, τυπικά.

Δεν ήθελα ακόμα να του πω ότι έμαθα για τη γνωριμία και τη φιλία τους.

Τα πράγματα, γενικά στο γραφείο πήγαιναν πολύ καλά κι αυτό με ενθουσίασε.

Του είπα ότι μπορούσα να διακόψω την άδειά μου και να επιστρέψω στη δουλειά, αλλά μου είπε ότι δεν ήταν απαραίτητο να διακόψω την άδειά μου.

Κάθισα στο γραφείο περίπου δυο ώρες κουβεντιάζοντας με το διευθυντή μου σχεδόν μόνο για θέματα δουλειάς.

Όταν έφευγα με συνόδεψε μέχρι την εξώπορτα του γραφείου, με χαιρέτησε πάλι εγκάρδια, που, παραδόξως δεν σχολιάστηκε από τους συναδέλφους μου ή τουλάχιστον έτσι κατάλαβα!

Πήγα σε ένα εστιατόριο και γευμάτισα.

Όταν πήγα στο σπίτι, ένοιωσα ξαφνικά κουρασμένος και ξάπλωσα στο κρεβάτι μου.

Σκεφτόμουν τη συνάντηση του επόμενου πρωινού με τη θεία της Αριστέας.

-99-

Άρχισε να με τρομάζει η ιδέα ότι ήθελε να με αποφύγει η Αριστέα.

Ίσως κάτι τέτοιο να ήθελε να μου πει η θεία της, ίσως για να μη πληγωθώ. Ποιος ξέρει;

Ξάπλωσα λοιπόν λίγο, με τις σκέψεις αυτές και το απόγευμα τηλεφώνησα στην Αριστέα και της ζήτησα να συναντηθούμε.

Μου αρνήθηκε ευγενικά!

«Αυπάμαι Γιάννη, αλλά έχω μπλέξει με τη σύνταξη της θείας μου, Μάλιστα σε λίγο θα πάω να συναντήσω το δικηγόρο. Να κουβεντιάσουμε λίγο γιατί αύριο θα έχω επαφή για τη συγκεκριμένη υπόθεση με το δικαστήριο. Αν θέλεις θα σου τηλεφωνήσω όταν τελειώσω και θα τα ξαναπούμε!»

Επιτέλους, μετά από λίγο μου τηλεφώνησε η κυρία Αρετή και πήγα στο σπίτι της.

Η κυρία Αρετή, με το που καθίσαμε εκεί στο σαλόνι άρχισε να μου μιλάει...για τη Φιλιώ!

«Τι όμορφο κορίτσι», «νοικοκυρά» κι ένα σωρό κοσμητικά επίθετα είπε για τη Φιλιώ, που σίγουρα δεν ήταν υπερβολικά, αλλά εγώ είχα πάει εκεί για άλλο λόγο και...

-Ο ενθουσιασμός σας παιδί μου-μου είπε στο τέλος- εννοώ βέβαια τη σχέση σου με την ανεψιά μου, όπως σου είπα και στο χωριό πρέπει να σταματήσει εδώ. Άλλωστε, σε λίγες μέρες θα φύγουμε για τον Καναδά!

-Όπως καταλαβαίνεις δεν μπορεί να είναι, η Αριστέα μαζί σου εδώ και οι γονείς της στην άλλη άκρη του κόσμου! Φαντάζομαι ούτε εσύ να θέλεις να εγκαταλείνεις την πατρίδα σου, μόνο και μόνο για να είστε μαζί.

-Είναι στη μέση βέβαια η φιλία σας, ίσως και κάποια...αισθήματα, αλλά, οι αποστάσεις είναι πάρα πολύ μεγάλες και...

-Η Αριστέα, τί σκέφτεται γι αυτό; -Πώς ξαφνικά...

-Πώς θα.... Θέλω να πω ότι εγώ και η Αριστέα...

-100-

-Άκουσε παιδί μου, ξέρω πολύ καλά την ανεψιά μου και είμαι σίγουρη πως είναι και δική της επιθυμία να παραμείνετε καλοί φίλοι. Τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο!

-Δηλαδή να μη της μιλήσω για τη σχέση μας, γιατί έχω...
είχα σκοπό να...

-Όχι, παιδί μου δεν χρειάζεται ούτε να πεις, ούτε και να
κάνεις κάτι...

Έφυγα, πριν επιστρέψει η Αριστέα. Η κυρία Αρετή μου είπε
ότι θα με δικαιολογήσει.

«Έννοια σου Γιάννη! Θα της πω ότι ήταν ανάγκη να πας
στη δουλειά σου. Μην ανησυχείς γι αυτό...»

Αναπάντητα «γιατί»

Την ευχαρίστησα και επέστρεψα στο σπίτι μου, με χίλιες
δυο σκέψεις στο μυαλό μου. Δε με χωρούσε ο τόπος που λένε.

Έφυγα, πήγα σε κάποιο μπαράκι στην άλλη άκρη της πόλης,
μακριά δηλαδή από τα μέρη όπου είχαμε πάει, έστω και για
μια φορά με την Αριστέα.

Κάθισα σε μια άκρη στο μπαρ και παρήγγειλα μια μπίρα.

Ήπια λίγη μπίρα και άναψα ένα τσιγάρο!

Θυμήθηκα το CAFÉ του εμπορικού κέντρου, που την
πρωτογνώρισα, τα Χριστούγεννα που περάσαμε μαζί στο
χωριό, τις κουβέντες με την θεία της!

Όλα!

Κάποιες φράσεις, δικές μου, δικές της, της θείας της,
τριγυρνούσαν στο μυαλό μου.

Προσπάθησα να τα βάλω όλα σε μια τάξη. Αδύνατον!

Προσπάθησα να βρω μια λύση που να μας επέτρεπε να
είμαστε μαζί.

Αδύνατον!

Προσπάθησα...! Δεν έβγαζα άκρη με τίποτα...!

Τελείωσα τη μπίρα μου (νόμισα ότι ίσως θα με βοηθούσε
το αλκοόλ, αλλά μάταια), πλήρωσα και γύρισα στο σπίτι.

-101-

Ξάπλωσα στο κρεβάτι μου, πήρε ένα περιοδικό στα χέρια
και προσπάθησα να διαβάσω, για να μη σκέφτομαι! Μπα!
Τίποτα! Άδικος κόπος!

Κάποια στιγμή, σηκώθηκα και έσβησα τα φώτα.

Πάλι τα ίδια!

Η σκέψη μου ήταν στην Αριστέα και στη σχέση μας, που, δυστυχώς, είχε «ημερομηνία λήξεως!»

Η λέξη «ενθουσιασμός» που ο ίδιος δεν πίστευα, παρουσιαζόταν μπροστά μου σαν όραμα και με όλους τους τρόπους γραφής. Τελικά παρασύρθηκα από ενθουσιασμό;

Φαίνεται πάντως, πέρα για πέρα λογικό εκείνο που η κυρία Αρετή μου είχε πει και που δεν «πέρασε» από το μυαλό μου.

Τώρα που το ξανασκέφτομαι αβασάνιστα, δεν μπορώ να δώσω απάντηση. Δεν μπορώ να βρω λύση ή πιο σωστά μάλλον δεν υπάρχει λύση...

Έπρεπε λοιπόν, για να είμαστε μαζί η Αριστέα κι εγώ, να εγκαταλείψω την πατρίδα μου, τους γονείς μου, τη δουλειά μου ή να εγκαταλείψει εκείνη τους γονείς της και τον Καναδά. Στο κάτω-κάτω εκεί γεννήθηκε, εκεί μεγάλωσε.

Καλά όλα αυτά, λογικά και προσγειωμένα, αλλά αυτό που νοιώθουμε ο ένας για τον άλλον, η συμπάθεια, ο ενθουσιασμός έστω...

Να! Νάτο πάλι εκείνο το συναίσθημα ο ενθουσιασμός που δε λέει να ξεκολλήσει από το μυαλό μου!

Στο μυαλό μου ήρθε ξαφνικά η μορφή της Φιλίως.

Ένοιωσα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά!

«Μα, τί συμβαίνει μ' εσένα κύριε Γιάννη;», είπα στον εαυτό μου...

«Άλλο ο ενθουσιασμός και η φιλία και άλλο η αγάπη...!»

Σηκώθηκα από το κρεβάτι, έριξα λίγο νερό στο πρόσωπό μου και τηλεφώνησα στους δικούς μου, στο χωριό.

Είχα απόλυτη ανάγκη να μιλήσω σε δικούς μου ανθρώπους, σε ανθρώπους της εμπιστοσύνης μου.

-102-

Οι γονείς μου ήταν εκεί. Μαζί τους ήτανε και ο κύριος Ζήσης.

-Καλησπέρα μητέρα! Τί κάνετε; Είστε καλά!

-Καλησπέρα παιδί μου! Καλά είμαστε! Πώς έτσι;

-Ναι! Είμαι μόνος στο σπίτι, δεν μπορούσα να κοιμηθώ και σας τηλεφωνώ. Έτσι, χωρίς ιδιαίτερο λόγο.

-Ακούω ομιλίες, έχετε παρέα;

-Ναι! Είναι ο κύριος Ζήσης εδώ και κουβεντιάζει με τον πατέρα σου... Κάποιο «μπλέξιμο» με την αγροτική τράπεζα, από ότι άκουσα. Μάλλον πρέπει να κατέβει στην πόλη ο κύριος Ζήσης και θέλει μαζί του να κατέβει και ο πατέρα σου.

-Α! Έτσι!

-Καλά, πες τους ότι αύριο δεν δουλεύω. Ας έρθουν και θα πάμε μαζί στην τράπεζα, ο κύριος Ζήσης είναι δικός μας άνθρωπος, θα τον βοηθήσουμε!

-Καλά παιδί μου, θα τους πω ότι θα τους περιμένεις....

-Εντάξει μητέρα! Χαιρετίσματα. Σας φιλώ!

Έπεσα πάλι στο κρεβάτι μου. Αυτή τη φορά κατάφερα να κοιμηθώ μέχρι το πρωί.

Επισκέψεις από το χωριό

Όταν κουδούνισε το τηλέφωνό μου πρωί-πρωί, το άκουσα με την πρώτη. Φαίνεται ότι είχα χορτάσει τον ύπνο μου!

-Παρακαλώ!

-Καλημέρα παιδί μου, είσαι καλά;

-Καλημέρα μητέρα, καλά είμαι...!

-Πήρα για να σου πω Γιάννη, να τους περιμένεις κατά τις εννέα, εννέα και δέκα. Μαζί τους είναι και η Φιλιά. Θέλει να ψωνίσει κάποια πράγματα με την ευκαιρία...

-Εντάξει μητέρα θα τους περιμένω...!

-Ωραία! Όταν φτάσουν με το καλό, ενημέρωσέ με!

Πλύθηκα, ντύθηκα και πήγα κατευθείαν στο πρακτορείο. Όταν έφτασα στο σταθμό, κοίταξα το ρολόι μου!

Έχουμε ακόμα ώρα! Πήγα για ένα καφέ προσέχοντας τις αφίσες από εκεί. Μετά από είκοσι περίπου λεπτά ήρθε το

λεωφορείο. Μέχρι να ξεφορτώσουνε τα πράγματά τους, τηλεφώνησα στη μητέρα μου από έναν τηλεφωνικό θάλαμο.

Πήραμε τα πράγματά τους, τα φορτώσαμε στο αυτοκινητάκι μου και τους πήγα σε ένα μικρό ξενοδοχείο όπου είχαν «κλείσει» δωμάτια.

«Το σπίτι μου είναι μικρό» έλεγα αργότερα στον πατέρα μου, «ωστόσο θα μπορούσες εσύ τουλάχιστον να μείνεις στο σπίτι!»

«Είναι και η Φιλιά παιδί μου μαζί μας!» «Είναι καλύτερα έτσι, άλλωστε μια νύχτα θα μείνουμε...»

Αφού τακτοποιήθηκαν στα δωμάτιά τους, κατέβηκαν στη σαλόνι του ξενοδοχείου όπου τους περίμενα. Οι δυο άντρες φύγανε για την αγροτική τράπεζα, ενώ εγώ με τη Φιλιά πήγαμε στην αγορά.

Της πρότεινα να πάμε στο εμπορικό κέντρο για να έχει μεγαλύτερη ευχέρεια επιλογής στα ψώνια της.

Δέχτηκε! Πήγαμε με το αυτοκίνητο μέχρι εκεί.

Το άφησα σε ένα χώρο στάθμευσης φυλασσόμενο και πήγαμε πεζή μέχρι το εμπορικό κέντρο.

Η μέρα ήταν πολύ καλή, με ήλιο.

«Ίσως είμαστε στις Αλκυονίδες ημέρες», παρατήρησε η Φιλιά! Παραγγείλαμε έναν καφέ, εκεί στο ίδιο CAFÉ που γνώρισα την Αριστέα και για μια στιγμή έφερα στο μυαλό μου τη μορφή της.

-Τι θα πάρεις Φιλιά; Εγώ θα πιω έναν καφέ ακόμα, γιατί εκείνον που παρήγγειλα στο σταθμό λεωφορείων δεν μου άρεσε και πολύ και τον παράτησα!

-Θα πιω κι εγώ καφέ Γιάννη. Φίλτρου όμως!

Παραγγείλαμε τα καφεδάκια, πλήρωσα αμέσως το γκαρσόνι.

Εκείνος με γνώρισε και μάλιστα μου χαμογέλασε!

-104-

-Λοιπόν, πως τα περνάμε εδώ στην πόλη; Η Αριστέα, η κυρία Αρετή, τί κάνουν είναι καλά;

-Καλά είναι και οι δυο τους. Η Αριστέα τρέχει αυτές τις μέρες για να τακτοποιήσει τα χαρτιά της θείας της, γιατί θα φύγουνε...

-Θα φύγουνε; Πού θα πάνε δηλαδή;

Της είπα ότι αποφάσισαν να φύγουνε για τον Καναδά!

-Με την ίδια δεν μίλησα γι αυτό. Έχω να τη δω σχεδόν από την ημέρα που γυρίσαμε από το χωριό.

-Σου είπα. Έχει «τρεχάματα» με τα χαρτιά της θείας της και...

-Μα, καλά εσείς οι δυο, δεν είστε ζευγάρι;

-Είμαστε δυο καλοί φίλοι, Φιλιώ! Από τη πρώτη στιγμή το είπαμε αυτό και στους γονείς μου και σε εσάς! Δεν πιστεύω Φιλιώ να ζήλεψες!

-Μπα, σε καλό σου...!

-Εντάξει Γιάννη, σε πιστεύω είστε φίλοι.

-Πότε θα φύγουνε; Δεν θα πάμε να τους δούμε;

Να τους χαιρετήσουμε τουλάχιστον τους ανθρώπους!

-Ναι! Βέβαια! Θα πάω μέχρι το γραφείο-δεν είναι μακριά-θα τελειώσεις κι εσύ με τα ψώνια σου και μετά θα πάμε στο σπίτι τους, να τους χαιρετίσουμε!

Ο αποχαιρετισμός και η ...πρόταση γάμου

«Θα μου ήταν πιο εύκολο να αποχαιρετήσω την κυρία Αρετή και την Αριστέα μαζί με τη Φιλιώ» σκέφτηκα. «Ναι, θα ήταν προτιμότερο με τη Φιλιώ, παρά να είμαι μόνος μου!

Όταν πήγαμε στο σπίτι τους είχε πια μεσημεριάσει και η Αριστέα είχε επιστρέψει από τις δουλειές της.

Καθίσαμε στο σαλόνι, μιλήσαμε μέσα σε ένα πολύ φιλικό κλίμα. Κάποια στιγμή, λέει η Αριστέα:

-Ε! λοιπόν, είχα δίκιο! Ο αγαπητός φίλος μου, ο Γιάννης και η φίλη μου η Φιλιώ, είναι το πιο ταιριαστό ζευγάρι που

-105-

γνώρισα ποτέ! Χάρηκα πολύ που σας γνώρισα παιδιά! Είσατε οι καλοί μου φίλοι!

-Γιάννη, χάρηκα που σε γνώρισα!...

-Είσαι καλός πολύ καλός άνθρωπος...

-Όπως σου είπε και η θεία μου θα φύγουμε για τον Καναδά....

-Όμως θέλω να κρατήσουμε τη φιλία μας κι εσύ μας χωρίζουν πολλά-πολλά μίλια...

Κοίταξα τη θεία της εκείνη τη στιγμή, που ήτανε συγκινημένη, (όλοι ήμασταν άλλωστε), αλλά πρόσεξα ότι προσπάθησε να συγκρατήσει δυο δάκρυα που πρόβαλαν στις άκρες των ματιών της...

Εκείνη τη στιγμή σηκώθηκα από τη θέση μου αγκάλιασα την Αριστέα, τη φίλησα στο μάγουλο και της είπα:

-Θα είμαστε πάντα οι καλοί σου φίλοι Αριστέα, όλοι μας!

Κοίταξα την θεία της, μετά τη Φιλιώ, μετά πάλι την Αριστέα και είπα:

-Ξέρω ότι θα είσαι στον Καναδά, δηλαδή πολύ μακριά, όμως αυτή η απόσταση θα σε εμποδίσει να έρθεις στο γάμο μου;

-Μπα! Παντρεύεσαι; Και, ποιά είναι η τυχερή;

Πήγα κοντά στη Φιλιώ, πέρασα το χέρι μου στη μέση της και είπα:

-Να, η...τυχερή! Η Φιλιώ!

Η Φιλιώ δεν πίστευε στα μάτια και στ' αυτιά της! Με κοιτούσε συνέχεια με ορθάνοιχτα μάτια! Η Αριστέα, έσπευσε όλο χαρά να τη φιλήσει και να τη συγχαρεί...!

-Τί τον κοιτάξεις βρε Φιλιώ; Φίλησέ τον!

Η Φιλιώ τότε, με αγκάλιασε και με φίλησε πολλές φορές.

Η Αριστέα την απέσπασε από την αγκαλιά μου λέγοντας:

-Κάνε ένα διάλειμμα Φιλιώ να πάρουμε κι εμείς σειρά;

Η κυρία Αρετή, ήρθε κοντά μας και περίμενε κι αυτή τη σειρά της για να μας ευχηθεί!

Όταν φεύγαμε, η Αριστέα, μας ξεπροβόδισε μέχρι κάτω την είσοδο της πολυκατοικίας. Προηγήθηκε με τη Φιλιώ. Εγώ

έσφιξα το χέρι της κυρίας Αρετής γι ακόμα μια φορά, που δεν αρκέστηκε στη χειραψία, παρά με αγκάλιασε, με φίλησε και μου ψιθύρισε συγκινημένη:

-Γιάννη, σ' ευχαριστώ. Έδωσες χαρά στην ανεψιά μου! Δεν ήθελα να φύγει στενοχωρημένη. Δεν κάνει! Δεν πρέπει! Πρέπει να είναι πάντα χαρούμενη...!

Κάτω, στην είσοδο της πολυκατοικίας, η Αριστέα, μας είπε πως θα μας έγραφε γράμμα όταν με το καλό έφτανε στον Καναδά και βέβαια θα περιμένει με χαρά την πρόσκληση.

Μπήκαμε στο αυτοκίνητο! Η Φιλιώ, γύρισε και με κοίταζε!

Την είχα ξαφνιασει...!

-Πρέπει να παραδεχτείς Φιλιώ ότι σε ξάφνιασα ευχάριστα! Την Κυριακή πρώτα ο Θεός θα έρθω με τους γονείς μου, για να σε ζητήσω επίσημα από το θείο σου. Τί λες έχω ελπίδες να μου πεις...το «ναι»;

-Δεν ξέρω ακόμα...

-Θα σου πω την...Κυριακή!

-Εντάξει! Κατάλαβα με πειράζεις! Θέλεις να πάμε τώρα στο σπίτι μου; Πρέπει να τηλεφωνήσουμε στη μητέρα μου και στο θείο σου να τους πούμε τα νέα και μετά θα πάμε να συναντήσουμε τον πατέρα μου. Θα μας περιμένει και η ώρα περνάει...!

Πήγαμε στο σπίτι μου, για να τηλεφωνήσω στη μητέρα μου, να της πω τα νέα. Η Φιλιώ όμως, είχε μια ωραία ιδέα. Μου είπε να τηλεφωνήσει εκείνη στη μητέρα μου κι εγώ στο θείο της....

-Θα τηλεφωνήσω πρώτα εγώ στη μητέρα σου. Θα ακούσεις πως θα το χειριστώ και μετά θα κάνεις κι εσύ το ίδιο στο θείο μου. Μου άρεσε η ιδέα της Φιλιώς ! Παίρνει λοιπόν τη μητέρα μου και της λέει:

-...Κυρία Δέσποινα, έχω να σας ανακοινώσω κάτι.

-107-

-Την ερχόμενη Κυριακή θα έρθει στο σπίτι μου ένας νέος, για να ζητήσει το χέρι μου από το θείο μου. Ο Γιάννης και ο

κύριος Σταύρος το ξέρουν, τους έχω μιλήσει γι αυτό, θέλω να έρθετε κι εσείς ...!

-Μετά χαράς Φιλιώ, θα έρθω κι εγώ! Θα έρθουμε!...

Μετά τηλεφώνησα, στο θείο της Φιλιώς και του είπα, με τη σειρά μου:

-Την Κυριακή θα έρθει ένας νέος στο σπίτι σας για να ζητήσει τη Φιλιώ! Η Φιλιώ θέλει να είμαστε κι εμείς στο σπίτι σας. Δηλαδή εγώ και οι γονείς μου. Η μητέρα μου το ξέρει ήδη. Σε λίγο θα ενημερώσω και τον πατέρα μου!

-Καλά Γιάννη, καλά! Σ' ευχαριστώ! Θα σας περιμένουμε!

Χάρηκε ο μπάρμπα-Φώτης, με τα νέα!

Στον πατέρα μου συμφωνήσαμε με τη Φιλιώ, να πούμε ακριβώς όπως έχουν τα πράγματα κι έτσι ξεκινήσαμε για το γραφείο...

Στο γραφείο με τη Φιλιώ

Όταν φτάσαμε στο γραφείο χτύπησα την πόρτα, είχα βέβαια το κλειδί μαζί μου, αλλά δεν ήθελα να το χρησιμοποιήσω.

Μου άνοιξε κάποιος συνάδερφος μου. Ο πατέρας μου ήταν εκεί. Είχε καθίσει στο δικό μου γραφείο. Ο διευθυντής έλλειπε. «Πετάχτηκε σε κάποια δουλειά ο κύριος διευθυντής, κύριε προϊστάμενε» με πληροφόρησε ένας συνάδερφος, μας είπε ότι δεν θα αργήσει!

Η Φιλιώ κι ο πατέρας μου, χαμογέλασαν για το «κύριε προϊστάμενε» του συναδέρφου...

-Θα χαρεί πολύ ο Βασίλης που θα με δει, έτσι, ξαφνικά μπροστά του, είπε ο πατέρας μου.

-Να σας προσφέρουμε κάτι, ρώτησε ευγενικά, ο ίδιος συνάδερφος που μας πληροφόρησε για την απουσία του διευθυντή.

Αρνηθήκαμε το ίδιο ευγενικά κι εμείς.

-Αλήθεια, Γιάννη τί κάνει η Αριστέα, η θεία της...;

-Καλά είναι. Πήγαμε με τη Φιλιώ στο σπίτι τους και τις αποχαιρετήσαμε! Σήμερα-αύριο θα φύγουν για Καναδά!

-Α! Μάλιστα! Ας έχουν καλό ταξίδι...!

-Ο κύριος Ζήσης πατέρα πού είναι;

-Ο κύριος Ζήσης πήγε, πρωί-πρωί για να συναντήσει κάποιον συγγενή του και μετά θα έφευγε για το χωριό.

-Η πόλη δεν τον κρατάει πάνω από 24 ώρες!

-Πατέρα, να σου πούμε τα ευχάριστα νέα! Την Κυριακή που μας έρχεται, η μητέρα, εσύ κι εγώ θα πάμε στο σπίτι του μπάρμπα-Φώτη για να ζητήσουμε το χέρι της Φιλιώς!

Μόνο που δεν πήδηξε από τη χαρά του ο πατέρας μου, μας αγκάλιασε και τους δυο και μας φίλησε.

-Το ξέρει η μητέρα σου; Ο μπάρμπα-Φώτης το ξέρει;

Του εξηγήσαμε, τί ακριβώς τους είπαμε.

-Εντάξει παιδιά! Εγώ θα κάνω τον ανήξερο! Θα τους κάνουμε μια πολύ ωραία έκπληξη!

Σε λίγο μπήκε στο γραφείο ο διευθυντής.

Με το που είδε τον πατέρα μου, έσπευσε να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει. Εμένα και τη Φιλιώ αμφιβάλλω αν μας πρόσεξε. Τουλάχιστον για τα δυο πρώτα λεπτά.

-Κύριε διευθυντά, από εδώ να σας γνωρίσω τη Φιλιώ είπα, έτσι για τον αποσπάσω από την αγκαλιά του πατέρα μου...

-Χαίρω πολύ!

-Ελάτε, ελάτε στο γραφείο μου!

-Ελάτε, καθίστε!

-Πόσα χρόνια είχα να σε δω βρε Σταύρο!

-Να παραγγείλω καφεδάκια ή να πάμε να πιούμε ένα ουζάκι, παρέα όπως είμαστε και να τα πούμε; Εάν θέλετε θα πάμε έπειτα στο σπίτι μου για φαγητό!

-Ένα ουζάκι θα το πιούμε, είπε ο πατέρας μου. Αλλά εδώ στο γραφείο γιατί θέλω να μιλήσουμε...

-Εμείς πατέρα λέμε να πάμε μια βόλτα και...

-Να πάτε, παιδιά μου, να πάτε!

-Ξέρεις Βασίλη την Κυριακή που μας έρχεται, θα δώσουνε «λόγο» τα παιδιά και...

-Μπράβο, μπράβο! Να ζήσετε!

-Ευχαριστούμε πολύ!

-Γιάννη, να μη το ξεχάσω, με την ευκαιρία να πάρεις ένα ρεπό τη Δευτέρα, άλλωστε στο χρωστάω...

-Σας ευχαριστώ κύριε διευθυντά!

Ποιός είναι ο γαμπρός;

Την Παρασκευή, αργά το απόγευμα ξεκίνησα για το χωριό.

Έφερα στο μυαλό μου τα λόγια της Φιλιώς: «Δεν είπα ούτε το όνομα του...γαμπρού στο θείο μου, από όσο ξέρω κι ο πατέρας σου το κράτησε μυστικό από τη μητέρα σου». Έτσι, το χαμόγελο που είχε σχηματιστεί στα χείλη μου, ήταν δικαιολογημένο.

Έτσι χαμογελαστός έφτασα στο χωριό!

Η μητέρα μου, είχε υπολογίσει την ώρα και με περίμενε έξω.

Στην αυλόπορτα!

Αφού τακτοποίησα το αυτοκίνητο, κατέβασα μια βαλίτσα και πηγαίνοντας προς την εξώπορτα του πατρικού μου, η μητέρα μου, σχεδόν ψιθυρίζοντας μου είπε:

-Γιάννη, είναι η Φιλιώ εδώ!

-Ε! και λοιπόν!

-Ε! πώς!!!

Η εξώπορτα άνοιξε. Στο κατώφλι της στεκόταν η Φιλιώ!

Κοίταξα τη μητέρα μου, μετά τη Φιλιώ και αφήνοντας κάτω τη βαλίτσα μου, της έδωσα το χέρι μου λέγοντας:

-Φιλιώ μου, άντε με το καλό!

-Μπήκαμε μέσα στο σπίτι, μετέφερα τη βαλίτσα στο δωμάτιό μου και...

-Λοιπόν, τί μου κάνετε;

-Ο μπάρμπα-Φώτης είναι καλά;

Ο πατέρας μου, άφησε τις γυναίκες να απαντήσουν. Εκείνος, σκάλισε λίγο το τζάκι και απευθυνόμενος στη μητέρα μου της είπε να ετοιμάσει σιγά-σιγά το τραπέζι για φαγητό.

-Εγώ λέω να πηγαίνω τώρα! είπε η Φιλιώ!

-Μα, γιατί; Κάθισε! Κάθισε να φάμε παρέα....

-Όχι, ευχαριστώ. Θα με περιμένει ο θεός μου...

-Αν είναι για το μπάρμπα-Φώτη, είπα εγώ, θα πάω να το φέρω! Πατέρα τηλεφώνησέ του!

-Φεύγω!

-Πάω να τον φέρω!

Σε λίγο είχα επιστρέψει στο σπίτι με το μπάρμπα-Φώτη. Μπήκε στο σπίτι και κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Όταν μπήκα κι εγώ μέσα στο σπίτι, με φώναζε κοντά του.

-Έλα βρε παιδί μου... για πες μου τώρα...

-Ότι θέλεις μπάρμπα-Φώτη!

-Ναι! Ότι θέλω.... Τόσες φορές σε ρώτησα αλλά εσύ...

-Πέντε φορές ρώτησες μπάρμπα-Φώτη! Πέντε!!!

-Εντάξει πέντε φορές ρώτησα αλλά δεν πήρα ούτε μια απάντηση...!

-Μα, σου είπα μπάρμπα-Φώτη. Πρόκειται για καλό παιδί και...

-Εντάξει, εντάξει...

-Αυτό μου το είπες, αλλά μόνον αυτό! Δε μου είπες ούτε το όνομά του...

-Δε μου λες Σταύρο, εσύ τον ξέρεις το νεαρό, το γαμπρό ντε!

-Φυσικά! Κάτω στην πόλη ήμασταν...μαζί!

-Α! Θα με σκάσετε πατέρας και γιος...

-Ποιός είναι τέλος πάντων αυτός ο γαμπρός; Ούτε το όνομά του δεν ξέρουμε...!

-Γιάννη το λένε θείε, είπε η Φιλιώ. Την Κυριακή θα έρθει με τους γονείς του να ζητήσουν το χέρι μου.

-Αυτό δεν ήθελες...;

-Καλά, παιδί μου, καλά...!

-Μια κουβέντα είπα....!

-Ελάτε, ελάτε τώρα να καθίσουμε να πιούμε ένα κρασάκι, είπε η μητέρα μου και πήγε στην κουζίνα, ενώ η Φιλιώ ανέλαβε να στρώσει το τραπεζομάντιλο και να βάλει τα μαχαιροπήρουνα.

-Το καλό τραπεζομάντιλο Φιλιώ, χαρές έχουμε είπε η μητέρα μου, είναι στο πρώτο συρτάρι....

Όταν καθίσαμε όλοι στο τραπέζι ο μπάρμπα-Φώτης άρχισε να...μουρμουρίζει. Να μιλάει...μόνος του! «Καλά, το κορίτσι μου έχει προίκα και καλή προίκα, έχει και το σπιτάκι των γονιών της», «έχει και τα χωράφια της ...», «έχει και.....»

-Μπάρμπα-Φώτη, και ο γαμπρός έχει απ' όλα! Μη σκας! Ξέρω εγώ τί σου λέω!

-Άντε στην υγείά σας, και με το καλό!

Επάνω λοιπόν στο τραπέζι η μητέρα μου, ρώτησε τη Φιλιώ:

-Φιλιώ, θέλεις να έρθω να σε βοηθήσω την Κυριακή;

-Μα, δεν χρειάζεται, είπε η Φιλιώ, άλλωστε δεν έχω να ετοιμάσω κάτι. Κεράσματα και τέτοια πήραμε με το Γιάννη κάτω από την πόλη, κρασάκι έχουμε, το σπίτι μας είναι καθαρό... Όλα είναι εντάξει...!

-Αύριο όμως, θέλω να έρθετε όλοι από το πρωί!

Η ιδέα του πατέρα μου

Το Σάββατο το πρωί πήγαμε όλοι στο σπίτι του μπάρμπα-Φώτη.

Περάσαμε πολύ ωραία μέσα σε ένα κλίμα οικογενειακό. Η Φιλιώ ήταν υπέροχη, χαρούμενη, ευγενική όπως πάντοτε άλλωστε. Όλοι ήμασταν χαρούμενοι και κεφάτοι.

Το μεσημέρι, μετά από το φαγητό, ο πατέρας μου επέμενε να επιστρέψουμε στο σπίτι μας.

-Θέλω να μιλήσουμε Γιάννη, για τη δουλειά σου. Το θέμα αφορά τους τρεις μας γι αυτό επέμενα να φύγουμε νωρίς.

Φτάσαμε στο σπίτι, μπήκαμε μέσα και καθίσαμε, οι γονείς μου κι εγώ στο τραπέζι.

-Λοιπόν, Γιάννη.... Μίλησα με το φίλο μου για πολλά και διάφορα. Μου είπε για τα προβλήματα που αντιμετωπίζετε στο γραφείο, μου είπε για τις ιδέες που είχες και τέλος πάντων όλα εκείνα τα προβλήματα που παρουσιάστηκαν.

Εγώ από την πλευρά μου προσπάθησα να τον παρηγορήσω και κουβέντα στην κουβέντα, όταν μου είπε ότι πέρα και πάνω από όλα το οικονομικό πρόβλημα είναι σε επικίνδυνο σημείο, είχα μια ιδέα. Μια ιδέα που αιωρείται μέσα στο μυαλό μου και που θέλω να την συζητήσουμε οι τρεις μας πρώτα.

-Τα οικονομικά μας σήμερα είναι σε πολύ καλή κατάσταση, εκτός από τα στρέμματα γης που δουλεύουμε και που μας αποφέρουν αρκετά χρήματα, έχουμε και μετρητά στη τράπεζα.

-Αυτά βέβαια είναι γνωστά και στη μητέρα σου και σ' εμένα Γιάννη. Σκέφτηκα λοιπόν να επενδύσουμε ένα μέρος των χρημάτων μας στην επιχείρηση του φίλου μου του Βασίλη.

Θα βάλουμε κάτω τα θετικά και τα αρνητικά αυτής της επένδυσης και ανάλογα θα πράζουμε.

-Τί λέτε;

-Καλή η ιδέα σου Σταύρο, είπε η μητέρα μου, αλλά νομίζω ότι αυτό πρέπει να το κουβεντιάσετε με το Γιάννη, που είναι μέσα στα πράγματα. Εγώ πάντως δεν θα είχα καμία αντίρρηση με αυτήν την επένδυση!

-Κι εγώ συμφωνώ πατέρα! Θα πρέπει όμως να το σκεφτούμε λίγο και θα ξαναμιλήσουμε. Προς το παρόν καλά έκανες και μας είπες τη σκέψη σου. Θα το σκεφθώ κι εγώ και θα ξαναμιλήσουμε.

Ο προϊστάμενός μου, ο κύριος Στεργίου που συνταξιοδοτήθηκε, είναι πολύ καλός άνθρωπος και μου έχει δείξει εμπιστοσύνη.

Κουβεντιάσαμε πολύ μαζί γύρω από τα προβλήματα του γραφείου και θέλω να του μιλήσω.

-Μεθαύριο που θα επιστρέψω στη δουλειά, θα μελετήσω κάποια χαρτιά στο γραφείο, θα συναντηθώ με τον κύριο Στεργίου, τον πρώην προϊστάμενο και θα μιλήσουμε. Θα έλεγα μάλιστα, αν μπορείς να έρθεις κι εσύ μαζί μου πατέρα, να σου τον γνωρίζω και να κουβεντιάσουμε γι αυτό το θέμα.

Βλέπετε, πονάει ακόμα την επιχείρηση και θέλει το καλύτερο γι αυτήν.

-Αφού είναι άνθρωπος εμπιστοσύνης παιδί μου, εντάξει. Κάνε μια κουβέντα πρώτα εσύ και μετά βλέπουμε...

-Ο κύριος Στεργίου πατέρα, πρότεινε στο διευθυντή μου να γίνω προϊστάμενος. Σας λέω είναι πολύ καλός άνθρωπος και πολύ διορατικός. Θα μιλήσω μαζί του και θα σας ενημερώσω! Έμεινε λοιπόν εκεί η συζήτηση.

Πάντως η ιδέα του πατέρα μου, μου άρεσε κατ' αρχήν, αλλά ήθελα κι εγώ να το σκεφτώ με ηρεμία.

Το κουστούμι και ο...γαμπρός

Κυριακή πρωί. Μετά από την εκκλησία, επιστρέψαμε στο σπίτι, όπου, άρχισαν οι ετοιμασίες.

Υπήρχε μια σιωπηλή «αναστάτωση» στο πατρικό μου...

Ο πατέρας μου, που ήταν ήδη ντυμένος, πήγαινε και ερχόταν στην αυλή, προσπαθώντας να φτιάξει μια καλή ανθοδέσμη, πράγμα λίγο δύσκολο λόγω χειμώνα, ενώ είχε και το νου του, να μη λερώσει το καλό του το κουστούμι!

Η μητέρα μου, προβάριζε το ένα φόρεμα μετά το άλλο, μέχρι να καταλήξει σε κάποιο που νόμιζε ότι ταιριάζει καλύτερα στην περίπτωση...!

Εγώ, παιδευόμουν για ώρα να βρω μια γραβάτα που να «δένει» με το καλό μου το κουστούμι.

Μετά από λίγο, άρχισα να απορρίπτω μία-μία τις γραβάτες που διέθετα και αποφάσισα τελικά να φορέσω εκείνη που μου είχαν προτείνει από το κατάστημα, όταν αγόραζα το κουστούμι. Βέβαια, τώρα είχα να κάνω με άλλον μπελά!

Έπρεπε να κάνω έναν όμορφο κόμπο!

Ο πρώτος ήτανε λίγο χοντρός, ο δεύτερος πάλι, ήτανε κάπως λεπτός, ο τρίτος, που τελικά, μάλλον ήτανε και ο πιο πετυχημένος, όταν φόρεσα το παντελόνι και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη, διαπίστωσα ότι η γραβάτα με τον πετυχημένο πια κόμπο, μου ερχότανε λίγο κοντή!

Τελικά επιστράτευσα τον πατέρα μου, που στο μεταξύ είχε καταφέρει να φέρει σε πέρας το «δύσκολο» έργο του, αφού η ανθοδέσμη που είχε ετοιμάσει ήτανε πάρα πολύ ωραία και πολύ πλούσια κι έτσι, μου τακτοποίησε τη γραβάτα όπως έπρεπε!

Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη! Χαμογέλασα ευχαριστημένος! Φόρεσα και τα καινούρια μου παπούτσια και στάθηκα πάλι μπροστά στον καθρέφτη. Θυμήθηκα τότε, που είχα σταθεί σ' εκείνη τη βιτρίνα κάτω στην πόλη και χάζενα, εκείνο το κοστούμι.

Θυμήθηκα τα ίδια μου τα λόγια: «...Γαμπρός έεε;» «Ναι! Γαμπρός! Γιατί όχι;»!

Ο πατέρας μου, ήρθε στο δωμάτιό μου.

Στάθηκε στην πόρτα του δωματίου μου, έκανε ένα βήμα πίσω και είπε:

-Για να σε δε εσένα! Για να σε καμαρώσω...!

Με κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω, μια-δυο φορές και όταν τα μάτια του, σταμάτησαν το σεργιάνι τους επάνω μου, γύρισε και φώναξε προς το μέρος της μητέρας μου:

-Δέσποινα ο Γιάννης είναι έτοιμος!

-Εσύ, τί κάνεις, τελείωσες ή ακόμα;

Βγήκε τότε η μητέρα μου από το δωμάτιο και στάθηκε στην πόρτα.

Πήρε μια πόζα, λες και θα έβγαине φωτογραφία εβδομαδιαία, ανοιγόκλεισε δυο-τρεις φορές τα μάτια της και είπε:

-Ορίστε! Έτοιμη κι εγώ! Πώς με βρίσκετε;

-Μητέρα, είσαι πολύ κομψή!

-115-

-Κι ο πατέρας όμως, είναι...άψογος!

-Να πηγαίνουμε όμως τώρα, θα μας περιμένουν...!

Φύγαμε από το σπίτι και λίγο αργότερα χτυπούσαμε το κουδούνι της εξώπορτας της ...νύφης!

Μας άνοιξε χαμογελώντας η Φιλιώ. Ακριβώς πίσω της στεκόταν ο μπάρμπα-Φώτης ντυμένος με ένα σκουρόχρωμο κουστούμι στηριζόμενος πάντα στο ξύλινο μαστούνι του.

Η Φιλιώ, ήτανε πανέμορφη! Ντυμένη με ένα ανοιχτόχρωμο φόρεμα, που ταίριαζε «γάντι» στο σώμα της και που τόνιζε με διακριτικό τρόπο τη θηλυκότητά της!

Στους λοβούς των αυτιών της, άστραφταν δυο μικρά σκουλαρίκια, πλαισιωμένα από τα πλούσια καλοχτενισμένα της μαλλιά! Οι ελαφρές σκιές στα βλέφαρά της, έκαναν ωραία αντίθεση με το άσπρο των ματιών της! Στα χείλη της «φορούσε» ένα απαλό κραγιόν, που «έδενε» με το περιποιημένο πρόσωπό της. Στο χέρι της φορούσε μια αλυσίδα με το ζώδιο της, (εκείνο που της είχα χαρίσει πρόσφατα), στον κάτωσπρο λαιμό της, κρεμόταν ένας μικρός σταυρός!

Της πρόσφερα την ανθοδέσμη και μπήκαμε στο σπίτι. Καθίσαμε στο σαλόνι. Η Φιλιώ έβαλε με προσεκτικές κινήσεις τα λουλούδια σε δυο βάζα και κάθισε κι εκείνη σε μια πολυθρόνα, δίπλα στο θείο της. Ο πατέρας μου, χαμογελούσε συνέχεια όπως άλλωστε η Φιλιώ κι εγώ. Ο μπάρμπα-Φώτης και η μητέρα μου, έκαναν, φιλότιμες προσπάθειες, για να είναι, τουλάχιστον ευχάριστοι...

Κοίταξα κάποια στιγμή τη Φιλιώ και της είπα:

-Σήμερα Φιλιώ λάμπεις ολόκληρη. Είσαι μια κούκλα! Σε καμαρώνουμε και σε χαιρόμαστε όλοι! Ο θεός σου φαντάζομαι περισσότερο από όλους μας!

-Ευχαριστώ πολύ Γιάννη, είπε η Φιλιώ με ένα λαμπερό χαμόγελο, σας ευχαριστώ πολύ όλους!

-Φιλιώ, τί ώρα θα έρθει ο γαμπρός; Ρώτησε ο μπάρμπα-Φώτης.

-116-

Η Φιλιώ, έμεινε για λίγα δευτερόλεπτα αμίλητη. Δεν ήξερε τί να πει. Ο πατέρας μου τότε, γέλασε και είπε στον μπάρμπα-Φώτη, βγάζοντας έτσι τη Φιλιώ από την...περίεργη θέση που βρέθηκε για λίγο:

-Μην είσαι ανυπόμονος μπάρμπα-Φώτη, όπου να είναι θα φανερωθεί και ο γαμπρός! Και αμέσως σηκώνεται, πλησιάζει το βάζο με τα λουλούδια και κόβει ένα μικρό άσπρο ανθάκι. Μετά ήρθε κοντά μου, μου έκανε νόημα να σηκωθώ όρθιος και στερέωσε το ανθάκι στην μπουτονιέρα μου. Σήκωσε και τη Φιλιώ από τη θέση της, την έβαλε να σταθεί δίπλα μου και είπε:

-Λοιπόν, κύριε ανυπόμονε, ορίστε η νύφη, ορίστε κι ο γαμπρός!

Πριν προλάβουν να συνέλθουν από την έκπληξη, (αν και η μητέρα μου κάτι πρέπει να είχε υποψιαστεί), είπα στο μπάρμπα-Φώτη:

-Έχω την τιμή να ζητήσω το χέρι της ανεψιάς σας!

Ο μπάρμπα-Φώτης, σηκώθηκε από την πολυθρόνα, στηρίχτηκε στο μπαστούνι του και μου είπε, με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση:

-Μετά χαράς παιδί μου, να έχετε την ευχή μου και σκούπισε τα δάκρυά του!

Έβγαλα τότε από τη τσέπη μου ένα κουτάκι το άνοιξα, πήρα από μέσα ένα δαχτυλίδι με διαμάντι και το πέρασα στο δάχτυλο της Φιλιάς.

Με αγκάλιασε, και με φίλησε!

Ο μπάρμπα-Φώτης, χωρίς να κρύβει τη συγκίνηση αλλά και τη χαρά του, έβγαλε ένα χρυσό δαχτυλίδι από το δάχτυλό του και το πέρασε στο δικό μου και με φίλησε.

Φίλησε και τη Φιλιώ και είπε:

-Να ζήσετε παιδιά μου, να είσαστε πάντα ευτυχισμένοι!
Μου δώσατε μεγάλη χαρά σήμερα...

-Να είστε καλά!

-117-

Έβγαλε από τη τσέπη του ένα άσπρο μαντήλι, σκούπισε τα δάκρυνά του και παραμέρισε για να μας ευχηθούν και οι γονείς μου!

-Πρέπει να το γιορτάσουμε, είπε ο μπάρμπα-Φώτης, άντε Φιλιώ κέρασέ μας κάτι!

-Βάλε και λίγη μουσική! Δυνατά! Χαρά έχουμε σήμερα!

Η Φιλιώ, πρώτα έβαλε μουσική και μετά πήγε να ετοιμάσει τα κεράσματα.

Οι...κουμπάροι

Η μητέρα μου, έκατσε στο μπράτσο της πολυθρόνας που καθότανε ο μπάρμπα-Φώτης, τον αγκάλιασε με το ένα χέρι και του είπε:

-Μπάρμπα-Φώτη, τί λες θα χορέψουμε;

-Δέσποινα, χόρεψε με το Σταύρο κι ο Γιάννης με τη Φιλιώ για να σας καμαρώσω και μετά κάτι θα γίνει! Γιατί, σα να μη με πονάνε τα πόδια μου σήμερα...!

Γελάσαμε όλοι με αυτή τη σκηνή.

Ο πατέρας μου πήγε κοντά τους και σήκωσε τη μητέρα μου για να χορέψουν.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας...

-Άντε ντε! Ανοίξτε να δούμε ποιος είναι, είπε ο μπάρμπα-Φώτης.

-Ανοίγω εγώ, είπε ο πατέρας μου και πήγε προς την εξώπορτα.

-Καλώς τους! Είπε ο πατέρας μου και παραμέρισε για να περάσει μέσα ο...κύριος διευθυντής και η γυναίκα του!

Ομολογώ ότι τέτοια έκπληξη δεν την περίμενα!

-Γεια σας! Αργήσαμε Σταύρο;

-Περάστε, περάστε, μόλις «δώσανε λόγο» τα παιδιά!

Μπήκε στο σαλόνι ο κύριος διευθυντής, μετά η γυναίκα του κρατώντας ένα κουτί με μπομπονιέρες!!

-118-

Ε! Αυτό κι αν ήταν έκπληξη! Ακόμα και για τον πατέρα μου, ήταν έκπληξη αν και νόμισα ότι «κάτι ήξερε!»

Έγιναν οι γνωριμίες και ο κύριος διευθυντής ανέλαβε να μας εξηγήσει:

-Αγαπητοί μου Γιάννη και Φιλιά, κυρίες και κύριοι! Σας ετοιμάσαμε αυτήν την έκπληξη με την Άννα, τη γυναίκα μου! Μόλις εχθές το μεσημέρι πήραμε τις μπομπονιέρες και τις βέρες. Βέβαια δυσκολευτήκαμε λίγο με τις βέρες, όχι βέβαια για το μέγεθος αλλά για το σχέδιο. Πιστεύω να τις βρείτε του γούστου σας!

-Αυτά είναι τα δώρα μας, με την αγάπη μας και τις ευχές μας! Εάν θέλετε να μας κάνετε την τιμή, θα σας αλλάξουμε εμείς τις βέρες! Φυσικά δεν είχε αντίρρηση κανείς! Ο μπάρμπα-Φώτης μάλιστα, πήγε στο εικονοστάσι, πήρε την εικόνα της Παναγίας, την ακούμπησε στο τραπέζι του σαλονιού και είπε:

-Κυρία Άννα, κύριε Βασίλη, τώρα, είναι όλα έτοιμα...

Έγιναν και τα αρραβωνιάσματα! Μας ευχήθηκαν και μας χειροκρότησαν, όταν στο τέλος σφραγίσαμε με τη Φιλιά τον αρραβώνα μας με ένα φιλί!

Στη συνέχεια το λόγο είχε η μουσική και ο χορός. Χορός που κράτησε για πολύ ώρα, μέχρι την ώρα που αποφασίστηκε ότι έπρεπε να πιούμε και βέβαια να φάμε κάτι...

Η μητέρα μου με τη Φιλιά έστρωσαν το τραπέζι στη μέση του σαλονιού και σε λίγο γέμισε από ποτά και φαγητά μέχρι γλυκά και φρούτα!

Το κέφι «φούντωνε» για τα καλά, όσο περνούσε η ώρα. Ο μπάρμπα-Φώτης σηκώθηκε αρκετές φορές να χορέψει, χωρίς όμως το μπαστούνι του. Είπαμε σήμερα είναι μέρα χαράς,

μέρα γιορτής. Άλλωστε ο ίδιος έλεγε και ξανάλεγε: «Σα να μη με πονάνε σήμερα τα πόδια μου! Σα να μη με πονάνε!»

Ο χορός, το γλέντι, η χαρά, καλά κρατούσαν!

Εκείνος που δεν κρατιότανε ήταν ο χρόνος!

-119-

Περασμένες δώδεκα!

-Να καλέσουμε ένα ταξί;

-Κάπου εδώ έχω το τηλέφωνό τους, είπε η κυρία Άννα ανοίγοντας ένα μικρό αλλά πολύ κομψό μαύρο τσαντάκι...

-Α! Όχι κουμπάρα, είπε η μητέρα μου, απόψε θα κοιμηθείτε εδώ στο σπίτι μας κι αύριο...βλέπουμε!

Βέβαια, τα πράγματα έτσι πως εξελίχθηκαν δεν ήταν τόσο απλά. Την επομένη το πρωί, έπρεπε ο κύριος διευθυντής να ανοίξει το γραφείο.

Το αργότερο στις οκτώ έπρεπε να ήταν εκεί! Οι δουλειές δεν περιμένουν...!

Υποσχέθηκα στον διευθυντή μου και στη γυναίκα του, (στους κουμπάρους μας δηλαδή), ότι θα τους πήγαινα με το αυτοκίνητό μου, κάτω στην πόλη κι έτσι διανυκτέρευσαν στο πατρικό μου.

Πρωί-πρωί την άλλη μέρα, τους κατέβασα με το αυτοκίνητό μου στην πόλη κι εγώ επέστρεψα στο χωριό.

Φυσικά, όταν επέστρεψα στο χωριό, πήγα κατευθείαν για ύπνο, στο κάτω-κάτω ο διευθυντής, μου έδωσε ρεπό! Θα πέσω πάλι για ύπνο...!

Ο δικηγόρος

Την Τρίτη πήγα κανονικά στο γραφείο. Έδωσα μπομπονιέρες στους συναδέλφους μου, μου έδωσαν κι εκείνοι τις ευχές τους και στρώθηκα στη δουλειά.

Χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος λόγος, είχα μεγάλη όρεξη για δουλειά. Ίσως γιατί τώρα, ένιωθα πιο υπεύθυνος, πάντως η κουμπαριά με το διευθυντή μου και τη γυναίκα του ήταν ωραία έκπληξη!

Από εκείνη την Τρίτη και για όλη τη βδομάδα η δουλειά πήγαινε θαυμάσια! Ίσως να ήταν συγκυρία...Ίσως!

Το μεσημέρι της Παρασκευής μου τηλεφώνησε κάποιος κύριος Ανδρέου. Είναι δικηγόρος της κυρίας Αρετής, μου εξήγη-

-120-

σε, «θα μου τηλεφωνήσει στις εννέα το βράδυ στο γραφείο μου και θέλει να μιλήσει και μαζί σας!» Μου έδωσε τη διεύθυνσή του και εννέα παρά δέκα χτυπούσα το κουδούνι του γραφείου του. Μου άνοιξε ο ίδιος. Μετά από λίγο χτύπησε το τηλέφωνό του. Ήταν η κυρία Αρετή, αντάλλαξαν δυο-τρεις κουβέντες και μετά μου έδωσε το ακουστικό.

Μιλήσαμε πολύ λίγο.

Μου έδωσε τα χαιρετίσματα από την Αριστέα, με ρώτησε για τους δικούς μου, εγώ της είπα για τα αρραβωνιάσματα και με παρακάλεσε να κουβεντιάσω με το δικηγόρο της!

Κλείσαμε το τηλέφωνο και ο κύριος Ανδρέου, που είχε αναλάβει την ενοικίαση ή και την πώληση του διαμερίσματος της κυρίας Αρετής, μου εξήγησε, στη συνέχεια ότι η πελάτισσά του επιθυμούσε να ενημερωθώ πρώτα εγώ, αν δηλαδή ενδιαφερόμουν εγώ για αγορά διαμερίσματος ή κάποιος γνωστός μου, πριν αναθέσει την πώληση σε κάποιο μεσιτικό γραφείο.

Ανταλλάξαμε τηλέφωνα και έφυγα από το γραφείο του.

Είχα την αίσθηση ότι «κάτι» συμβαίνει...

Εκείνο το τηλεφώνημα που ήτανε ιδιαίτερα σύντομο και τυπικό, δεν μου άρεσε. Ακόμα και η πώληση του διαμερίσματος της κυρίας Αρετής, που ήθελε λέει «να ενημερωθώ πρώτα εγώ»....

Τέλος πάντων! «Έπρεπε να μιλήσω με τους δικούς μου, αλλά πώς; Ακόμα δεν ήρθα στη δουλειά, πάλι θα φύγω! Όχι! Δεν γίνεται διαφορετικά. Θα τηλεφωνήσω στους γονείς μου».

Η επόμενη μέρα ήταν Σάββατο αλλά εγώ είχα πολύ δουλειά ακόμα στο γραφείο. «Θα πω στον πατέρα μου να έρθει εκείνος εδώ!»

Έτσι, το Σάββατο το μεσημέρι, μετά από συνεννόηση ήρθαν οι γονείς μου στην πόλη. Μαζί τους ήρθε και η Φιλιώ!

Πήγα στο ξενοδοχείο τους, φάγαμε κάπου εκεί κοντά και μάλιστα κουβεντιάσαμε λίγο, για την επίσκεψή μου στο δικηγόρο, για τη σύντομη συνομιλία μου με την κυρία Αρετή και

-121-

βέβαια για την ιδέα του πατέρα μου, όσον αφορά την χρηματοδότηση της εταιρείας.

Εφυγα νωρίς από τη συνάντηση. Οι γονείς μου, πήγαν στο δωμάτιό τους για να ξεκουραστούν λίγο.

Με τη Φιλιώ, πήγαμε στο σπίτι μου.

Ήθελε να συγγυρίσει λίγο το σπίτι μου και μετά να ξεκουραστεί.

Συνάντηση με τον κύριο Στεργίου

Την επόμενη ημέρα, δηλαδή για την Κυριακή, είχα κανονίσει μια συνάντηση με τον κύριο Στεργίου.

Τον παρακάλεσα να βρεθούμε στο ξενοδοχείο.

Έτσι, το πρωί κατά τις δέκα παρά, πήγα στο ξενοδοχείο, κάθισα στη αίθουσα υποδοχής, κατέβηκαν και οι γονείς μου με τη Φιλιώ και στις δέκα ακριβώς ήρθε και ο κύριος Στεργίου.

Έκανα τις συστάσεις και είπαμε να πάμε κάπου όλοι μαζί για να συζητήσουμε. Καθίσαμε όλοι στο σαλόνι του ξενοδοχείου...

-Ομολογώ αγαπητέ Γιάννη, ότι περίμενα να βρεθούμε για να τα πούμε λίγο.

-Δεν περίμενα όμως ότι θα σε συναντούσα αρραβωνιασμένο... Πάντως, ήταν ευχάριστο ξάφνιασμα!

-Συγχαρητήρια και πάλι! Να ζήσετε! Κυρία Δέσποινα, κύριε Σταύρο να τους χαίρεστε!

Κουβεντιάσαμε λοιπόν, με τον πρώην προϊστάμενό μου, σε ένα πολύ φιλικό κλίμα, για την ιδέα που είχε ο πατέρας μου.

Για την αντιμετώπιση της κρίσης της εταιρείας, αν και είχε περιοριστεί αρκετά το τελευταίο χρονικό διάστημα.

Εξηγήσαμε λοιπόν στο συνομιλητή μας ότι σκέφτηκε ο πατέρας μου να τοποθετήσει κάποιο χρηματικό ποσό, (εάν βέβαια συμφωνούσε σε μια τέτοια πρόταση και ο διευθυντής μου), που θα επέτρεπε στην εταιρεία, να βγει από την κρίση ή

-122-

τουλάχιστον να είναι σε θέση να την αντιμετωπίσει από θέση ισχύος.

Ο κύριος Στεργίου, βρήκε πολύ καλή την πρόταση αυτή.

-Είναι πολύ καλή ιδέα! Αξίζει τον κόπο να βοηθήσετε την εταιρεία, για την οποία δούλεψε σκληρά και για πολλά χρόνια ο κύριος Παυλίδης.

-Με το Βασίλη, είμαστε φίλοι από το στρατό κύριε Στεργίου, είπε ο πατέρας μου. Ακόμα και ο Γιάννης δεν το ήξερε. Τώρα το έμαθε...

-Α! ναι; Μάλιστα!

-Αυτό πάντως είναι πολύ καλό! Γιατί ξέρω καλά τον Παυλίδη και δε θα είναι εύκολο να το βάλει κάτω.

-Πιστεύω όμως ότι η γνωριμία σας κύριε Σταύρο θα βοηθήσει...

-Κύριε Στεργίου σας ευχαριστούμε πολύ, γι αυτή την κουβέντα που κάναμε. Πιστεύουμε ότι θα πάνε όλα καλά!

-Θα πάνε καλά! Γι αυτό είμαι βέβαιος! Εγώ θα είμαι στη διάθεσή σας και παρόν στη συζήτηση με τον Παυλίδη...

Μετά από τη συνάντηση με τον κύριο Στεργίου, οι γονείς μου, πήγαν στο ξενοδοχείο, πλήρωσαν τα δωμάτια και τους πήγα με το αυτοκίνητο στο χωριό. Πήγαμε πρώτα στο σπίτι τουμπάρμπα-Φώτη, τον είδαμε λίγο, μετά πήγαμε στο πατρικό μου και επιστρέψαμε, η Φιλιά κι εγώ, το βραδάκι στην πόλη.

Η Φιλιά στο σπίτι μου

Η Φιλιά τις επόμενες μέρες, έμενε στο σπίτι μου, έκανε τις καθημερινές δουλειές του σπιτιού, τις δουλειές που κάνει κάθε νοικοκυρά και βέβαια μαγείρευε. Έτσι, όταν γυρνούσα από τη δουλειά, με περίμενε πάντα μια ζεστή αγκαλιά κι ένα ζεστό πιάτο καλομαγειρεμένο φαγητό. Τρώγαμε πάντα μαζί, όποια ώρα κι αν επέστρεφα από το γραφείο. Αρχίζε σιγά-σιγά να αλλάζει η εργένικη ζωή μου στην πόλη κι αυτό μου άρεσε πολύ. Σκεφτόμουν μόνο πως έπρεπε να αρχίσουμε να ψάχνουμε

-123-

για μεγαλύτερο σπίτι, αν και το έχω το διαμερισμάκι μου τόσα χρόνια, είναι και σε ήσυχη γειτονιά, αλλά... Τέλος πάντων θα δούμε!

Ένα μεσημέρι επέστρεψα στο σπίτι και η Φιλιά έλειπε!

Βρήκα όμως ένα σημείωμά της που με πληροφορούσε πως θα πήγαινε με την κυρία Άννα (την κουμπάρα) για να διορθώσει τη βέρα της. Πριν ρίξω μια ματιά εάν είχε ετοιμάσει κάποιο φαγητό, κουδούνισε το τηλέφωνό μου.

Ήταν η Φιλιά!

-Γιάννη, είμαστε κάτω στο εμπορικό κέντρο με την κυρία Άννα. Τελειώσαμε τις δουλειές μας και μας κάλεσε για φαγητό στο σπίτι τους! Τί λες; Δεν πρέπει να πάμε; Εγώ λέω πως δεν πρέπει να αρνηθούμε...!

-Εντάξει Φιλιά θα πάμε! Να έρθω με το αυτοκίνητο να σας πάρω;

-Όχι, Γιάννη, θα πάρουμε ταξί!

-Εντάξει Φιλιά, πηγαίνετε εσείς και σε λίγο ξεκινάω κι εγώ από το σπίτι...

Στο σπίτι του διευθυντή

Μετά από είκοσι περίπου λεπτά πήγα κι εγώ στο σπίτι του διευθυντή μου. Πάτησα το κουμπί του θυροτηλεφώνου, μου άνοιξαν και ανέβηκα στο τρίτο όροφο της πολυκατοικίας.

Στην εξώπορτα με περίμενε ο διευθυντής μου.

-Καλώς τον! είπε και με χαιρέτησε με χειραψία.

-Έλα, πέρασε μέσα!

-Γειά σας κύριε διευθυντά, τί κάνετε; Λίγο χαζή ερώτηση βέβαια, αφού ήμασταν μαζί, από το πρωί μέχρι πριν από μια ώρα, αλλά βλέπετε η ευγένεια. Η κυρία Άννα με τη Φιλιά, είχανε...μαγειρικές φούριες στα ενδότερα. Στην κουζίνα.

Μετά από μια μικρή ξενάγηση στο μεγάλο και ευρύχωρο διαμέρισμα, καθίσαμε στην τραπεζαρία που ήταν ήδη στρωμένο, απλά έλειπε μόνο το φαγητό, το κυρίως πιάτο.

-Θα πιούμε ένα κρασάκι Γιάννη;

-Ευχαρίστως κύριε διευθυντά!

-Ωραία! Μόνο, σε παρακαλώ Γιάννη, εδώ τουλάχιστον, θέλω να πω όταν είμαστε οι δυο μας, αυτό το «κύριε διευθυντά»...

-Έχετε δίκιο αλλά μόνο κατά το ήμισυ...!

-Δηλαδή; Τί εννοείς Γιάννη;

-Ο πληθυντικός μου αφορά την προσωπικότητά σας και όχι την ηλικία σας... Αυτό δεν θα το αλλάζω...

-Γιάννη, δεν μπορώ να πω τίποτα...Σ' ευχαριστώ...!

Ήπιαμε ένα κρασί και όταν γέμιζε τα ποτήρια ο διευθυντής μου για να πιούμε το δεύτερο, ήρθαν και οι γυναίκες από την κουζίνα, με το φαγητό μέσα σε δυο μεγάλες πιατέλες...

Περάσαμε καταπληκτικά, εκείνο το μεσημέρι οι τέσσερις μας.

Ο διευθυντής μου, τι να σας πω; Λες και ήταν άλλος άνθρωπος. Η γυναίκα του ανοιχτόκαρδη, απλή και καταδεκτική και πάντα με το χαμόγελο στα χείλη! Ακόμα, η ολιγόωρη συντροφιά που έκαναν οι δυο γυναίκες, ήταν αρκετή για να γίνουν δυο καλές φίλες!

Μετά από το θαυμάσιο εκείνο γεύμα, μας πρόσφεραν καφεδάκια, που τα απολαύσαμε στις αναπαυτικές πολυθρόνες του σαλονιού καπνίζοντας το τσιγαράκι μου εγώ και την αγαπημένη του πίπα, ο διευθυντής μου.

-Λοιπόν, Γιάννη; Πώς τα βλέπεις τα πράγματα στο γραφείο; Μήπως πρέπει να απολύσω κάνα δυό, μπας και συνέλθουμε λίγο...

Σκέφτηκα ότι ήταν κατάλληλη στιγμή για να του πω για τη χρηματοδότηση που συζητούσαμε με τον πατέρα μου.

-Κύριε Παυλίδη, αυτό με απασχολεί κι εμένα τις τελευταίες ημέρες. Το κουβέντιασα και με τους γονείς μου και μάλιστα ο πατέρας μου, πήρε θέση στο πρόβλημα της εταιρείας, αλλά θα ήθελα να ακούσετε και τη δική μου θέση.

-125-

-Είμαι βέβαιος ότι θα συμφωνούσε και ο πατέρας μου. Δεν θεωρώ λύση τις απολύσεις. Δεν κάνω τον εργατοπατέρα, αντίθετα σκέφτομαι θετικά και με γνώμονα τα συμφέροντα της εταιρείας. Δουλειές δεν έχουμε πολλές αυτόν τον καιρό, είναι γεγονός, αλλά το θεωρώ εντελώς τυχαίο!

Είμαστε μια πολύ καλή επιχείρηση εισαγωγών-εξαγωγών και το καλό «όνομα» που έχουμε στην αγορά είναι κατόρθωμα δικό σας.

Εξυπηρετούμε τους πελάτες μας χωρίς διακρίσεις και οι υπηρεσίες που τους προσφέρουμε είναι καθαρές, παστρικές κι αυτό από μόνο του, είναι προνόμιο.

-Έτσι λοιπόν, μια και το έφερε η κουβέντα, έχω να σας προτείνω το εξής:

Ο πατέρας μου είναι πρόθυμος να δώσει στην εταιρεία ένα χρηματικό ποσό, που θα αποτελέσει ίσως την εγγύηση για ένα σημαντικό τραπεζικό δάνειο, οπότε μπορούμε να επεκτείνουμε την εταιρεία δημιουργώντας ένα παράρτημα, ίσως κοντά στα σύνορα της χώρας, προσφέροντας έτσι στην πελατεία μας, καλύτερες και άμεσα ελεγχόμενες υπηρεσίες.

-Γιάννη, σε άκουσα με προσοχή, όπως κάνω πάντα. Δεν είναι όμως λυπηρό να καταφεύγουμε σε τέτοιες λύσεις προκειμένου να «σώσουμε» την επιχείρηση; Για να τη «στήσω» αυτή τη δουλειά, δούλεψα πολλά χρόνια, ξόδεψα πολλά χρήματα, πήρα μεγάλες αποφάσεις, αλλά ποτέ δεν έφτασα σε τέτοιο σημείο... Εγώ, ο Βασίλης ο Παυλίδης να πάρω από τράπεζα... δάνειο;

-Α! Κύριε Παυλίδη... Μη το βλέπετε έτσι! Υπάρχει μια κρίση γενικά στην αγορά και σχεδόν σε όλα τα επαγγέλματα. Μπόρα είναι και θα περάσει! Θα τα κουβεντιάσουμε πάλι, ίσως μιαν άλλη φορά, αρκεί όμως να μελετήσουμε το πρόβλημα, χωρίς συναισθηματισμούς και να ασχοληθούμε με τη λύση του. Όλα τα προβλήματα έχουν τη λύση τους, εσείς το ξέρετε αυτό καλύτερα κι από μένα!

-126-

Στο κάτω-κάτω, αυτή τη στιγμή η εταιρεία στέκεται στο ύψος της, τουλάχιστον στις απαιτήσεις της εποχής.

-Καλά! Θα ξαναμιλήσουμε γι αυτό το θέμα. Δεν μπορεί κάπου θα υπάρχει λύση...!

Εκείνη η συζήτηση, έκανε πιο σκεπτικό τον διευθυντή μου κι εμένα πιο άνετο μαζί του. Κουβεντιάσαμε κι άλλα πολλά! Η θεματολογία μας επεκτάθηκε και πολύ γρήγορα άλλαξε όλη η διάθεσή μας. Όταν μάλιστα, στη συζήτηση πήραν μέρος και οι γυναίκες, ξεχάσαμε τα καθημερινά εργασιακά μας προβλήματα, για όλο το υπόλοιπο απόγευμα.

Επιστρέψαμε στο σπίτι πολύ αργά, αλλά πολύ ευχαριστημένοι.

Την επόμενη μέρα στη δουλειά πήγα πρωί-πρωί. Είχαμε μια εκκρεμότητα με την τράπεζα που είχα αναλάβει προσωπικά. Έτσι, με το που ήρθαν οι δύο πρώτοι συνάδερφοι, έσπευσα στην τράπεζα. Εκεί, είχα κάποιες επαφές με στελέχη της τράπεζας, συγκεκριμένα για μια εισαγωγή μεταλλικών προϊόντων από χώρα του εξωτερικού και για λογαριασμό ενός πελάτη του γραφείου. Τελείωσα γρήγορα εκείνη τη δουλειά

και γύρισα ευχαριστημένος στο γραφείο. Μόλις μπήκα στο γραφείο, ο διευθυντής μου, κοίταξε το ρολόι του, χαμογέλασε και μου έκανε νόημα να πάω στο γραφείο του.

-Καλημέρα!

-Καλημέρα κύριε διευθυντά!

-Μη μου πεις ότι τελείωσες από την τράπεζα;

-Ναι, τελείωσα γιατί πήγα νωρίς και...

-Μπράβο Γιάννη, μπράβο! Αρχίζω να διαισθάνομαι ότι κάτι καλό θα μου συμβεί!

-Η απαισιοδοξία μου, τον τελευταίον καιρό που είχε εγκατασταθεί για τα καλά μέσα μου, μάλλον...έφυγε!

Με όλα αυτά που συνέβησαν τις τελευταίες μέρες, ξέχασα τον κύριο Ανδρέου το δικηγόρο και το διαμέρισμα. Δεν ασχολήθηκα καθόλου, όμως ο πατέρας μου, που μου το θύμισε.

-127-

Είχε «κάτι» να μου πει γι αυτό το θέμα.

Τις ημέρες που η Φιλιώ ήταν μαζί μου, οι γονείς μου πήγαιναν, σχεδόν κάθε μέρα, στο σπίτι του μπάρμπα-Φώτη.

Η μητέρα μου φρόντιζε να μη του λείψει ούτε το φαγητό ούτε και η παρέα.

Στα σχέδια που είχε ο μπάρμπα-Φώτης στο μυαλό του, ήταν και η αγορά ενός διαμερίσματος, στην πόλη. «Όταν παντρευτούν τα παιδιά, να έχουν το δικό τους σπίτι να μένουν!» είχε πει στους γονείς μου.

Αυτό πρέπει να το κουβεντιάσω με τη Φιλιώ.

Σκέφτομαι δηλαδή ότι καλό θα ήταν να έχουμε ένα ευρύχωρο διαμέρισμα! Γιατί όχι εκείνο της κυρίας Αρετής; Βέβαια δεν ξέρουμε πόσα χρήματα θέλει για να το αγοράσουμε αλλά μπορούμε στην αρχή να το νοικιάσουμε.

Είναι δεκαετίας η πολυκατοικία, είναι σε κεντρικό δρόμο, δεν είναι πολύ μακριά από το κέντρο, οπότε...

«Θα το κουβεντιάσουμε, με την πρώτη ευκαιρία», θα πω στο μεταξύ το δικηγόρο ότι «κάτι» σκέφτηκα και να περιμένει νέα μου για το διαμέρισμα...

Μίλησα ένα βράδυ με τη Φιλιώ. Της εξήγησα για το πως έχουν τα πράγματα και δεν είχε αντίρρηση. «Θα τα πούμε και με το θείο μου...», μου είπε «...και βλέπουμε!»

Τηλεφωνήματα από τον Καναδά

Ένα βραδάκι που η Φιλιώ είχε ανέβει στο διαμέρισμα της κυρίας Ελένης, (κάποιο πρόβλημα με τα μαθήματα της μεγάλης της κόρης της), κουδούνισε το τηλέφωνό μου.

Είχα μια κλήση, (με σύνδεση μέσω της τηλεφωνικής εταιρείας), από τον Καναδά.

Ήταν η κυρία Αρετή!

Αυτή τη φορά ήτανε πολύ ομιλητική και συγχρόνως ευχάριστη στις κουβέντες της. Μου ζήτησε συγνώμη για τη σύντομη τηλεφωνική μας επικοινωνία στο γραφείο του δικηγόρου. Πά-

-128-

ντως, μου εξήγησε ότι δεν μπορούσε να μιλήσει ελεύθερα τότε γιατί ήτανε παρόν ο αδερφός της. Δεν βιαζότανε ιδιαίτερα στο τηλέφωνο και μου είπε για την όλη στάση της ανεπιθύμητης γενικά και τη δύσκολη δική της θέση, που, δεν μπόρεσε να μου εξηγήσει πολλά πράγματα τότε που ήτανε εδώ. Μου είπε ακόμα ότι η Αριστέα είχε μια αποτυχημένη σχέση με έναν νεαρό, σχεδόν συνομήλικό της Καναδό και είχε πληγωθεί πολύ, όταν χωρίσανε, αλλά, το σοβαρότερο ήταν θέμα υγείας δυστυχώς!

Μετά από ένα τροχαίο ατύχημα που είχε η Αριστέα, υποβλήθηκε σε σοβαρή χειρουργική επέμβαση.

Η επέμβαση είχε επιτυχία!

Ευτυχώς δεν κινδύνεψε η ζωή της, αλλά, κατά την ανάρρωση παρουσιάστηκαν επιπλοκές, που υποχρέωσαν τους χειρουργούς, να επέμβουν για δεύτερη φορά μέσα σε δέκα

μέρες. Από εκείνη τη δεύτερη επέμβαση και μετά, τα πράγματα κύλησαν ομαλά και οι γονείς της, που ήταν από τη πρώτη στιγμή δίπλα της προσπαθούσαν να την πείσουν ότι «όλα πάνε καλά» και πήγαιναν καλά μέχρι την ημέρα που πήρε το εξιτήριο...

Ο ψυχολόγος γιατρός του νοσοκομείου, που την επισκεπτόταν καθημερινά, την είχε στηρίξει πολύ, αλλά είχε την υποχρέωση να της αποκαλύψει ότι μετά από την δεύτερη επέμβαση, είχε στερηθεί δυστυχώς το δικαίωμα της μητρότητας...!

Έδωσα το λόγο μου, στην κυρία Αρετή, να μην αποκαλύψω τίποτα από εκείνα που μου είπε. Τίποτα και σε κανέναν!

Την επόμενη μέρα, η Φιλιώ, που την είχα ενημερώσει ότι θα τηλεφωνούσε η Αριστέα, περίμενε δίπλα στο τηλέφωνο. Φυσικά δεν της είπα τίποτα για τη συνομιλία μου με την κυρία Αρετή.

Τελικά τηλεφώνησε η Αριστέα και έπιασε την κουβέντα με τη Φιλιώ. Μίλησαν για τα αρραβωνιάσματα, για την κουμπαριά. Μίλησαν για όλους και για όλα, λες και τους έδενε φιλία πολλών ετών.

-129-

Έτσι είναι η Αριστέα, πιστεύει στη φιλία και το δείχνει!

Μίλησε και μαζί μου βέβαια και μεταξύ άλλων της είπα να ρωτήσει τη θεία της για την αξία του διαμερίσματος και να της πει ακόμα ότι ενδέχεται να το νοικιάσει ή να το αγοράσει κάποιος γνωστός μου ή και συγγενής μου.

Έτσι αόριστα! Χάρηκα που την άκουσα γελαστή και ανοιχτόκαρδη, όπως τη γνώρισα! Χάρηκε πολύ κι εκείνη που αρραβωνιαστήκαμε με τη Φιλιώ και μάλιστα ότι σκόπευε να μας στείλει ένα μεγάλο δώρο και επέμενε ότι πρέπει, για χάρη της φιλίας μας, να μη την κακοκαρδίσουμε και να το δεχτούμε οπωσδήποτε!

Βέβαια η Φιλιώ αντέδρασε, αλλά η επιμονή της Αριστέας δεν επέτρεπε αντιρρήσεις.

Υποσχέθηκαν πάντως, η μια στην άλλη να αλληλογραφούνε και να μιλάνε κάπου-κάπου στο τηλέφωνο...

Το διαμέρισμα. Μελλοντικές αποφάσεις

Μετά από δυο μέρες, η Φιλιά επέστρεψε στο χωριό. Της υποσχέθηκαν ότι θα πήγαινα κι εγώ το επόμενο Σαββατοκύριακο.

Δουλειά στο γραφείο δεν είχαμε πολύ, είχα ελεύθερα τα απογεύματα κι έτσι, είχα τη δυνατότητα να επικοινωνώ με τους δικούς μου τακτικά.

Σε μια τηλεφωνική επαφή που είχα με τον πατέρα μου, αποφασίσαμε πως έπρεπε να συναντήσουμε το δικηγόρο, για να μας πάει μέχρι το διαμέρισμα για να το δει και ο πατέρας μου.

Εγώ λίγο-πολύ το ήξερα.

Έτσι, το επόμενο Σάββατο, κατέβηκε στην πόλη ο πατέρας μου με το λεωφορείο της γραμμής, συναντηθήκαμε και πήγαμε στο γραφείο του δικηγόρου, που μας περίμενε, (μετά από συνεννόηση), εκεί.

Στη συνέχεια, με το δικό μου αυτοκίνητο, πήγαμε στο διαμέρισμα της κυρίας Αρετής και οι τρεις μας.

-130-

Ο δικηγόρος βέβαια είχε τα κλειδιά και είδαμε το διαμέρισμα.

Οι χώροι του, λειτουργικοί όλοι!

Με ευρύχωρο χώρο υποδοχής, σαλόνι και τραπεζαρία μαζί, κουζίνα, μεγάλο μπάνιο και W.C. μια κρεβατοκάμαρα και ένα παιδικό δωμάτιο με εντοιχισμένες ντουλάπες και κεντρική θέρμανση. Του άρεσε τον πατέρα μου και η θέση και η περιοχή. Βέβαια, το διαμέρισμα ήθελε τα βαγνίματά του, αλλά τίποτε άλλο, μόνο τα έπιπλα, τις κουρτίνες και τέτοια. Φύγαμε από το διαμέρισμα. Πήγαμε το δικηγόρο, με το αυτοκίνητο, στο γραφείο του κι εγώ με τον πατέρα μου φύγαμε για το χωριό.

Φτάσαμε απογευματάκι, με τον πατέρα μου στο χωριό. Μόλις φτάσαμε τηλεφώνησα στη Φιλιώ. Κανονίσαμε το βραδάκι να πάω με τους γονείς μου στο σπίτι τους για να μιλήσουμε για την αγορά διαμερίσματος.

Μας είπε λοιπόν ο θεός, ότι σκόπευε να αγοράσει για τη Φιλιώ ένα διαμέρισμα όπου θα κατοικούσαμε. «Όταν με το καλό παντρευτούν τα παιδιά!» Είχε πει χαρακτηριστικά ο θεός. Το σκεπτικό του ήτανε πως θα είχαμε μέχρι τότε τακτοποιήσει το σπίτι από έπιπλα και τα λοιπά. «Θα το «στήσουν» όπως θέλουν τα παιδιά!»

Λογικά όλα αυτά που σκέφτηκε ο θεός, αλλά άφησε τον εαυτόν του απέξω.

Δηλαδή ο ίδιος θα έμενε στο σπίτι του στο χωριό. Μόνος!

Αυτό δε θα μπορούσαμε να το δεχτούμε και πρώτη απ' όλους η Φιλιώ!

Είχαμε να αντιμετωπίσουμε αυτό το προβληματάκι, να βρούμε μια λύση! Οι δικοί μου, κάνανε πολλές προσπάθειες να με έχουν κοντά τους. Δεν το θέλησα και όλα αυτά τα χρόνια μένω στην πόλη μόνος μου, μακριά τους δηλαδή.

Βέβαια βλέπουμε πολύ τακτικά και η απόσταση δεν είναι δα και τόσο μεγάλη, αλλά όπως και να το κάνουμε αλλού εκείνοι, αλλού εγώ!

-131-

Έπρεπε να βρεθεί μια λύση που να μας ικανοποιεί όλους κι αυτό ήτανε πρόβλημα, πρόβλημα δισεπίλυτο.

Οι γονείς μου, έχουνε την περιουσία τους στο χωριό, που τους αποφέρει πολλά εισοδήματα. Ακόμα έχουν το σπίτι τους, τον κήπο τους, τα ζώα τους...!

Αυτά δεν είναι δυνατόν να τα αφήσουν ή να τα πουλήσουν ή και να τα κρατήσουν αν για παράδειγμα μετακόμιζαν στην πόλη ας πούμε, για να είμαστε μαζί! Ούτε ο θεός θα μπορούσε να εγκαταλείψει τα δικά του και να ζήσει στην πόλη, μαζί μας. Τελικά από την κουβέντα μας, το μόνο θετικό που βγήκε ήταν πως έπρεπε κατ' αρχήν να προχωρήσουμε

στην αγορά του διαμερίσματος, εφόσον βρίσκαμε προσιτή την τιμή του.

Αυτό, το αναλάβαμε η Φιλιώ κι εγώ. Όταν κατεβούμε στην πόλη, την Κυριακή το βράδυ, θα επικοινωνήσουμε με το δικηγόρο, για να έχουμε μαζί του μια συνάντηση. Η Φιλιώ, λίγο πολύ, το έχει δει το σπίτι και δεν είχε αντίρρηση για να το αγοράσουμε.

Την Κυριακή, μας δόθηκε η ευκαιρία να μιλήσουμε για το άλλο θέμα. Για εκείνη τη χρηματοδότηση της εταιρείας όπου δούλευα.

Είπα στον πατέρα μου πως έκανα μια πρόταση στο διευθυντή μου και ότι περίμενα μιαν απάντηση. Δεν είχε νόημα να συνδέσουμε το ένα θέμα με το άλλο. Είναι δύο διαφορετικά θέματα. Παράλληλα βέβαια, αλλά διαφορετικά!...

Δευτέρα πρωί. Ξύπνησα όπως πάντα στην ώρα μου.

Μαζί μου σηκώθηκε και η Φιλιώ.

Ετοίμασε καφεδάκια και λίγο πριν φύγω της υποσχέθηκε ότι θα της τηλεφωνούσα εγκαίρως, για να κατέβει κι εκείνη στο γραφείο για να πάμε μαζί στο δικηγόρο.

Τελικά ο δικηγόρος έλειπε όλο το πρωινό κι έτσι μου είπε η βοηθός του ότι μπορούμε να πάμε στο γραφείο του το βραδάκι. Μετά τις οκτώ! Έτσι, γύρισα στο σπίτι φάγαμε με τη Φιλιώ, (είχε ετοιμάσει μια θαυμάσια, πατροπαράδοτη φασολάδα

-132-

και το απόγευμα κατά τις έξι πήγαμε κάτω στο εμπορικό κέντρο για καφεδάκι.

Όταν πλησίαζε η ώρα της συνάντησης πήγαμε στο γραφείο του δικηγόρου.

Μπήκαμε στο γραφείο του. Μας υποδέχτηκε η βοηθός του και μας είπε να περιμένουμε λίγο, στο δικό της γραφείο, επειδή ο δικηγόρος μιλούσε στο τηλέφωνο.

Σε λίγο μας είπε να περάσουμε στο γραφείο του δικηγόρου, όπου μας υποδέχτηκε όρθιος, πίσω από το γραφείο του. Αρχίσαμε τη συζήτηση...

-Θα σας πω την αρχική τιμή του διαμερίσματος. Η πελάτης μου επιθυμεί να της κάνουμε γνωστό το όνομα του υποψήφιου αγοραστή πριν ορίσει την τελική τιμή του διαμερίσματος. Πριν από λίγο τηλεφώνησα στον Καναδά και σας μεταφέρω τα ίδια της τα λόγια.

-Της είπατε ότι υπάρχει περίπτωση να το αγοράσει συγγενικό μου πρόσωπο; Τον διέκοψα εγώ...

-Βεβαίως και της το είπα! Λοιπόν; Έχουμε το όνομα του αγοραστή;

Κοιταχτήκαμε με τη Φιλιώ. Μετά κοίταξε το δικηγόρο και του είπε ότι ενδιαφέρεται η ίδια και μπορεί να της το ανακοινώσει...

Ο δικηγόρος, κάλεσε αμέσως ένα αριθμό που είχε σημειωμένο στον ημεροδείκτη του γραφείου. Μίλησε με την κυρία Αρετή, μετά έδωσε το ακουστικό στη Φιλιώ, μίλησαν οι δυο γυναίκες για λίγο. Τελευταίος μίλησε πάλι ο δικηγόρος.

Άκουσε με προσοχή τη συνομιλήτριά του, έκλεισε το τηλέφωνο και με ένα πλατύ χαμόγελο είπε, κοιτάζοντας τη Φιλιώ:

-Ευρίσκομαι στην ευχάριστη θέση να σας ανακοινώσω ότι η πελάτης μου, όρισε την τιμή του ακινήτου, φυσικά μετά από τις δικές μου πληροφορίες, για τις επικρατούσες τιμές στην περιοχή. Όταν όμως της μεταβίβασα ότι εκφράσατε την επιθυμία να αποκτήσετε εσείς η ίδια, το εν λόγω ακίνητο, τότε

-133-

όρισε το τίμημα με έκπτωση είκοσι τοις εκατό. Να σημειωθεί παρακαλώ ό,τι η αρχική τιμή είναι η χαμηλότερη δυνατή, σύμφωνα με τα τετραγωνικά, την περιοχή, την παλαιότητα και την ισχύουσα στην αγορά!

-Η πελάτης μου, επιπροσθέτως επιθυμεί να σας γνωρίσω, ότι τόσο η ιδία όσο και η ανεψιά της, επιθυμούν να εκλάβετε το υπόλοιπο ποσό ως γαμήλιο δώρο, οποτεδήποτε πραγματοποιηθεί ο γάμος σας!

-Το ακριβές ποσόν πάντως, θα το γνωρίζω αύριο, από το συμβολαιογραφικό γραφείο!

-Λαμπρά κύριε Ανδρέου, είπα.

Και, μιμούμενος τη δική του διάλεκτο (κι ας με παρεξηγήσει όσο θέλει, «εντός των επομένων ημερών κι εφόσον μας γνωστοποιηθεί το ύψος του τιμήματος, θα λάβετε από εμάς την εντολή, για την εκκίνηση των διαδικασιών και τις δικές σας περαιτέρω ενέργειες της μεταβίβασης του διαμερίσματος!»)

Το είπα έτσι ακριβώς και το ευχαριστήθηκα!...

Οργάνωση

Τελικά με το δικηγόρο είχαμε πολλά πηγαινε-έλα γιατί πέρα από την αγοραπωλησία του διαμερίσματος είχε αναλάβει και το εταιρικό που έκαναν ο διευθυντής μου με το πατέρα μου.

Ο πατέρας μου τοποθέτησε αρκετά χρήματα στην επιχείρηση κι έτσι είχε ένα σημαντικό ποσοστό συμμετοχής στην εταιρεία.

Οι δουλειές πήγαιναν πολύ καλά μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα και προς το καλοκαίρι αποφασίσαμε, (ο διευθυντής μου, ο πατέρας μου κι εγώ), να δημιουργήσουμε τελικά το γραφείο σε μια μικρή επαρχιακή πόλη κοντά στα σύνορα!

Η πόλη ήταν μικρή, αλλά κόμβος για την περιοχή γιατί οδηγούσε στα σύνορα της χώρας.

Η απόσταση για να φτάσει κανείς εκεί ήταν μεγάλη, αλλά το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής, ήταν εθνικός δρόμος.

-134-

Το προσωπικό που είχαμε στο νέο γραφείο, τρεις τον αριθμό, δούλευε κάτω τις οδηγίες του διευθυντού που μετακόμισε εκεί με τη γυναίκα του. Όσο για το εδώ γραφείο,

οι τέσσερις υπάλληλοι μαζί με τη γραμματέα που πήραμε, (τη Μαρία, τη βαφτιστικά της μητέρας μου) και με επικεφαλής εμένα, δηλαδή συνολικά πέντε, αποτελούσαμε μια ομάδα ικανή για να τελειώνει γρήγορα και μεθοδικά τις δουλειές που αναλάμβανε η εταιρεία.

Η Φιλιώ είχε να κάνει με το διαμέρισμα. Με τον πατέρα μου στην αρχή, για τα βαψίματα και με τη μητέρα μου στη συνέχεια για την αγορά επίπλων και των υπολοίπων σκευών.

Μετά, ανέλαβα εγώ με τη Φιλιώ, για τις κουρτίνες, για τα χαλιά, και τα υπόλοιπα...

Ο θεός, έκανε ένα κουράγιο και πήγε για θεραπεία (για τα πόδια του) έκανε και ιαματικά λουτρά και επέστρεψε πολύ ικανοποιημένος.

Το ξύλινο μπαστούνι που τα τελευταία χρόνια αποτελούσε αναπόσπαστο μέλος του, τώρα πια το κρατούσε μόνο από συνήθεια.

Πολλές φορές, την άνοιξη, κατέβαινε με το λεωφορείο της γραμμής στην πόλη κάθε φορά απροειδοποίητα για να «ελέγχει» όπως έλεγε, αν όλα γίνονται σωστά. Εμείς, εκμεταλλευτήκαμε την παρουσία του στην πόλη και όχι μόνον τον πείσαμε να κάνει ιατρικές εξετάσεις, αλλά τον βάλουμε, σχεδόν με το ζόρι, να κάνει επέμβαση στα μάτια του, γιατί είχε «ωριμάσει» πια ο καταρράκτης του και έπρεπε να εγχειριστεί.

Ευτυχώς η επέμβαση, με την πρόοδο της επιστήμης (Laser), είχε επιτυχία!

Όσο για τις δουλειές στο χωριό, είπαμε!

Ας είναι καλά ο κύριος Ζήσης με το παιδί του.

Άνθρωπος για όλες τις δουλειές.

Δεν είναι τυχαίος ο τίτλος «Γενικών καθηκόντων» που του προσάπτει η μητέρα μου!

-135-

Το επόμενο Φθινόπωρο, είχαμε ήδη μετακομίσει με τη Φιλιώ στο νέο διαμέρισμα. Αργότερα μετακόμισε και ο θεός, στο δικό μου διαμέρισμα.

Το δικό του σπίτι στο χωριό, το νοίκιασε σε μια οικογένεια κι έτσι, ένα μέρος των χρημάτων που έπαιρνε, τα έδινε σ' εμένα, ας πούμε σαν ενοίκιο, και, τα υπόλοιπα τα έδινε στην κυρία Ελένη που την είχε σαν οικονόμο.

Βέβαια η κυρία Ελένη ένοιωθε υποχρεωμένη στη Φιλιά, γιατί, σχεδόν κάθε φορά που πήγαινε να δει το θείο της, είτε για να του πάει φαγητό, είτε για να του πάει καθαρά ρούχα, ανέβαινε και στο διαμέρισμα της κυρίας Ελένης, όπου βοηθούσε στα μαθήματα τα παιδιά της.

Ο καιρός περνούσε! Η ζωή μου γενικά είχε πάρει άλλο νόημα. Όλοι ήταν ευχαριστημένοι εκτός από τους γονείς μου που δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να φύγουν από το χωριό, από τις ρίζες τους και να έρθουν μαζί μας κάτω στην πόλη.

Ησαΐα χόρευε...

Πέρασε και ο χειμώνας και την επόμενη άνοιξη αποφασίσαμε να γίνει ο γάμος!

Κουμπάροι φυσικά ήταν ο διευθυντής μου με τη γυναίκα του, που ήρθανε γι αυτό και μόνο το λόγο από τα σύνορα, αλλά, με μέσον δικό τους παρακαλώ!

Βέβαια! Ο διευθυντής τελευταία είχε αποκτήσει ένα πολύ όμορφο μικρό αυτοκίνητο! Μας τίμησαν με την παρουσία τους, το ζεύγος Στεργίου, η κυρία Ελένη και ο κύριος Σταμάτης με τα κορίτσια τους και βέβαια, όλοι οι συνάδερφοι μου από το γραφείο.

Η Αριστέα και η θεία της δεν ήρθαν στο γάμο, «ΑΝΕΙΛΗΜΜΕΝΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ» ΣΤΟΠ «ΑΔΥΝΑΤΟΥΜΕ ΠΑΡΑΣΤΟΥΜΕ ΣΤΕΨΗ» ΣΤΟΠ «ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ» ΣΤΟΠ, έγραφε το τηλεγράφημα που λάβαμε το πρωί!

Ο γάμος μας, ευλογήθηκε στην εκκλησιά του Άι Γιώργη! Οι καλεσμένοι μας ήτανε τόσοι που στάθηκε αδύνατον να τους

χωρέσει όλους η εκκλησιά. Έτσι, ο αυλόγυρος φιλοξένησε πολλούς από τους καλεσμένους.

Οι παραδόσεις και τα έθιμα τηρήθηκαν, στο μέτρο του δυνατού. Μετά τη στέψη, ακολούθησε μεγάλο υπαίθριο γλέντι στο πατρικό μου σπίτι, με λαϊκή ορχήστρα. Νύφη και γαμπρός πρώτοι έσυραν το χορό...

**«Ωραία είναι η νύφη μας, ωραία τα προικιά της
ωραίος είναι κι ο γαμπρός, που στέκεται κοντά της!»**

Χόρεψαν μαζί μας, οι κουμπάροι, ο θείος, οι γονείς μου και μετά κι άλλοι, κι άλλοι, πολλές φορές.

Ο θείος, δεν έλεγε να το βάλει κάτω!

Δεν άφησε χορό για χορό! Κάπου-κάπου μόνο, καθότανε στη θέση του, κι αυτό όταν σταματούσε για ένα μικρό διάλειμμα η ορχήστρα.

Το γαμήλιο γλέντι κράτησε μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες! Θυμάμαι, που ο ήλιος, είχε προλάβει τους τελευταίους καλεσμένους λίγο πριν αποχωρήσουν.

Τελευταίος έφυγε «ο έχων το γενικό πρόσταγμα», κύριος Ζήσης, αφού συνόδευσε πρώτα τους μουσικούς, μέχρι την έξοδο του χωριού...

Τα χρόνια έρχονται και παρέρχονται κι αφήνουν στο πέρασμά τους σημάδια! Σημάδια μέσα και έξω από το κορμί, σημάδια ανεξίτηλα λες και θα μπορούσε κάποιος αν ήθελε με μιας να τα ...σβήσει!

Περνούν τα χρόνια! Περνούν!

Είχα φτάσει πια σε ώριμη ηλικία!

Μεσήλικας που λένε...!

Κάποιο ανοιξιάτικο πρωινό, πήγαινα μόνος με το αυτοκίνητό μου στο χωριό για να δω τους γονείς μου, που τα τελευταία χρόνια είχαν αραιώσει κατά πολύ τις επισκέψεις τους στην πόλη. Λίγο τα «πονάκια» στη μέση του πατέρα μου, λίγο τα «οστεόφυτα» της μητέρας μου, δεν τους επέτρεπαν να κάνουν ταξιδάκια. Αυτά περιορίστηκαν σε δυο-τρία. Δηλαδή το μεγάλο που ήταν για τα ιαματικά λουτρά, και δυο ίσως και τρία από το χωριό προς την πόλη και τ' ανάποδο κι εκείνο όχι για αναψυχή, αλλά για προληπτικές ιατρικές εξετάσεις. Σε γενικές γραμμές όμως είναι καλά! Δόξα το Θεό...!

Με τις σκέψεις αυτές δεν κατάλαβα πότε έφτασα στο χωριό μου. Σταμάτησα το αυτοκίνητο έξω από την εκκλησία. Μπήκα μέσα και άναψα ένα κερί. Ασπάστηκα τα εικονίσματα, πήρα δυο κεριά και πήγα πεζή μέχρι τα μνήματα.

Η μαύρη μεταλλική πόρτα της πλινθόκτιστης περίφραξης ήταν κλειστή.

Την άνοιξα, μπήκα μέσα. Την έκλεισα πίσω μου.

Περπάτησα για λίγο ανάμεσα από τους στενούς διαδρόμους.

Σταμάτησα στον τελευταίο διάδρομο, μπροστά από τον δεύτερο τάφο. Επάνω στο σταυρό έγραφε:

Φώτης Ταντούδης ετών 81.

Άναψα το καντηλάκι άναψα και τα δυο κεριά κι έκανα το σταυρό μου!

Κοίταξα τη φωτογραφία. Είχε αρχίσει να ξεθωριάζει! Ο χρόνος άφησε κι εδώ τα σημάδια του!

Ο καημένος ο θεός...! Ήθελε να δει νύφη τη Φιλιώ και γιατί όχι ήθελε να δει κι εγγόνι από τη Φιλιώ. Έζησε πάντως τόσο που πρόλαβε να δει και να χαρεί και να μεγαλώσει δυο εγγονές!

Η Δέσποινα, η μεγάλη μου κόρη, μεγάλωνε και μάθαινε από τον παππού-Φώτη.

Τα πρώτα λογάκια που είπε, ο παππούς-Φώτης της τα έμαθε, ακόμα και τα πρώτα της βήματα! Αργότερα στο νηπιαγωγείο, στο δημοτικό μετά, πάλι ο παππούς Φώτης ήτανε κοντά της. Αργότερα, πολύ αργότερα, όταν γεννήθηκε η δεύτερη μου κόρη η Σοφία... Εκεί να δείτε χαρές και πανηγύρια ο παππούς Φώτης!

Όταν τη βαφτίσαμε, (της δώσαμε το όνομα της πεθεράς μου και αδικοχαμένης αδερφής του), έκλαιγε από τη χαρά του.

Ο παππούς Φώτης ήτανε πάντα προστάτης και μέντορας της Σοφίας. Κατουριότανε στην κυριολεξία απάνω του, χωρίς να φταίει γι αυτό η...ηλικία του!

«Τί να σας πω!» «Δεν την χορταίνω» έλεγε και ξανάλεγε. «Τις αγαπώ και τις δυο το ίδιο, αλλά τούτη εδώ η μικρή, μου έχει πάρει τα μυαλά!»

Όταν «έφυγε» ο θεός, για το μακρινό του ταξίδι ήταν ευχαριστημένος, ευτυχισμένος μπορώ να πω! «Έφυγε» χαμογελώντας...

Τα μάτια μου βούρκωσαν.

«Τί στο καλό με έπιασε τώρα», μουρμούρισα!

Σήκωσα ψηλά το κεφάλι μου ρουφώντας τη μύτη μου.

Το βλέμμα μου άγγιξε τις κορφές των πεύκων, εκείνη τη στιγμή φύσηξε ένα αεράκι! Οι «βελόνες» των πεύκων, αφέθηκαν ανήμπορες στην αγκαλιά του ανοιξιάτικου αέρα που τις «χόρευε» κατά πως ήθελε!

Έμεινα για λίγο ακόμα εκεί όρθιος μπροστά στον τάφο του θείου και ύστερα γύρισα πίσω στην εκκλησία, πήρα το αυτοκίνητο και πήγα στο πατρικό μου σπίτι.

Το στάθμευσα έξω στο δρόμο, μπροστά στην αυλόπορτα, διέσχισα την αυλή και μπήκα στο σπίτι.

Οι γονείς μου με περίμεναν!

-Γειά σας, τί κάνετε; Είστε καλά;

-Καλά είμαστε εμείς! Εσύ πώς είσαι;

-Καλά είμαι, καλά!

-Για τους υπόλοιπους δεν ρωτάω είτε η μητέρα μου, τα μάθαμε τα νέα τους...Μας τα πρόλαβε η μικρή. Πριν από λίγο μας τηλεφώνησε. «Βρε γιαγιά...γιατί με φωνάζεις μικρή; Μικρή είμαι εγώ; Σοφία με λένε, ξέχασες; Και, για να ξέρεις, είμαι μεγάλη!»

-Μας τα είπε όλα! «Ο μπαμπάς μου, θα πάει στο χωριό! Η μαμά μου κάνει γλυκό, εκείνο που αρέσει στον παππού! Η Δέσποινα διαβάζει πολλά βιβλία...!» «Κι εγώ παίζω με τις κούκλες μου!»

-Όλα μου τα είπε, ζωή να έχει! Όλα!

-Ναι, είναι πολύ έξυπνη η μικρή, συνγνώμη η Σοφία ήθελα να πω! Λοιπόν σας έφερα κέικ βανίλιας που αρέσει στον παππού, το είπε και η Σοφία άλλωστε και σας έφερα τα περιοδικά που μου ζητήσατε και ένα πολύ καλό μυθιστόρημα.

Κάθισα λίγη ώρα με τους γονείς μου, μιλήσαμε για πολλά και διάφορα, ιδιαίτερα για τις ετοιμασίες της Δέσποινας για τις εξετάσεις...

Όταν έφευγα από το πατρικό μου, το βλέμμα μου πήγε στο σημείο που είχαμε άλλοτε το σπιτάκι του ΦΛΟΞ. Τώρα πια, δεν υπάρχει! Ο ΦΛΟΞ δεν είχε καταφέρει να αντιδράσει-λόγω προχωρημένης ηλικίας-κι έπεσε κάτω από τις χοντρές ρόδες διερχόμενου φορτηγού, εδώ μπροστά στο πατρικό μου σπίτι. Ξεψύχησε σχεδόν αμέσως...

Έκλεισα την αυλόπορτα, μπήκα στο αυτοκίνητο, έβαλα μπροστά τη μηχανή και ξεκίνησα.

Διέσχισα τον ασφαλοστρωμένο μακρύ δρόμο του χωριού μου που οδηγούσε στην έξοδο.

Οι σκέψεις μου, με γύρισαν πάλι στα χρόνια που πέρασαν.

Όμως, είπαμε, τα χρόνια έρχονται και παρέρχονται!

Ο χρόνος δε σταματά ποτέ!

Έτσι είναι! Κυλάει πάντα ασυγκίνητος!

Άλλες φορές είναι βιαστικός κι άλλες φορές πάλι, κυλάει ήσυχος, ήρεμος, όπως το ποταμάκι κάτω από το πέτρινο γεφυράκι του χωριού μου! «Νάτο, το πέτρινο γεφυράκι» είπα φωναχτά, όταν έφτασα εκεί, «παραμένει στη θέση του, βράχος ακλόνητος!»

Στο απέναντι πλάτωμα, σταμάτησα το αυτοκίνητο κι έσβησα τη μηχανή. Κατέβηκα, και πήγα, με αργά βήματα προς το γεφυράκι!

Όρθιος, κάπου εκεί, άφησα το βλέμμα μου επάνω από το πέτρινο κάγκελο να φτάσει και να σκαρφαλώσει στο ζευγάρι των δεντροφυτεμένων λόφων...

Τα δέντρα πια είχαν γιγαντωθεί, είχανε σπείρει τους απογόνους τους δεξιά προς το ποταμάκι, που με μπόλικο πείσμα, άπλωναν σαν πλοκάμια τις ρίζες τους ακόμα πιο δεξιά, ακόμα πιο βαθιά στην προσπάθειά τους να φτάσουν μέχρι το νερό!

Νερό! Το αναμφισβήτητο πολύτιμο αγαθό για κάθε ζωή!

Η ζωντάνια των κορμών τους και των φυλλωμάτων τους έδειχνε πως πετυχαίνουν το στόχο τους!

Ίσως κάπου εκεί, κάποιο βραχάκι ή κάποια παρέα από πέτρες σφιχταγκαλιασμένες μεταξύ τους να στάθηκαν εμπόδιο στην πορεία του νερού και μια μικρή ποσότητά του να αναγκάστηκε να αλλάξει ρότα και να γίνει τροφή...στις ξενιτεμένες ρίζες των δέντρων!

Χαμήλωσα το βλέμμα μου ως κάτω, μέχρι το αντάμωμα με το νερό, εκεί μπροστά μου κάτω από το γεφυράκι. Το νερό πάσχιζε να κυλήσει ανάμεσα από τις πέτρες, που, ένας Θεός ξέρει, από πόσο μακριά και τότε τις είχε κουβαλήσει.

Μάλλον όταν έλιωναν τα χιόνια ή όταν έπεφταν πολλές βροχές. Τότε θεριεύει το ποταμάκι!

-141-

Τα μικρά ή και τα μεγαλύτερα αραιά βαθουλώματα, στις όχθες μαρτυρούσαν πως κάποιες πέτρες είχαν φιλοξενηθεί εκεί παλαιότερα! Κάπου εκεί, δυο αρσενικοί σπίνοι, (αν κρίνω από τα εντυπωσιακά χρώματά τους), ικανοποιούσαν τη δίψα τους με το δικό τους χαρακτηριστικό τρόπο!...

Αφουγκράστηκα πολλές φορές το κελάρυσμα του νερού, που έμοιαζε σαν μουρμουρητό.

Ίσως, να ήταν κάποιο παράπονο!

Ίσως, ποιός ξέρει!

Από το απέναντι χωράφι, που η νότια πλευρά του κατηφόριζε και έφθανε σχεδόν μέχρι την βόρεια όχθη, ακούστηκε θόρυβος μηχανής που μου απέσπασε την προσοχή.

Επέστρεψα στο αυτοκίνητο κοιτάζοντας προς τα εκεί και είδα όρθιο έναν συγχωριανό μου δίπλα σε ένα γεωργικό μηχανήμα. Πριν ξεκινήσω του κορνάρισα, δυο φορές. Εκείνος, έβγαλε το μεγάλο ψάθινο καπέλο του και με την ανάποδη της παλάμης του σκούπισε τον ιδρώτα του.

Ωστόσο, ανταπέδωσε τον χαιρετισμό μου. Κράτησε ψηλά το καπέλο του, το κούνησε πέρα δώθε δυο τρεις φορές το ξαναφόρεσε και αφοσιώθηκε στο σματατζίδικο μηχανήμά του...

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ιωάννης Α. Σταυρίδης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1946, όπου μεγάλωσε και σπούδασε.

Εργάστηκε ως Σχεδιαστής για χρόνια, σε τεχνικές εταιρίες της Θεσσαλονίκης, ως Εργοδηγός Δ.Ε. στους νομούς Ηλείας, Αχαΐας και τέλος στην ΕΥΑΘ σε οργανική θέση, από όπου και συνταξιοδοτήθηκε. Παράλληλα με τις κάθε φορά επαγγελματικές του υποχρεώσεις, ανέπτυξε πλούσια κοινωνικοπολιτιστική δράση.

Ποιήματα γράφει από τα γυμνασιακά του χρόνια. Από το 1989 έργα του, (ποιήματα, χρονογραφήματα, δοκίμια...), δημοσιεύονται στην εφημερίδα «**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**», σε εφημερίδες σωματείων και συλλόγων της Θεσσαλονίκης, στο περιοδικό «**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ**» της Αθήνας και στην εφημερίδα «**ΟΛΥΜΠΙΟ ΒΗΜΑ**» της Κατερίνης. Το 1991, σε ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΟΙΗΣΕΩΣ βραβεύτηκε με **ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ** από την «**ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**»

Τα έργα του προβάλλονται ακόμα και σε βιβλιοθήκες Δήμων της Αδελαιίδας, στη νότια Αυστραλία.

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

«**Απραξία και ευθύνη**» (1991)

«**Αναπροσαρμογή σχέσεων**» (1997)

«**ΙΔΑΝΙΚΑ. ΑΓΑΠΗ. ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ**» (2006)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

«**Γεύσεις ζωής**» (2006)

«**Ο ζωγράφος**» (2007)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«**Ο βασιλιάς και ο αγρότης**» (2010)

«**Η βασίλισσα-μάγισσα**» (2010)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«**GUANTANAMERA**» (2010)

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ, ΤΑ ΔΙΑΘΕΤΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ο Γιάννης είναι υπάλληλος σε μια ιδιωτική εταιρεία και ζει μια ζωή μετρημένη, απλή. Είναι ερωτευμένος με την επιστήμη του και τη δουλειά του. Ζει στην πόλη όπου και τα γραφεία της εταιρείας, σε ένα μικρό διαμέρισμα.

Οι γονείς του ζουν σε ένα χωριό, όχι πολύ μακριά από την πόλη, που τους επισκέπτεται τακτικά. Στο χωριό ζει με το θείο της και η πρώτη του αγάπη! Η αγάπη των εφηβικών του χρόνων!

Στην πόλη γνωρίζει μια χαριτωμένη κι όμορφη κοπέλα, κάνουν παρέα και διαπιστώνει ότι ταιριάζουν σαν ζευγάρι. Την καλεί στο πατρικό του σπίτι στο χωριό, για να τη γνωρίσουν και οι δικοί του. Παράλληλα λέει στην κοπέλα πως θέλει να γνωρίσει και τους δικούς της μιας και έχει «καλό σκοπό!». Η κοπέλα δέχεται να πάνε μαζί στο χωριό του Γιάννη, να γνωρίσει τους δικούς του αλλά....